

NUR'A UÇAN PERVANELER

BARLA
PLATFORMU
İstanbul İlim ve Kültür Vakfı

**BARLA
PLATFORMU**
İstanbul İlim ve Kültür Vakfı
www.barlaplatfomu.com
www.iikv.org

Karşımda müthiş bir yangın var; Alevleri göklere yükseliyor.
İçinde evlâdım yanıyor, İmanım tutuşmuş yanıyor.
O yangını söndürmeye, imanımı kurtarmaya koşuyorum.”

Said Nursi

Handwritten text in Arabic script is visible in the background, including the words "الشيخ" (The Sheikh) and "رحمه الله" (May Allah have mercy on him).

NUR'A UÇAN PERVANELER

NUR'A UÇAN PERVANELER

Bu katalog Barla Platformu tarafından Rüstempaşa Medresesinde gerçekleştirilen
“Nur'a Uçan Pervaneler” sergisi dolayısıyla hazırlanmıştır.

Editör	: Ümit Şimşek
Proje Koordinatörü	: Said Yüce
Dökümantasyon	: Başbakanlık Devlet Arşivleri, Osmanlı Arşivleri, Cumhuriyet Arşivleri, Adalet Bakanlığı Arşivi, İstanbul İlim ve Kültür Vakfı Arşivi, Isparta Kültür Eğitim Vakfı Arşivi, Said Özdemir Arşivi, Abdulkadir Badıllı Arşivi, Necmettin Şahiner Arşivi
Tasarım	: Muhammet Uzun
Uygulama	: V. Tarık Şimşek
Kapak	: Muhammet Uzun
Tashih	: Tuba Şimşek Uzun
Resimler	: Refet Kavukçu
Renk Ayrımı	: Kenan Gedikli
Baskı ve Cilt	: İmak Ofset; Tel.: +90 444 62 18, www.imakofset.com.tr
İletişim Bilgileri	: +90 212 527 81 81, www.iikv.org , www.barlaplatformu.com

İstanbul, Mart 2017 • 2. Baskı

Copyright © Bu kitaptaki yazılar ancak kaynak göstermek suretiyle iktibas edilebilir.

içindekiler

1- İLK SATIRLAR KÂĞIDA DÖKÜLÜRKEN...	
Çiçekler ve kelebekler	13
2- RİSALELER BİRBİRİ ARDINCA YAZILIYOR	
Söze bürünmüş güzellikler	39
3- FABRİKALAR GECE GÜNDÜZ NUR İŞLİYOR	
Canlar feda Nur'lara	77
4- HER YER BİR DOST MECLİSİ, HER NEFES BİR EBEDİYET ANAHTARI	
Nur'lanan hayatlar	105
5- ULUSLARARASI SEMPOZYUM VE PANELLER	
Bilim dünyasında Risale-i Nur	141
6- CUMHURBAŞKANI RECEP TAYYİP ERDOĞAN	
Keşfedilmeyi bekleyen bir hazine: Said NURŞİ	174
7- DİYANET İŞLERİ BAŞKANI MEHMET GÖRMEZ	
Bediüzzaman devletin ve milletin aleyhinde hiçbir teşebbüse katılmamıştır.	176
8- RİSALE-İ NUR HAKKINDA NE DEDİLER?	
Aydınların dilinden	179

Takdim

BEŞER ELİYLE yazılmış hiçbir eser, Risale-Nur'un gördüğü ilgiye mazhar olmuş değildir. Bu eserler, telif edilmeye başladıkları ilk andan itibaren ulaştığı her yerde insanların ilgisini üzerinde toplamış ve onların üzerinde emsalsiz tesirler icra etmiştir.

Barla Platformunun geleneksel hale gelen Risale-i Nur sergilerinden bugüne kadar gerçekleşen dört tanesi, Bediüzzaman Said Nursî'nin bütün hayatını kapsıyor ve onun hayatıyla beraber Risale-i Nur'un macerasını da merhaleler halinde inceliyordu. Fakat Risale-i Nur'un hikâyesi Bediüzzaman Hazretlerinin bu dünyadaki hayatıyla beraber noktalanmadı; daha da hız kazanmış olarak ondan sonra da gelişip genişlemeye devam etti. Hattâ eserler Türkiye sınırları içinde de kalmadı; peş peşe dünya dillerine tercüme edilerek bütün kıt'alara yayıldı.

Risale-i Nur'lar, girdikleri yerlere sadece bir kitap olarak girmekle kalmadı. O yaşanan bir hayat, teneffüs edilen bir iman idi. Nice insan, Risalelerin sadece birkaç satırını okumak veya işitmekle kendisini o hayatın içinde buldu. Sayısız hayatlar, bu eserlerle iman rengine büründü. Bugün dünyanın dört bir yanında, her ülkeden ve her milletten insanlar, Risale-i Nur'un şekillendirip renklendirdiği bir hayatın neş'esini yaşıyor.

Risale-i Nur'un bu benzersiz tesiri, onun gerek muhtevâsından, gerekse o muhtevâyâ yaklaşma tarzı ve kullandığı dilden ileri geliyor.

Risalelerin muhtevâsında, insanın her an su ve hava gibi muhtaç olduğu hakikatler var. Bu hakikatleri, Risale-i Nur, şimdiye kadar ele alınmamış bir zenginlikte ele alıyor ve insan aklının, ruhunun, kalbinin ve bütün duygularının önüne seriyor.

Bunu yaparken de, İlâhî rahmetin sıcaklığını çok yakından hissettiren bir üslûpla insanları çağırıyor. Onun dili başka eserlerin diline hiç mi hiç benzemiyor. Kelimeler, kavramlar, cümleler, ifade tarzı, hitap biçim, formülü sadece Müellifinde bulunan bir reçeteyi andırıyor. İnsanlar birkaç cümle işitir işitmez onun çok farklı bir eser olduğunu hissediyor ve pervaneler gibi o Nur'a doğru uçuşa geçiyorlar.

O dil ve o üslûp, Cemil Meriç'e pek haklı olarak şu sözleri söyletmiştir:

“Risale-i Nur'ları anlamaya çalışmak, ancak bize nasip olabilecek en büyük mükâfattır. Risale-i Nur'un kelimeleri üzerinde oynamak kimsenin hakkı değildir, haddi de değildir.”

Elinizdeki çalışma, büyük mütefekkimimizin bu tesbitlerini hayatlarıyla imza eden insanların şahitliklerinden bir demet yaparak size sunuyor. Takip eden sayfalarda, Risalelerin telif edilmeye başladığı günlerden bugünlere uzanan zaman şeridi içinde, her kesimden insanların Risale-i Nur ile şekillenen hayatlarından kısa kesitler bulacaksınız.

Sizi bu güzel insanların şahitlikleriyle baş başa bırakmadan

nce, daha evvelki çalışmalarımızda haber verdiğimiz müzenin bu sergiyle birlikte açılacağını müjdelemek istiyoruz. Şimdilik imknların elverdiği ölçüde gerçekleşen mzemiz, inşaallah, sizlerin de teşvik ve destekleriyle, zaman içinde çok daha geniş meknlarda ve daha da zenginleşmiş olarak hizmet verecektir.

Said Yüce

kelebekler

ve kelebekler

çiçekler ve kelebekler

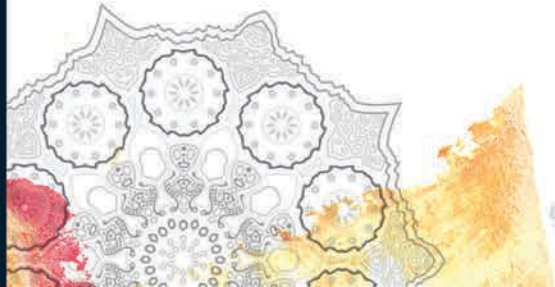

1

İlk satırlar kâğıda dökülürken...

çiçekler ve kelebekler

RİSALE-İ NUR'LAR BİRER ikişer telif edilirken,
bir yandan da insanlar büyük bir iştiyakla onun
etrafında kümeleniyorlardı

çiçekler ve kelebekler

çiçekler ve kelebekler

BİR KELEBEĞİN KOKUSUNU, başka bir kelebek kilometrelerce uzaktan alır.

Bir çiçek açtığında, o çiçeğin böcekleri de bundan haberdar olur.

Yeryüzünün bir köşesinde insanlar bir araya gelip de Allah'ın kitabından birşeyler okuduklarında, gökyüzündeki melekler haberi hemen alır.

Haber alanlar, haberin geldiği yere koşuşurlar.

BİR BAHAR SABAHI, Anadolu'nun kuş uçmaz, kervan geçmez bir kasabasında Risale-i Nur'un ilk satırları kâğıda dökülmeye başladığında, bazı ruhlar bunu hissetmekte gecikmedi.

Oysa bu satırların müellifi, her türlü haberleşme imkânından yoksun kalsın diye buraya sürülmüştü. Sürekli gözetim altındaydı; kendisiyle selâmlaşmak için bile büyük tehlikeleri göze almak gerekiyordu.

RİSALELER BİRER birer telif edildi.

Her bir risale, onu iştiyakla bekleyenler için bir büyük müjde idi.

Her kelimesi, Cennet şerbetleri gibi içilerek okundu risalelerin.

Okunmakla kalmadı, yazıldı.

Tek tek yazılarak çoğaldı risaleler.

Önce yüzler, sonra binler, sonra yüz binler oldu.

El altından yurdun dört bir yanına yayıldı.

رِسَالَةُ

BU İŞTE AKILLARIN çözemediği birşeyler vardı.

Risale-i Nur, insanları nasıl kendisine çekiyor, nasıl etrafında pervane ediyordu?

Onu bir okuyan, niçin okumaya doyamıyordu?

Onun âlemine giren, niçin bir daha çıkmak istemiyordu?

O kelimeler, o cümleler, o ifadeler, insanları nasıl kendisine pervane ediyordu?

Dağları sırtında taşıyan zerreler

Gel, her tarafa bak, herşeye dikkat et. Bütün bu işler içinde gizli bir el işliyor. Çünkü, bak, bir dirhem kadar kuvveti olmayan⁽¹⁾, bir çekirdek küçüklüğünde birşey, binler batman yükü kaldırıyor. Zerre kadar şuurunu olmayan⁽²⁾, gayet hakîmâne işler görüyor. Demek bunlar kendi kendilerine işlemiyorlar. Onları işlettiren gizli bir kudret sahibi vardır. Eğer kendi başına olsa, bütün baştan başa bu gördüğümüz memlekette her iş mu'cize, herşey mu'cizekâr bir hârika olmak lâzım gelir. Bu ise bir safsatadır.

1. Ağaçları başlarında taşıyan çekirdeklere işaretler.
2. Kendi kendine yükselmeyen ve meyvelerin sıkletine dayanmayan üzüm çubukları gibi nâzenin nebâtâtın, başka ağaçlara lâtif eller atıp sarmalarına ve onlara yüklenmelerine işaretler.

Sözler

Talebelerinden Üstada Mektuplar

Bir şey için yaşıyorum

Ben artık bir şey için yaşadığımı zannediyorum. O da, Üstadım olan del-lâl-ı Kur'ân'ın vazife-i memure-i mâneviyesini ifâda kendilerine pek cüz'î bir yardım ve Kur'ân hesabına cüz'î bir hizmetkârlıktan ibarettir.

Hulûsi Yahyagil

Güller açıyor

Aziz, büyük Üstadım,
Bu risaleleri okudukça ruhum güller gibi açılıyor, hayat-ı fâniyeden gelen âlâm ve meşakkati kaldırıp atıyor.

Sabri Arseven

Herşey mûnis bir arkadaş

Şu Söz öyle bir hakikati ders veriyor ki, daha insana yabancı ve bilinmesi mümkün olmayan birşey kalmıyor. Her gördüğü, mûnis bir arkadaş oluyor. . . . Cenab-ı Hak bu kıymetli eserleri kıyamete kadar mü'min kullarına yetiştirsin.

Hafız Ali

Yazın, okuyun, imanınız yükselsin

Madem Risale-i Nur'un tesiri bu kadar kuvvetlidir; ben yazmaya karar verdim. . . . Ey Müslümanlar, manevî yaralarınıza ilâç ararsanız, Risale-i Nur'da vardır. Yazın, okuyun; imanınız o kadar teâli edecektir, hiç şüphe etmeyiniz.

Hacı Osman

Hangi akıl buna göz yumar?

Şu dünyaya, şu zamana çöken zulmet ve gaflet perdelerini Sözleriniz yırtıyorlar, parçalayıp o zulmeti ve gafleti dağıtıyorlar. Hangi akıl var ki, hakikat perdesini görüp de, o hakikat perdesinde nur-u hakikat parlarken, onlara gözünü yumup zulmet perdesine atılmış olsun?

Müzeyyene

Hakikat fıskırıyor

Risale-i şerifeler hakikat fıskıran, nurlar saçan bir feyizdir. Şu kadar diyebilirim ki, ehl-i dalâlet ve bid'aların en ileri gidenleri ve mülhidlerin en şenîlerini bile imana getireceğine kanaatim var; yeter ki ruhuna nüfuz edebilsin.

Binbaşı Âsım

Bir gram pamuk binlerce kişiyi giydirip doyuruyor

Gel, bütün bu ovaları, bu meydanları, bu menzilleri süslen-diren şeyler üstünde dikkat et. Herbirisinde o gizli zattan haber veren işler var. Adeta herbiri birer turra, birer sikke gibi, o gaybî zattan haber veriyorlar. İşte, gözünün önünde, bak, bir dirhem pamuktan⁽¹⁾ ne yapıyor:

Bak, kaç top çuha ve patiska ve çiçekli kumaş çıktı. Bak, ondan ne kadar şekerlemeler, yuvarlak tatlı köfteler yapılıyor ki, bizim gibi binler adam giyse ve yese kâfi gelir. Hem de bak, bu demiri, toprağı, suyu, kömürü, bakırı, gümüşü, altını gaybî avucuna aldı, bir et parçası⁽²⁾ yaptı. Bak, gör!

1. Tohuma işaretidir. Meselâ, zerre gibi bir afyon büzrü, bir dirhem gibi bir zerdali nüvati, bir kavun çekirdeğı, nasıl çuhadan daha güzel dokunmuş yapraklar, patiskadan daha beyaz ve sarı çiçekler, şekerlemeden daha tatlı ve köftelerden ve konserve kutularından daha lâtif, daha leziz, daha şirin meyveleri hazine-i rahmetten getiriyorlar, bize takdim ediyorlar.
2. Unsurlardan cism-i hayvanîyi halk ve nutfeden zîhayatı icad etmeye işaretidir.

Sözler

Âlemleri barındıran makinelere

Gel, bu müteharrik antika⁽¹⁾ san'atlarına bak. Herbirisi öyle bir tarzda yapılmış; adeta bu koca sarayın bir küçük nüshasıdır. Bütün bu sarayda ne varsa, o küçücük müteharrik makinelere bulunuyor. Hiç mümkün müdür ki, bu sarayın ustasından başka birisi gelip, bu acip sarayı küçük bir makinede derc etsin? Hem hiç mümkün müdür ki, bir kutu kadar bir makine, bütün bir âlemi içine aldığı halde, tesadüfî veyahut abes bir iş, içinde bulunsun? Demek, bütün gözün gördüğü ne kadar antika makinelere var, o gizli zâtın birer sikkesi hükmündedirler. Belki birer dellâl, birer ilânnâme hükmündedirler. Lisan-ı hâlleriyle derler ki: "Biz öyle bir zâtın san'atıyız ki, bütün bu âlemimizi, bizi yaptığı ve suhuletle icad ettiği gibi kolaylıkla yapabilir bir zattır."

1. Hayvanlara ve insanlara işarettir. Zira hayvan, şu âlemin küçük bir fihristesi; ve mahiyet-i insaniye, şu kâinatın bir misal-i musağğarı olduğundan, adeta âlemde ne varsa insanda nümunesi vardır.

Sözler

Sözler'i dinleyen mest oluyor

Biz Hakkı Efendiyle ittifaken deriz ki:

İçindeki hakikatler cerh edilmez; içinde lüzumsuz birşey yok, zararlı bir kayıt mutasavver değil. Dikkatle dinleyenler, Allah tevfik verirse, imanını kurtarabilirler. Bu hakaikle Avrupa ehl-i dalâletine de meydan okunur fikrindeyiz.

Hulûsi Yahyagil

Bir pencere açıldı

Şimdiye kadar bilmediğim ve görmediğim nuranî ve pek kesretli sürur-u mânevîyi ihtiva eden bir pencere bugün kalbimde açıldı.

Zühdü Efendi (Sabri Arseven'in amcazadesi)

Altınla yazılacak eserler

Altın yaldızla yazılması lâzimgelen eser-i âlînde, Resul-i Müctebâ Aleyhi Ekmelü't-Tehâyâ Efendimiz Hazretlerine dil uzatan hâin-i bîdin olan mülhid hâinlerin kuruyası dillerini, inâyet-i İlâhiye ve ruhaniyet-i Peygamberî ve şeriat kılıcıyla kesmeye muvaffak olduğunuz şu eser-i bergüzîdenizi Cenâb-ı Hak ind-i İlâhîsinde ve nezd-i Peygamberîde kabul eylesin.

Şefâat-i Nebeviyeye efendimi ve fakiri de nâil eyleyip, sancak-ı Muhammedî (a.s.m.) tahtında cümlemizi ihvanlarımızla beraber haşreylesin. Âmin.

Şamlı Hafız Teyfik

Yeni bir hayat bahşetti

Bugün istinsahına muvaffak olduğum i'câz-ı Kur'ân'ın bu biçare talebenize bahşetmiş bulunduğu nihaysiz füyûzat, mevte mahkûm ruhuma öyle bir tabib-i hâzık ameliyatı yapmış ki, mübtelâ olduğum emrâz-ı kalbiyeyi tedavi ve yeniden hayat bahşetmiş olduğundan, arz-ı minnetdârî eyler ve bu bînazîr mücevherat mahzeninin diğer renkli kapılarının da açılmasını âcizâne istirham eylerim.

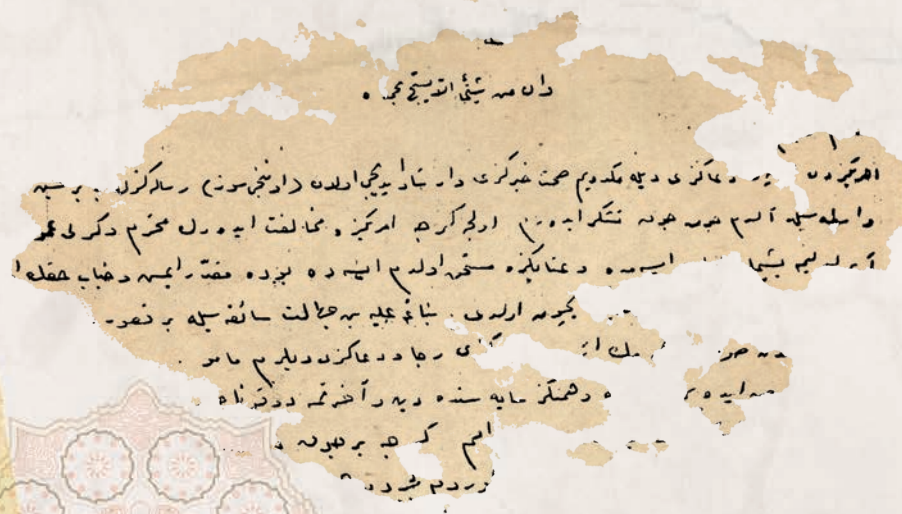
Küçük Hafız Zühdi

Okudukça okumak istiyorum

Sözlerinizin (yani risalelerinizin) herbiri birer derya-yı azîmdir. Sözlerinizden pek çok feyz alıyorum. O kadar ki, okudukça tekrar etmeyi istiyorum. Ve tekrarında duyduğum İlâhî bir zevki tarif edemeyeceğim. Bugün Sözlerinizden değil hepsini, bir tanesini alan insafla okursa, hakkı teslim ve münkir ise gittiği yolu terke, fâsık ise tevbeye mecbur olacağına kat'iyen ümitvârım.

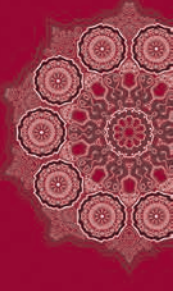
Hüsrev Altınbaşak

Şimdi rüzgârlara bak:

Sair hakîmâne, kerîmâne faidelerinin ve vazifelerinin şahadetiyle, gayet mühim ve kesretli vazifelere koşuyorlar. Demek o dalgalanmak, bir Sâni-i Hakîm tarafından bir taziftir, bir tasriftir, bir kullanmaktır. Dalgalanmaları ise, emr-i Rabbânînin çabuk yerine getirilmesine sür'atle çalışmaktır.

Sözler

Şimdi bak çeşmelere, çaylara, ırmaklara

Yerden, dağlardan kaynamaları tesadüfî değildir. Çünkü onlara terettüp eden, âsâr-ı rahmet olan faidelerin ve semerelerin şehadetiyle ve dağlarda bir mizan-ı hâcettele iddiharlarının ifadesiyle ve bir mizan-ı hikmetle gönderilmelerinin delâletiyle gösteriliyor ki, bir Rabb-i Hakîmin teshiriyle ve iddiharıyla. Ve kaynamaları ise, Onun emrine heyecanla imtisal etmeleridir.

Sözler

Okuma yazma bilmeyen de ona meftun

Efendim, malûmunuz, fakir talebeniz ve kardeşiniz cahil olduğum halde, güneş-misâli olan risale-i bergüzîdelerinizden umum Nur Risalelerinizi okutup dinledim. . . . Baktım ki, ruh ve kalbimde bir feyzan ve coşkunluk var ki, beni bilâihtiyar bir vazifeye sevk etmek için hemen “Haydi, haydi” diye tazyikata başladı.

Ben de ruhumda olan bu vâkıyı takip ederken, o Nurların irae ettiği miftahları gördüm ve gösterildi. Anladım ki, bu anahtarlarla icap eden kapıları açıp, o Nurlara ehil olan kardeşlerimi—min gayri haddin—arayıp bulmak vaziyeti adeta bana emrolunup, o Nurlardan güneş gibi nur saçılması hususunda ben de bu hali kendime vazife addettim.

(Ümmî, fakat allâmelerin işini gören) Âdilcevazlı Emrullah oğlu Bekir

Kıymetini zaman gösterecek

Efendim, görmüş olduğum Risale-i Nur deryâsındaki lezzet ve saâdetin dünyada hiç emsalini göremediğim gibi, kendi vicdanî muhakemem neticesinde kat’iyen anladım ki, o risaleler herbiri başlı başına ve ayrı ayrı birer tefsir-i Kur’ân’dır. . . . Bu Nurların kıymetini zaman gösterecek ve dillerde destan olarak şark ve garbi gezecek itikadındayım. Ve inşaallah Avrupa’ya karşı dahi Kur’ân’ın ne kadar parlak bir güneş olduğunu gösterecektir.

Sıddık Süleyman

Her Söz bir hastalığa devâ

Ey yüce Üstadım, On Yedinci Söz ki, mefhumu, nâmütenâhî yükselen hakikatlerdir. Yüzlerce teşekkür... Her söz beşeriyetin müptelâ olduğu mahfî emrâzı gösteriyor. Ve nurlarıyla teşhis ederek tedavi ediyor. Pekâlâ, pek rânâ anlıyorum ki, benim gibi yaralı, mânen zarardide olmuş bir genç için, muhtaç bulunduğum teselliyetkâr şeyler, hep Risale-i Nur'dandır. Kalbime tesellî nurlarını serpen Hâlık-ı Âzama binlerce şükür...

Zekâi

İçin için ateşlenen dağ gibi eserler

Atabey'e gelen Ramazan meyvesi olan ve Ramazan-ı Şerifin hikmetlerini bildiren Söz, bizi ikaz ve bilmediğimiz hikmetleri tasrih ediyor. Okuduğum her Söz, neşrettiğiniz o ulvî hakikatler için âciz lisanım tavsif ve takdirden âciz kalıyor. Ve görüyor ve anlıyorum ve öyle iman ediyorum ki, bir zaman gelecek, bu Risalâtü'l-Envar ve Mektubâtü'n-Nur, için için ateşlenen, feveran eden bir dağ gibi hararetle nur-feşan bir menba kuvvetine tesahub edecek. Ve belki de etmiştir. Bir düğmesine basmakla her tarafı ziyaya müstağrak eden bir elektrik dinamosu gibi kendinden çok uzak mesafeleri ikaz ve irşad nuruyla ihâta edecektir.

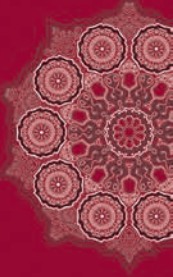
Zeki

Şimdi yerdeki bütün taşların ve cevahirlerin ve madenlerin envâna bak

Bunların tezyinatları ve menfaatli hâsiyetleri bir Sâni-i Hakîmin tezyiniyle, tertibiyle, tedbiriyle, tasviriyle olduğunu, onlara müteallik hakîmâne faideleri ve mesâlih-i hayatiye ve levâzımât-ı insaniye ve hâcât-ı hayvaniyeye muvafık bir tarzda ihzarları gösteriyor.

Sözler

Onuncu Söz

SONSUZ HAYATIN İSPATI BU ESERDE

ÖLÜM ÖLDÜRÜLMÜYOR. Giden dönmüyor. Fakat gidip de dönmemeye kimse razı olmuyor.

Ölmeden yaşamanın bir yolu yok mu?

Sonsuza kadar yaşanan bir diyar yok mu?

İnsanı bütün kaybettiklerine kavuşturacak bir hayat yok mu?

“Var” diyor Yaratan.

“Var” diyor Onun kitabı.

Risale-i Nur'dan...

“Var” diyor Onun elçisi.

Yüce Allah, gönderdiği elçileri ve indirdiği kitaplarıyla, insanı oraya çağırıyor.

İnanmayan toprağa baksın: Her bahar nasıl diriliyor!

Siz de öyle dirileceksiniz:

Hem de bir daha ölmek üzere.

•••

Barla'da bir bahar günü yazıldı Onuncu Söz.

Yeryüzünün cıvılcıvıl hayat kaynadığı bir gündü.

Her yerde, her şeyde rahmetin bir müjdesi vardı.

Her yer ve her şey, Onuncu Sözün satırlarında dile geldi.

Her şeyi yaratanı anlattı. Her şeyi güzelleştireni anlattı. Yerin ve göğün yüzünü tebessümlerle süsleyeni anlattı:

Bütün bunları bir yapan vardı.

Bütün bunları görüp gözeteni birisi vardı.

Yerde ve göklerde yüzümüze gülen Onun rahmet ve hikmet eserleriydi.

O rahmet ve hikmet, mahlûkatı yokluğa mahkûm etmezdi.

Öyleyse bir sonsuz mutluluk yurdu olacak, Allah'ı seven ve kendilerini Ona sevdiren kullar orada ebedî bir hayata erişeceklerdi.

O güne kadar çok şey yazılmıştı ölüm sonrası ve âhiret hayatı hakkında.

Fakat Onuncu Söz bir başkaydı.

O, insanı yaşadığımız hayatın en şirin gerçekleriyle karşı karşıya getiriyordu.

Bütün bunları bir yaratıcı var diyor, sonra Onun isim ve ünvanlarını tanıtıyor, sonra da o isim ve ünvanların gereği olarak ebedî bir saadet yurdunun varlığını ispat ediyordu.

Ve onu okuyanlar, sapsağlam bir imanın neş'esi ile ölümsüz hayatı keşfetmenin sevincini bir arada yaşıyorlardı.

PEYGAMBER BÖYLE ANLATILIR

NELER YAZILMADI BARLA'DA?

Neler işitmedi bu kutlu beldenin dağları, bağları, ovaları, ormanları?

Kâinat böyle mi dile gelir? Bu kadar mı güzel tercüme edilir anlattıkları?

Bu kadar fasih mi konuşmuş çiçekler, böcekler, kuşlar, ağaçlar, denizler, yıldızlar?

"Yaz kardeşim" diyordu, o kadar.

Sonra herşey o satırlarda konuşmaya başlıyordu.

Bu kadar kolay olamazdı bütün bunlar. Bu kadar kolay anlatılamazdı kâinatın en mühim sırları.

Ona bir öğreten olmalıydı.

Bir ilham veren, bir yol gösteren... Belki de bir emreden:

"Yaz ve yazdır!" diyen.

Günün birinde bir Söz telif edildi, nicelerinin yazıldığı yerlerden birinde:

“Risalet-i Ahmediyeye dair.”

“Bak,” dedi. “Onun getirdiği nur ile kâinatın nasıl canlandığına bak!”

Hem baktı, hem baktırdı.

Baktı ve söyledi. Baktı ve yazdırdı:

Dinleyenler, âlemlerin canlanışını gördü o satırlarda.

Yerde yatan, gökte dolaşan ne varsa, hepsi kalktı, dirildi, dillendi.

Kâinat, şevk içinde zikreden, cezbe ile semâ'a kalkan, hamd ve tesbih sadâlarıyla yeri ve göğü
çınlatan sevimli dostlarla doldu.

Onun dillendirdiklerinden biri de Barla'daki kutlu misafir idi.

Fakat onun hali başkaydı.

O hem kendisi anlatıyor, hem de başkalarının anlattıklarını tercüme ediyordu.

Bize kâinatı dinlemeyi öğretiyordu.

•••

O mübarek günlerden birinde, On Dokuzuncu Söz telif edildi.

Kısaydı, özlüdü, bir çırpıda okunacak gibiydi.

Fakat her cümlesinde âlemin sırlarından niceleri saklanmıştı kelimelerin ardına.

Sorun göklere, sorun yerlere:

O güne kadar kimse böyle anlatmış mıydı Kâinatın Efendisini?

Onun getirdiği nurun asırlarda, kıt'alarda, semâlarda, âlemlerde nasıl yankılandığını böyle tasvir eden oldu mu?

•••

Arkasından On Dokuzuncu Mektup geldi.

Onda da kurtların, kuşların, dağların, taşların, ayların, güneşlerin dili çözüldü.

Her bir mahlûkat taifesi, eline bir gül demeti alıp yollara döküldü:

Kendilerini anlatan ve aydınlatan Efendilerinin gelişini kutlamak için.

Kendilerini mânâsızlıktan kurtarıp Yer ve Gökler Rabbinin sevimli ve değerli bir memuru mertebesine kavuşturan en büyük Elçiye hoş geldin demek için.

Her bir mahlûkat taifesi, onu bir mucizeyle karşıladı.

Ay yarıldı, dağ konuştu, parmaklarından pınarlar çağladı, hastalıklar elinden şifa buldu, muhabbetiyle kurumuş kütükler dile geldi.

Risale-i Nur'dan...

•••

On Dokuzuncu Mektup, her biri kesin delillere dayanarak gerçekliği ispatlanmış üç yüzden fazla mucizesini anlattı Peygamberimizin.

Bunu anlatırken, o yüce insanın beşeriyete sığmayan manevî kişiliğini de öyle bir tasvir edişi vardı ki!

Aynı zamanda da satır aralarına büyük bir vukuf ve maharetle yerleştirilmiş bilgiler, okuyucuyu her yönden donatıyordu:

Peygamber kimmiş, hadis ne imiş, sünnet ne imiş, hepsini yudum yudum içirerek öğretiyordu okuyucuya.

•••

İnsanlık âlemi, ne On Dokuzuncu Söz gibi bir eser gördü, ne de On Dokuzuncu Mektup gibisini.

Muhtevâsıyla da, üslûbuyla da benzersiz eserdi bunlar.

Kendileri gibi, insanlar üzerindeki eserleri de benzersiz oldu.

Ve yazıldıkları günden beri ikisi de dillerden düşmedi, düşmüyor, düşmeyecek:

Tâ sevenlerin o Sevilen ile ebediyen kavuşacağı güne kadar.

Kimbilir, belki de o büyük kavuşma gününden sonra, hep birlikte okunacak o satırlar, o bahisler, o misilsiz sözler:

Tâ sonsuza kadar.

RİSALESİZ TÜRK DİLİ ÖĞRENİLMEZ

Risale-i Nur'ları okumadan ne Türk dili öğrenilebilir, ne de Türk düşüncesi öğrenilebilir. Risale-i Nur'lar bizim millî hazinelerimizdir.

CEMİL MERİÇ

Risale-i Nur'ları anlamaya
çalışmak, ancak bize
nasip olabilecek en büyük
mükâfattır. Risale-i Nur'un
kelimeleri üzerinde oynamak
kimsenin hakkı değildir, haddi
de değildir.

CEMİL MERİÇ

”

ış güzellikler

nüş güzellikler Söze bürünmüş güzellikler

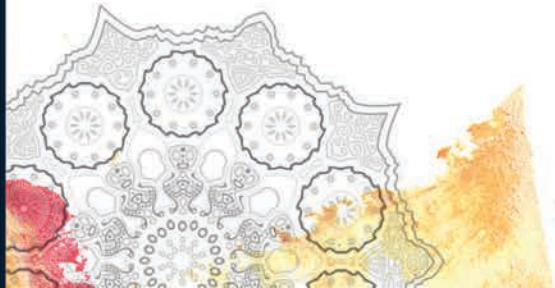
2

Risaleler birbiri ardınca yazılıyor

Söze bürünmüş güzellikler

RİSALE-İ NUR'UN ELE ALDIĞI konular kadar,
üslûbu da insanları derinden etkiliyor

Telif edilen her yeni Risale, talebeler arasında bir
heyecan dalgasına yol açıyor

Söze bürünmüş güzellikler

Söze bürünmüş güzellikler

RİSALELER TELİF EDİLİRKEN , Müellifin eli altında hiçbir kaynak yoktu:
İki kitaptan başka.

Onlardan biri Kur'ân idi, biri de kâinat kitabı.

Bir onu okur, bir öbürünü, sonra "Yaz kardeşim" derdi talebesine.

Ve kelimeler, berrak bir pınardan akan sular gibi dökülürdü dudaklarından.

Dinleyenlerin ve okuyanların payına da hayretten hayrete düşmek kalırdı:

"Bu koca Bedî, bu lü'lü'-misal sözleri, bu kelimeleri nereden buluyor?" diye.

RİSALELER NE MUHTEVÂSİYLA, ne de üslûbuyla başka hiçbir esere benzemiyordu.

Buram buram rahmet ve muhabbet damlıyordu yazılanlardan.

Açılan kapıdan içeri giren, yeni bir âlem keşfediyor, yahut içinde yaşadığı âlemi yeniden keşfediyordu.

Birbirinden güzel manzaralar, birbirinden güzel sözlerle tasvir ediliyordu.

Gül goncası gibi kat kat güzelliklere sarılmış mânâlar, güzelliğin her türlüşünü zevk etmek üzere yaratılmış ruhlara tekrar tekrar okutuyordu kendisini.

OKUMAKLA DOYULMUYOR, okumakla iş de bitmiyordu.

Bir de yazmak vardı Risaleleri.

Tekrar tekrar yazmak, yazmak, yazmak.

Hem de gözlerden uzak şekilde, kimseye sezdirmeden, bir "suç" (!) izi bırakmadan!

Okuyanlar da, yazanlar da takip altındaydı.

Fakat Risaleleri yazmanın fiyatı hayat olsa kimin umurunda?

Gece vakti evlerde karartma uygulandı, dışarıya ışık sızdırmayacak şekilde kamufle edilen mumların cılız ve titrek aydınlığında Nurlar yazıldı.

Yazılarak çoğaltılan Risaleler gizlice Üstada ulaştırılır, onun tashihinden sonra yine gizlice Anadolu'nun dört bir tarafına yayılırdı.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْمَالِ وَالنَّامْلِ وَالشَّيْءِ وَالْحَيَاةِ وَالْمَوْتِ
وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَاءٍ فَأَخْبَثَ
فِيهَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَالرَّيْحُ وَالسَّيْلُ وَالسَّمَاءُ وَالْأَرْضُ وَالْجِبَالُ وَالنَّجْمُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ وَالْقَوَائِمُ وَالْقَائِمُونَ

مجاهد بن عبد الله - ابنك برزخ تفسيره
بن ايمانك كوزيه **قرآنك** تعاليمه ونوريه ورسوله
رسم عليه **كصلاة** و**تمجده** در صبه واسم **ملكك** كوستيه كوزيه
سماواته **لهج** بروران وكرنت يوقدره بويه انتظاميه منك موجوديه -
اشارت ودلائل ايمونه . **وهج** برهيم حماويه يوقدره : **مكونيه** لورونوز
وظيفة كوره رك **ديكتر** كورالريه منك رويته ووعدهك **تهادتي** و**اشارتي**
وهج **بريليز** يوقدره **موزونه** خلقيه **منتظم** و**ضعفيا** و**نوراني**
الهة **سك** صيه منك **شمعة** الوهيتيه
هرسيان

YENİ BİR RİSALE telif edilip de talebelerden birinin eline ulaşacak olsa, çölün ortasında dili damağına yapışmış yolcunun susuzluğuyla su gibi içilirdi.

Okuyan talebenin kalemi ferman dinlemez olur, Risaleyi çoğaltmaya başlamadan önce Üstadına hissiyatını yazmaya koyulurdu.

Yazdıkça coşardı kalemler, coştukça yazardı.

Yazılanları okuyan kimse, kolay kolay ayırt edemezdi, hangisi âlimin, hangisi ümmînin elinden çıkmış diye.

Risalelerin üslûbundaki güzelliğın sirayet edici bir özelliğı vardı:

Sadece kendisinde değil, kendisi hakkında yazılanlarda da eserini gösteren bir özellik...

Şimdi kuşlara bak

Onların söyleşmeleri ve cıvıldaşmaları bir Sâni-i Hakîmin intak ve söyletmesi olduğuna delil-i kat'î ise, hayret verir bir tarzda birbirine o seslerle müdavele-i hissiyat ve ifade-i maksat etmeleridir.

Sözler

“Sözler” ayarında kelimelere güç yetmiyor

Gönül isterdi ki, o muazzam Sözlere sönük yazılarımla biraz uzun cevap yazayım. Fakat buna muvaffak olamıyorum. Kabiliyetimin azlığı, istidadımın kısalığı, iktidarımın noksanlığıyla beraber uhdeme verilmiş olan birkaç maddî vazifelerin taht-ı tesirinde dimağım meşgul ve âdeta meşbu' olduğundan, o mübarek cevherlerinize mukabil âdi boncuk bile ibraz edemeyeceğim.

Biliyorsunuz ki, çok ifadelerimde sizi taklid ettiğim birinci sebebi, merbutiyet-i hâlisanemin; ikinci sebebi, kudret-i kalemiyemin kifayetsizliğidir. Fakat mübarek Yirmi Dördüncü Sözde misali geçen fakir gibi, ben de derim: Ey sevgili Üstadım, eğer gücüm yetse, elimden gelse bütün o nurlu Sözler ayarında kelimelerden mürekkep cümlelerle size maruzatta bulunmak isterim. Fakat biliyorsunuz ki, yok. Niyetime göre muamele buyurunuz.

Hulâsi

Nur bahçelerinin meyveleri

Nur bahçesinin nurlu meyvelerinden iki tanesini daha koparmağa muvaffak oldum. Bu meyvelerin muhtevi bulunduğu lezzeti, kasır lisanımla şimdi ifade edebilmekten çok âciz bulunuyorum. Nebiyy-i Âhirüzzaman Aleyhi Ekmelüssalâtü Vesselâm'ın huzur-u saadetine ve pâk, latif sohbet-i Nebeviyeleriyle müşerref olmak zevkini idrak ettiren bu kıymetdar On Dokuzuncu Mektubu mütalâa etmekten bir türlü doyamıyorum. Bilcümle Risaletü'n-Nur'un takdir ve tevkiri hususunda söz söyleyebilmekten kalemim âciz ve nâkıstır. Cenab-ı Vâhibül-Atâyâ'dan dilerim ki, Nur bahçelerinin meyvelerinin hepsinden tatmağa, arkadaşlarım gibi âcizlerini de muvaffak kılsın.

Hafız Zühdü

Ufuktaki hedef

Yirmi Yedinci Söz, Müslümanları sa'y ü gayretin ve bu ulvî dinin hizmetine teşvik ediyor. Bu risale sanki ufukta bir hedef, ehl-i iman için de bir rehber.

Evet bu Söz, kalbler içinde bir iştiyak, iştiyak içinde bir nur olmuş. Otuz Üçüncü Mektup ise otuz üç penceresiyle beraber, hakikat mayasıyla yoğrulmuş bir varlık. Bu kıymetli eser, ulviyet ve kudsiyet içinde, kuvve-i idrakiyesiyle hissiz beşere hassasiyet; ve gaflet perdelerinden hakikati görmeyen nazarlara kuvvet; hakperest ehl-i imana ise, ulviyet bahşediyor.

Sabri

Ulu pınardan akan billûr sular

Ey aziz Üstad!

Vakıa, emr-i âlîleri Sözlerin yazılması hususunda acele edilmemesi idi; fakat hiç mümkün mü ki, karşımda billurî sular akıtan ulu pınarın suyundan kana kana içmek için acele etmeyeyim. Malûm-u âlîleri, bendeniz bu hususta vazifelerde çok geç kaldım. Bu cihetleri vuzuh ile görüp idrak ederken, mümkün mü ki, o ulu pınarın billurî sularıyla elimi yüzümü yıkamayayım, kalbimi parlatmak için isti'cal göstermeyeyim. Cenab-ı Hakkın azîm bir lütfu ki, temin-i maişetim için çalıştığım zamanlar arasında kıymetdar risaleleri yazmak için vakit bulabiliyorum. Bu fırsatları kaçırmak istemediğim içindir ki, acele ediyorum. İsti'calimin en büyük sebebi; muhtaç bulunduğum tesellikâr nurları, o risalelerde buluyorum. Nasıl ki içerisinde tevakkuf imkânı olmayan tünellerden, harîs kumpanyalar fazla seyr ü sefer etmekle iftihar ederler. Talebeniz de keza, o cihankıymet risaleleri ne kadar fazla okur yazarsam, o kadar istifadebahş ve müftehir olacağım.

Ahmed Zekâi

Şimdi bulutlara bak

Yağmurun şıplıltıları mânâsız bir ses olmadığına ve şimşek ile gök gürlemesi boş bir gürültü olmadığına kat'î delil ise, hâli bir boşlukta o acabi icad etmek ve onlardan âb-ı hayat hükmündeki damlaları sağlamak ve zemin yüzündeki muhtaç ve müştak zîhayatlara emzirmek gösteriyor ki, o şırıltı, o gürültü, gayet mânidar ve hikmettardır ki, bir Rabb-i Kerîmin emriyle müştaklara o yağmur bağıyor ki, "Sizlere müjde, geliyoruz!" mânâsını ifade ederler.

Sözler

Ey göz, güzel bak!

Göz bir hassedir ki, ruh bu âlemi o pencere ile seyreder. Eğer Cenâb-ı Hakka satmayıp belki nefis hesabına çalıştırsan, geçici, devamsız bazı güzellikleri, manzaraları seyirle şehvet ve heves-i nefsanîyeye bir kavad derekesinde bir hizmetkâr olur. Eğer gözü, gözün Sâni-i Basîrine satsan ve Onun hesabına ve izni daîresinde çalıştırsan, o zaman şu göz, şu kitab-ı kebir-i kâinatın bir mütalâacısı ve şu âlemdeki mucizât-ı san'at-ı Rabbanîyenin bir seyircisi ve şu küre-i arz bahçesindeki rahmet çiçeklerinin mübarek bir arısı derecesine çıkar. Ey göz, güzel bak! Adi bir kavad nerede, kütüphaneye-i İlâhînin mütefennin bir nâzırı nerede?

Sözler

Yüz defa okusam da doymam

Artık Sözlerinizin hiçbirini diğerine tercih edemiyorum. Zira birine mühim derken, diğeri daha mühim ve bir diğeri ehemm olarak kendini gösteriyor. Binaenaleyh envâr-ı Kur'âniyeyi gökteki yıldızlara benzetiyorum. Filhakika yıldızlar parlaklık itibariyle birbirinden farklı ise de, hepsi yıldızdır.

Ve aynı menba'dan ahz-ı envâr etmede olduklarından, keyfiyetçe yekdiğerinden farkı yok gibidir.

Sözleriniz aynen böyledir. Her birini yüz defa okusam, yüz birinci defa hiç okumamış gibi, büyük bir zevk-i manevî ile okumam dahi yüksekliğine şahiddir. Bu babda ne kadar yazsam Sözler hakkında hiçbir şey yazmış olamayacağımı düşünerek, sözüme nihayet veriyorum.

Re'fet

Tekrar ettikçe zevkler uyanıyor

Muhterem Üstadım!

Otuz Birinci Mektub'un On Dördüncü Lem'asının İkinci Makamını bir defa kendim okudum. Pek cüz'î istifade ile, dimağımda bir lezzet hissettim.

İkinci ve üçüncü tekrarlarımda öyle bir zevk-i ruhanî uyandırdı ki; eğer kalb ve

kalemim ruhuma tercüman olabilseler, belki bir derece siz üstadıma minnetdarane arza cür'et eylerdim. Heyhat ne kalbim ve ne de kalemim ve ne ruhum, acz ile önüme çıktılar ve itiraf-ı kusur ediyordular.

Hafız Ali

Yazdıkça ferah veriyor

Sizin tatlı Sözlerinizi yazmaya başladım ve yazmaya doyamıyorum. Ve sizin tatlı Sözlerinizi yazmağa başladığım anda, ruhumda bir ferahlık hissediyorum. Aynı zamanda sizi hiçbir türlü unutamıyorum. Ve daima sizin mektubunuzu yazmak istiyorum.

Talebeniz (Aydınlı) İsmail

Ebediyen minnettariız

Üstad-ı A'zamım Efendim!

Nuranî ve çok kıymetdar eserlerinizi okuduk. Nurlu ve feyizli eserlerinizin tesiriyle parlayan kasvetli kalblerimizle, siz Üstadımıza ebediyen minnetdar ve medyun-u şükran bulunduğumuz gibi; risaleleri bizlere okutturmağa ve yazdırmağa sebep olan Hâfız Zühdü Efendi kardeşimizi de, daima hayırla yâd etmekten kendimizi alamıyoruz. Kendilerine fiat takdir edilemeyecek derecede kıymete mâlik bulunan muhterem risalelerinizi yazıp ikmal etmemize, Cenab-ı Hakkın bizi muvaffak kılması için Üstad-ı Ekremimizin dua ve himmetlerine muhtaç bulunuyoruz.

Talebeniz Doktor Şevket

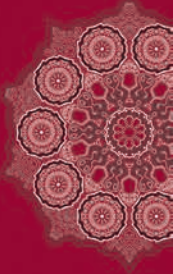

Herşey Bismillâh der

Herbir bostan "Bismillâh" der, matbaha-i kudretten bir kazan olur ki, çeşit çeşit pek çok muhtelif leziz taamlar, içinde beraber pişiriliyor.

Herbir inek, deve, koyun, keçi gibi mübarek hayvanlar "Bismillâh" der, rahmet feyzinden birer süt çeşmesi olur. Bizlere Rezzak namına en latîf, en nazîf, âb-ı hayat gibi bir gıdayı takdim ediyorlar. Herbir nebat ve ağaç ve otların ipek gibi yumuşak kök ve damarları "Bismillâh" der, sert taş ve toprağı deler, geçer. "Allah namına, Rahmân namına" der; herşey ona musahhar olur.

Sözler

Bir harf kâtipsiz olmaz

Bir köy muhtarsız olmaz. Bir iğne ustasız olmaz, sahipsiz olmaz. Bir harf kâtipsiz olmaz, biliyorsun. Nasıl oluyor ki, nihayet derecede muntazam şu memleket hâkimsiz olur? Ve bu kadar çok servet—ki, her saatte bir şimendifer gaipten gelir gibi, kıymettar, musannâ mallarla dolu gelir, burada dökülüyor, gidiyor—nasıl sahipsiz olur? Ve her yerde görünen ilânnameler ve beyannameler ve her mal üstünde görünen turra ve sikkeler, damgalar ve her köşesinde sallanan bayraklar nasıl mâliksiz olabilir?

Sözler

Yazmak sevinç veriyor

O Nurları yazdıkça kalemim ve kalbim gayet şirin ve ruhanî bir sevinç hissediyorum. Cenab-ı Hakk'a nasıl hamd ve şükredeceğimi bilemiyorum. Bazan o Risale-i Nur'un envârına karşı ihtiyarım elimden gidiyor. Gafletli geçmiş zamanımı düşündükçe mahzun ve mükedder bulunuyorum. Bu Nurları bulduktan sonra istikbalimi gördükçe kahkaha ile gülüyorum, ferah buluyorum ve müferrah oluyorum. On beş senedir böyle bir hizmeti arzu ediyordum.

Babacan Mehmed Ali

Peygambere bağlayan Nurlar

Üstadım, dellâl-ı Kur'ân'ın nidalarını işiten hangi Müslüman vardır ki, kulaklarını tıkasın? Hâşâ, sümme hâşâ! Nurlarınızın şuâi gözlerimizi kamaştırıyor. Kalblerimizi bütün sâfiyetiyle Allah'a, Kur'ân'a ve Resul-i Müçtebâya (a.s.m.) ve o iki cihan serverinin aziz vârislerine bağlıyor ve bağlamıştır.

Bu bağ öyle bir bağ ki, inâyet-i Hakla, hiçbir maddiyunun ve hiçbir mülhid ve fırak-ı dâllenin değil, dünya kâfirlerinin bütün kuvvetleri bir araya gelse, bu kudsî rabita-i kalbiye bağını koparamaz. Elhamdülillâh, hâzâ min fadli Rabbî.

Ahmed Nazif Çelebi

Kâinat niçin bu kadar temiz?

Bu fabrika-i kâinat ve misafirhane-i arz o derece pâk, temiz ve naziftir ve o kadar kirsiz ve bulaşık-sızdır ve ufunetsizdir ki, bir lüzumsuz şey ve bir menfaatsiz madde ve tesadüfî bir kir bulunmaz. Zâhirî bulunsa da, çabuk bir istihale makinesine atılır, temizlenir.

Demek bu fabrikaya bakan Zât, çok iyi bakıyor. Ve bu fabrikanın öyle tanzifçi bir Sahibi var ki, o koca fabrikayı ve o büyük sarayı küçük bir oda gibi süpürtür, temizler, tanzim ve tanzif eder. Ve o pek büyük fabrikanın büyüklüğü nisbetinde muzahrafatı ve enkazından kalma kirlî maddeleri, süprüntüleri bulunmuyor. Belki büyüklüğü nisbetinde temizliğine ve nezafetine dikkat ediliyor.

Lem'alar

Barla'nın bir kardeşi de Bursa'da

KARINCALI KÖYÜNDE CENNET HAYATI YAŞANIYOR

BURSA'NIN ORHANELİ ilçesine bağlı dünya cenneti bir köy, Karıncalı. Yıllar var ki, burada, dünya cennetinin yanında manevî bir Cennet hayatı da yaşanıyor. Buraya adımını atan, kendisini Barla'da yahut Sav'da sanıyor. Öylesine Nur'larla iç içe bir hayat kaynıyor burada.

Karıncalı köyünde Risale-i Nur'lar önce erkekler arasında yayılmış. Bir müddet hanımlar onların hallerine bakıp bakıp imrenmişler. Sonra...

Sonrasını, köyün ablaları Emine, Merve, Hanife, Hatice, Nagehan, Nurdan, Nur, Rukiye ve Müzeyyen hanımlar adına Kâmile Koç anlatıyor:

Çocuktuk biz. Abiler geliyormuş köye. Kendilerini hiç görmesek de hepimiz adlarını biliyorduk. Merak ediyorduk, ama kız olduğumuz için yanlarına gidemiyoruz. Gidenlerden duyduk: Kitap okuyup anlatıyorlarmış. Ama ne kitabı?

Hayal kuruyoruz. Sonra planlar kuruyoruz: Gizlice dinlesek bizi fark ederler mi?

Derken, köy erkeklerinin elinde kitaplar dolaşmaya başladı. Akrabalarımız vasıtasıyla bizim de elimize geçti bu kitaplar. Arkadaşlarla oturup okumaya başladık. Kendimizce birşeyler anlayıp birbirimize anlatmaya çalışıyorduk. Sonra bunun böyle olmayacağını

anladık. Bize ablar gelip anlatmalıydı. Dua etmeye karar verdik.

Dualarımız çok çabuk cevabını buldu. Allah bize ablarımızı gönderdi. Fakat bunlar başka hocalara benzemiyordu. Herkesle tek tek ilgileniyorlar, herkese gülyüz gösteriyorlar, misafir iken ev sahibi gibi davranıyor ve herkesi çağırıyorlardı. Üstelik elleri dolu geliyor, hediye de kabul etmiyorlar, çok zorlarsak ancak karşılığını vermek şartıyla hediyelerimizi alıyorlardı. Sadece bu halleri bile, onların Allah rızasından başka birşeyin peşinde olmadıklarını göstermeye yeterdi.

Kimimiz ilkokulu, kimimiz ortaokulu bitirmiştik. Fa-

kat ortak bir yanımız vardı: Hiçbirimiz, okulu bitirdikten sonra başkaca bir kitabın kapağını açmış değildik. Risaleleri önce günde bir iki sayfa okumaya başladık. Nereden bilelim eline alanın bir daha onu bırakmadığını? Nereden bilelim aklımızı kurcalayan, vicdanımızı zorlayan her türlü soruya cevap verdiğini? Nereden bilelim bize kâinat kitabını satır satır okutup da Cennet hazlarını yaşattığını?

Risale-i Nur'la, Allah'a kul olmanın ve namaz kılmanın ne mânâya geldiğini öğrendik. Risaleler köyümüze gireli beri tarlada, serada, dağda, çarşıda namaz kılınıyor. Hastalarımız bile yatağında namazlarını kılıyorlar; bu köyde namazlar kazaya bırakılmıyor. Siyasetin birbirine düşman ettiği kimseler Risale-i Nur ile kardeş oldular. Tarikat ve cemaat ayrılıkları uhuvvete dönüştü. Zikir ve tesbihler şuurlandı, nurlandı. Herkesin evi okul oldu. Ortak okulumuz ise, hiç tatili olmayan medreselerimiz. Önce erkeklere üç katlı, 80 metrekare salonlu bir dersane nasip oldu. Sonra da Rukiye nine iki katlı evini hanımlar için dersane yaptı.

Sekiz yaşındaki çocuktan doksan yaşındaki ninemize kadar her yaştan talebeleri var bu okulun. 84 yaşındaki Hanife ninemiz "Keşke bu kitapları gençliğimde tanısaydım!" diye ha-

Nur diyarları...

yıflıyor ve hasta haline rağmen hiçbir dersi kaçırmıyor.

30 yaşında yatalak kocası olan Müzeyyen kardeşimiz, akşamları bir saatliğine kocasını annesine emanet ederek derslerimize katılıyor. Kızı Seher 8 yaşında Sözler'i bitirdi. "Kızım biz takvim yaprağını zor okuyoruz" diyen 50-60 yaşındaki teyzelerin çoğu Külliyyatı bitirdi, ikinci okumaya geçti.

Genç yaşta eşini kaybeden ve bir oğluyla kalan Emine kardeşimiz tamamen hayata küsmüş haldeydi. Risaleler ona hayat verdi. Şimdi köydeki bütün kızların sorumluluğunu o üstlenmiş durumda.

Gündüz serada çalışmaya giden kardeşlerimiz yanlarına Risaleleri de alıyorlar; mola verildiğinde kitaplar torbalardan çıkıyor ve topluca okunmaya başlıyor. Gündüzün yorgunluğu, istisnasız her akşam derslerde çıkıyor.

Köyümüzün Risale-i Nur ile tanışmasına vesile olan Fatih abiden, kar-kış demeden abla-larımızı köyümüze taşıyan Tamer abiden, eşi Şahinde ablamızdan, Elif ve Semiha abla-larımızdan Allah razı olsun.

Biri Rusya'nın korkulu rüyası bir mafya lideri, diğeri ülkenin ünlü ateist spikeri

KİM DERDİ BUNLAR MÜSLÜMAN OLACAK DİYE?

NİKOLAY İVANOVIÇ, uzun yıllar Rusya'da terör estirmiş bir mafya lideriydi. En güvendiği bir arkadaşının ihanetine uğraması, onun hidayetiyle sonuçlanan bir maceranın başlangıcı oldu.

Nikolay, uğradığı ihanetin acısı içinde kıvranırken, birgün eline Rusça bir Kur'ân meâlî geçti. Ümitsiz bir şekilde sayfalarını çevirirken, karşısına çıkan âyetler, ona "İşte Tanrı budur, din de böyle olur" dedirtti. Ondan sonraki olaylar da hızla gelişti.

Diğer mahkûmları etrafında toplayan Ni-

Nur diyarları...

kolay onlara Kur'ân mealini okumaya başladı. Toplu dersler önce hapisane idaresini şüphelendiriyse de, mahkûmların davranışlarında görülen düzelmeler bu şüpheleri kısa zamanda izale etti. Bir zaman sonra da, Nikolay ve arkadaşlarının tamamen ıslah olduğu kanaatine varan hapisane yönetimi, onları şartlı olarak tahliye etti.

Bu kitapta başka birşeyler var

Nikolay ve arkadaşları, hiç ummadıkları bir şekilde serbest kalınca, bunun Kur'ân sayesinde mümkün olduğu sonucuna vardılar ve "Bundan sonraki hayatımızı Kur'ân hizmetine adamalıyız" dediler. Fakat yeni girdikleri din hakkında hiç bilgileri yoktu. İçlerinden daha önce Özbekistan'da hapis yataırken bazı Müslümanlarla tanışmış olan Aleksandr'ı, İslâmiyet hakkında bilgi edinmek üzere oraya göndermeye karar verdiler.

Aleksandr, Özbekistan'dan Abdülveli adıyla ve Rusçaya henüz çevrilmiş olan Yirmi Üçüncü Söz ile beraber döndü. Abdülveli'nin getirdiği, görünüşte küçük bir kitaptı; hakikatte ise kendilerinin ve daha nicelerinin hayatlarını deği-

tirecek olan şeyle dönmüştü.

Yirmi Üçüncü Söz'ü hep birlikte iştahla okumaya koyuldular. Okudukça bir başka âleme girdiklerinin hepsi de farkındaydı. Bir daha, bir daha okudular. Fakat doyulacak gibi değildi. Herkes bu esere sahip olmak istiyor, ama kimse onun nereden alınabileceğini bilmiyordu.

Yirmi Üçüncü Söz'ü yazarak çoğaltmaya karar verdiler: tıpkı Risale-i Nur'un ilk telif yıllarında olduğu gibi! Eserin aslını da, başına birşey gelmemesi için, itina ile sarıp sarmalayıp kitaplığın en üstüne yerleştirdiler.

Hapishanede Nur dersleri

Kader, onları, Cuma namazı için gittikleri Petersburg'da Azerbaycan'lı Emin ve Türkiye'li Dr. Ali İhsan ile karşılaştırdı. Onların gelip kendileriyle sohbet yapmasını istiyorlar, fakat hediye etmek istedikleri kitabı da "Bizim kitabımız var" diyerek kabul etmiyorlardı. Çünkü Yirmi Üçüncü Söz ayarında bir başka kitabın var olabileceğine hiç mi hiç ihtimal vermiyorlardı. Kendilerine verilmek istenen kitabın da aynı pınardan kaynaklayan bir başka ırmak olduğunu anladıkları zaman ise sevinçlerine sınır yoktu.

Nur'ların kaynağıyla buluştuktan sonra, Ni-

Nur diyarları...

kolay (yeni adıyla Abdülkerim) ve arkadaşları, Novgorod şehrinde ilk Nur medresesini açtılar. Ondan sonra da, Bediüzzaman Hazretlerinin "Hayatım hayatınla devam edecek" diye hitap ettiği talebesi Mustafa Sungur tarafından Rusya'daki hizmetlere yönlendirilen Ruslan (Resul) Cemalov burada ders yapmaya başladı. Sonrasında, Ruslan ve Abdülkerim, omuz omuza pek çok hizmet ve fetihlere imza attı.

Birgün Abdülkerim Rusçaya tercüme edilmiş altı kitabın her birinden yüzer tane ısmarladı. Resul ile beraber 600 kitabı arabaya atıp Petersburg hapishanesine götürdüler. Kitaplar kütüphaneye teslim edildi, isteyen gelip kitaplardan alabileceği mahkûmlara duyuruldu.

Bir müddet sonra Resul'e hapishaneden bir telefon geldi. Pasaportuyla birlikte hapishaneye gelmesi isteniyordu. Resul, bundan, altı yüz kitabı birden hapishaneye götürmekle yönetimi kuşkulandırdıkları ve kendisinin tutuklanmak üzere çağırıldığı anlamını çıkardı.

Bu endişe içinde hapishane müdürünün karşısına çıktığında, müdür sıcak tavırla onu rahatlatı ve "bu faydalı kitapları mahpuslara okuyup ders yapmasını istediklerini" bildirdi.

Resul'ün yaptığı dersi, sinema salonunu dolduran mahkûmlar çit çıkarmadan dinledi. So-

ular soruldu, cevaplar alındı. Aradan saatler geçtiği halde hiç kimse dersin o huzurlu havasından çıkmak istemiyordu. Ders sonrası mahpuslar Resul'ün başına üşüştüler. Hapishane müdürü, "Bu kitaplar neymiş böyle?" diyor, büyük bir heyecanla kendisinin de onları okuyacağını ve yakınlarına okutacağını söylüyordu.

Müdür bu kadarla kalmadı. Resul'den bu kitapları kasetlere okumasını istedi. Böylece Nur Risaleleri Petersburg cezaevinin mahpuslarına merkezî sistemden yapılan yayınladınletilecekti.

Sofia'nın ilk tepkisi çok şiddetli

Cezaevi müdürü, bu teklifiyle, Rusya'nın en tanınmış seslerinden birinin hidayetini vesile olacağını nereden bilebilirdi?

Risaleleri seslendirmek üzere Resul ve Abdülkerim Novgorod Radyosu yönetimiyle anlaştı. Önce Tabiat Risalesinden başlayacaklardı. Eserleri, Rusya'nın en ünlü spikerlerinden Sofia Valentinovna'nın nezaretinde Resul okuyacaktı.

İlk buluşmalarında Resul Sofia'ya Tabiat Risalesini hediye etmek istediysede, Sofia bunu

Nur diyarları...

elinin tersiyle itti.

“Burası Hıristiyanlığın merkezi,” dedi. “Öyle olduğu halde ben Hıristiyanlığı bile kabul etmiyorum; senin dinini mi kabul edecekmişim?”

İlk günlerin kayıtları sürekli gerilim altında cereyan etti. Sofia neredeyse her cümlede Resul’ü durduruyor, sert ve moral bozucu bir tavırla onun yanlışlarını düzeltiyordu.

Yirminci Mektup buzları çözüyor

Ne olduysa, Yirminci Mektubun seslendirilmesine sıra geldiği zaman oldu. Kayıt düğmesi yandı, işaret verildi, Resul okumaya başladı:

“Kat’iyyen bil ki: Hilkatın en yüksek gayesi ve fitratın en yüce neticesi iman-ı billahtır. Ve insanıyetin en âlî mertebesi ve beşeriyetin en büyük makamı, iman-ı billah içindeki marifetullahtır. Cinn ü insanın en parlak saadeti ve en tatlı nimeti, o marifetullah içindeki muhabbetullahtır. Ve ruh-u beşer için en hâlis sürur ve kalb-i insan için en safi sevinç, o muhabbetullah içindeki lezzet-i ruhaniyedir. Evet, bütün hakikî saadet ve hâlis sürur ve şirin nimet

ve safi lezzet elbette marifetullah ve muhabbetullahtadır. Onlar, onsuз olamaz. Cenab-ı Hakk'ı tanıyan ve seven, nihayetsiz saadete, nimete, envâra, esrara; ya bilkuve veya bilfiil mazhardır. Onu hakikî tanımayan, sevmeyen; nihayetsiz şekavete, âlâma ve evhama manen ve maddeten mübtela olur.”

Ondan sonrası stüdyonun Sofia tarafında tam bir sessizlikti. Cümleler, paragraflar, sayfalar birbirini takip etti. Fakat Sofia'dan çıt çıkmıyordu. Ne Resul'ü durduruyor, ne bir şey düzeltiyor, ne de bir müdahalede bulunuyordu. Sadece, büyülenmiş gözlerle önündeki metni takip ediyordu.

O günden sonra Sofia bir daha Risalelerin seslendirilmesinde bulunamadı. Aynı gün şiddetli bir başağrısı ile kaldırıldığı hastahaneде kendisine beyin tümörü teşhisi koyuldu. Başhekimin ifadesine göre, en az dört ay hastahaneде kalması gerekiyordu.

Abdülkerim ve Resul, bu haberi alır almaz hastahaneye gittiler. Bu arada, Sofia Valentinovna ile birlikte hazırladıkları Yirminci Mektubun kasetini de beraberlerinde götürüp

Nur diyarları...

“Belki hastalara dinletmek istersiniz” diyerek Başhekime takdim ettiler.

Hastahannede Risale-i Nur yayını

Birkaç dakikalık kısmını dinler dinlemez, “İşte benim aradığım bu!” dedi Başhekim. Ve aynı anda, hastahaneye yayın yapan düğmeye bastı. Yirminci Mektup, sekiz katlı hastahane binasının bütün koridorlarında yankılanıyordu.

Abdülkerim ve Resul, Sofia'nın odasına girdiklerinde, onu, yatağında oturmuş, başını iki eli arasına almış, gözlerinden sel gibi yaşlar akarak koridordan gelen sesi dinlerken buldular.

Ertesi sabah Sofia'dan telefon aldığıında, Resul kulaklarına inanamadı. Ölümcül hastalığa yakalanmış olan ve bir gün evvel Başhekimin “Dört aydan önce hastahanedен çıkamaz” dediği Sofia kalkmış, hastahanedен çıkmış, radyoevinde işbaşı yapmış, o günkü çalışma için Resul ile Abdülkerim'i bekliyordu.

Radyoevinde Sofia'yı son derece neş'eli bir halde buldular.

“Çocuklar,” dedi Sofia, “siz gittikten sonra çok ağladım. Neden sonra bıraktığınız Hastalar Risalesini elime alıp okumaya başladım. Okudukça içim açıldı, gönlüm ferahladı, ruhum rahatladı. Sabaha kadar kitabı tam altı defa okudum.”

Ölümcül hasta ayağa kalkıyor

Sabah olduğunda artık Sofia kendisini iyileşmiş hissediyor ve hastahanedен çıkmak istiyordu. Doktorlar böyle birşeyin asla mümkün olmayacağını söylediklerinde, Sofia onlara kendisini muayene etmelerini teklif etti.

Muayene ve tetkikler Sofia’yı haklı çıkarmıştı. Doktorlar “Böyle birşeyin nasıl olduğunu bilemiyoruz, ama hastalığınız onda bire inmiş” dediler.

Onların bilmediğini Sofia biliyordu.

“Bu, Allah’ın Said Nursî eliyle bana verdiği bir şifa” dedi.

Sofia Valentinovna, borcunu, Risale-i Nur’ları insanlara anlatarak ödemek istiyordu. Hemen bir plan yaparak, Resul ile birlikte haftalık bir radyo programı başlattılar.

Nur diyarları...

Sofia Meryem olmuş

Bu programlardan birine gecikerek geldiğinde, Resul, hiç ummadığı bir manzarayla karşılaştı. Sofia Tesettür Risalesinden ders yapıyordu. Fakat eski Sofia yoktu artık. Baştan aşağıya tesettüre bürünmüş bir Meryem vardı. Radyo personeli de bu manzarayı görmek için stüdyonun önüne üşüşmüştü.

O günkü program, Kelime-i Şehadet ile sona erdi. Rusya'nın efsanevî spikeri Sofia Valentinovna, artık Meryem adında bir Müslüman hanımı idi.

Meryem, kayıp yılları telâfi etmek ve bir ömürün hizmetini az bir zamana sığdırmak istercesine, canla başla Nur'lar için çalışıyor, dinleyenlerle bizzat ilgileniyor, mektup ve mesajlara tek tek cevaplar yazıyordu. Bu arada, beynindeki tümör de içten içe ilerliyordu. Günün birinde durumu ağırlaştı ve hastahaneye kaldırıldı. Az bir zaman sonra da, artık yapılacak birşey kalmadığı için Meryem'i evine gönderdiler.

Meryem'in vuslat günü

Fakat ölüm, Yirminci Mektup ile hidayeti bulmuş bir kimse için korkulacak bir âkıbet değildi. Bu dünya üzerindeki sayılı günlerinin sonuna geldiğini biliyordu Meryem. Metanet içinde vasiyetini yaptı.

Cenaze namazını Resul'ün kıldırmasını istiyordu. İslâmî usullere uygun şekilde defnedilecek ve mezar taşına şöyle yazılacaktı:

“Dünya fanidir. Fakat iyi bilin ki sonsuz bir hayat vardır.”

Cenazeden sonra da, misafirler Meryem'in evinde ağırlanacak ve Resul onlara Risale-i Nur'dan ders okuyacaktı.

Nur diyarları...

Nur diyarları...

“Rus da dinsiz kalmaz, geri dönüp Hıristiyan da olamaz. Olsa olsa küfr-ü mutlaka kıran ve hak ve hakikate dayanan ve hüccet ve delile istinad eden ve akli ve kalbi iknâ eden Kur’ân ile bir musalâha veya tâbi olabilir.”

Bediüzzaman Said Nursî

HARİKALAR DİYARINA YOLCULUK

BİR SABAH UYANIP DA kendimizi bir harikalar diyarında bulsak...

Tonlarca yükü sırtında taşıyan bir zerrecik varlıkları, bir gramlık odundan çıkan yüzlerce metre kumaş ile yüzlerce kilo tatlıyı, toprak ve su gibi şeylerin et parçasına dönüşmesini gözümüzle görsek...

Dağların ve ovaların şekilden şekle girdiğine, görünmez âlemlerden birbiri ardınca gelen kabilelerin eliyle yeryüzüne sofraların serildiğine şahit olsak...

Hayretten hayrete düşmez miydik?

Bizi buraya getireni merak etmez miydik?

Burada olup bitenleri çözmeye çalışmaz miydik?

•••

Biz zaten o harikalar diyarındayız.

Tek eksiğimiz, etrafımızdaki olağanüstülükleri görecektir bir bakış.

Yirmi İkinci Sözde, o bakışı yakalıyoruz.

Ve bu gezegen üzerindeki her günümüz, zevkli ve heyecanlı bir maceraya dönüşüyor.

Bir de, her varlık ve her hadise üzerinde üst üste basılmış mühürleri okumasını öğreniyoruz.

Her şey dile geliyor. Her şey bizimle konuşuyor.

Her şey Yer ve Gökler Rabbini anlatıyor bize türlü türlü lisanlarla.

Her şey candan bir dost oluyor, kâinat bir ahbap meclisine dönüyor.

KUR'ÂN İŞTE BÖYLE ANLATILIR

فَاذْكُرُوا

BİR KUR'ÂN VARDI Risale-i Nur Müellifinin elinde, bir de kâinat kitabı.

Her birinde diğerini okurdu.

Başkaca bir kaynağı yoktu.

Kur'ân'dan bir ders verirken, "Binler mânâsından bir mânâsı şudur ki" diye başlardı sözüne.

Elinde harikulâde cevherleri tutup gösterir, sonra hazinenin yerini işaret ederdi:

"Bunun gibi hesaba gelmez daha ne cevherler var orada" derdi.

•••

Risale-i Nur'dan... Nur'dan...

Barla yıllarında, Bediüzzaman o nihayetsiz hazinenin bir haritasını çıkardı.

Adına Yirmi Beşinci Söz dedi.

Kur'ân mucizesinin kırk değişik yönünü ayrı ayrı tarif etti. Her birinin örneklerini gösterdi.

Kur'ân kâinat kitabını nasıl okuyor?

Göklerde ve yerde gizli Esmâ hazinelerini nasıl önümüze seriyor?

Hiçbir benzeri olmayan Âlemlerin Rabbini nasıl tarif ediyor?

Kıyameti nasıl anlatıyor, Cenneti ve ebedî sadeti nasıl tasvir ediyor?

Zerreden yıldızlara kadar büyük-küçük, canlı-cansız herşey Kur'ân'ın sadâsıyla nasıl canlanıyor, dilleniyor, sayısız lisanlarla Yer ve Gökler Rabbini tesbih ediyor?

Kur'ân'dan çıkan medeniyet, insanlığı vahşet karanlıklarından alıp da nasıl fazilet ufuklarına taşıyor?

Ve daha onlarcası. Ve yüzlercesi.

Bütün bu sualler, Yirmi Beşinci Sözde cevabını buldu.

Bediüzzaman "Mucizat-ı Kur'âniye Risalesi" adını verdi ona.

تولوا اوجیبی صلح جریلا۔
توحسی قوتند یا صدیریلدن لجرالم
بلقہ نزلہ فرقا توئلہ یوز آلمہ اوجیبی اذہ غنہ یا یای او
ولتک اجماعی ویا اقتصاری ویا سیاسی ویا تقوی تمل تطاری قمر
نور دینی اسی و اینا نجره لپی سر آماجیہ ویا سیاسی منفعت ویا
تخصیص نفوذ تاملین ویا سیاسی ایلرله تفضیل دینی وینجی هیاتی ویا
دیجی نفسی مانیلدن شیاری آلت ایدہ بلکہ لهنه صورتده الو
الون پرو پاقتہ یا پیر ویا تلمیذہ بولونجور ماہیتد الویت ایلدای
تیمت ایچن بیلیرلیک پیلمہ لہیت تمیز سوزی کیمہ کما یی د قوی
وآ شامیذہ کتیر لره وشد۔
۱= پرو پاقتہ یا پیر ویا تلمیذہ بولونجور ماده عنصر ..
۲= بوپ ویا غنہ ده یی .. دینی هیاتی ویا ریجہ مقصدی ما
ماده عنصر و صفی :
تخصیص نزلہ لقمہ لایا

Başına da Kur'ân'ın üç ayrı tarifini yerleştirdi:

Öyle tarifler ki, "Kur'ân ancak böyle anlatılır" dedirtti okuyanlara.

Evet, Risaleler hakikaten Kur'ân'dan süzülen nurlar imiş.

Böyle gördü, böyle inandı Yirmi Beşinci Sözü okuyanlar, yazanlar, elden ele dağıtanlar.

Bugün insanlar hâlâ onun satırlarını çöl ortasında suya kavuşmuş kimsenin iştahıyla okuyorlar.

Ve her okuyuşta Kur'ân'ın i'câzından ter ü taze kokular alıyor, onun deryasından yepyeni cevherler çıkarıyorlar.

Kur'ân'ı okumaya doymayan diller, Kur'ân'ı anlatan eseri de okumaya doymuyor.

a Nur'lara

eda Nur'lara Canlar feda Nur'lara

3

Fabrikalar gece gündüz Nur işliyor

Canlar feda Nur'lara

TELİF EDİLEN RİSALELERİ yazarak çoğaltmak ve gizlice dağıtmak üzere olağanüstü bir sistem kuruldu

Bu sistem en ağır şartlar altında bile hiç aksamadan işliyor; insanlar bu uğurda haislere giriyor, işkencelere katlanıyor, mahkeme huzurunda da yaptıklarını iftiharla ilân ediyorlardı

Canlar feda Nur'lara

RİSALELER, okuyana sadece gelip geçici birtakım duygular yaşatmakla kalmıyor, ömür boyu bir sevdaya dönüşüyordu.

Ve o sevda uğruna dünya ve içindekiler feda ediliyordu.

Onu okumak suç, okutmak suç, yazmak suç, yaymak suçtu.

Binlerce kişi, hayatlarını hiçe sayarak, hergün bu “suçları” tekrar tekrar işliyordu.

HAFIZ ALİ İLE TAHİRÎ MUTLU etrafında bir Nur fabrikası, Hüsrev Altınbaşak etrafında Gül fabrikası kurulmuştu.

Kuleönü tarafında Mübarekler heyeti faaliyeteydi.

Bin hanesinde geceli gündüzlü Risale yazılan Sav köyü, büyük bir Medrese-i Nuriye olmuştu.

Bedre köyündeki Hoca Sabri Efendi, Nur iskelesi yahut Nur santralı idi. Yazılan, tashih edilen veya edilecek olan, dağıtılacak olan Risaleler burada toplanır, Anadolu'nun dört bir tarafına gönderilirdi.

Her gün ve her saat tarassut altında olmaları, bu fabrikaların faaliyetini aksatmazdı.

İLK BÜYÜK TEVKİFATLA BEDIÜZZAMAN ve pek çok talebesi Eskişehir'e gönderildiklerinde, "İdama gidiyorlar" söylentisi bile bu fabrikaların faaliyetine sekte vuramamıştı.

Sonraki tevkifler ve sürgünler de bu faaliyetleri durdurmak bir yana, hızını dahi kesemedi.

Mütevazi insanlar, mütevazi evlerde, tüm zamanların "best-seller" rekorlarını kırdılar sessizce.

Her biri el ile tek tek yazılarak çoğaltılmış 600 bin nüsha eser, onları iştiyakla bekleyen ve bir tanesine sahip olabilmek için kendilerini her türlü tehlikenin içine atan sevdalılarıyla buluştu.

YAZILANLARDA EN KÜÇÜK bir telâş eseri de yoktu.

Eserler inci gibi yazılarla özenerek yazılıyor, renkli mürekkeplerle süsleniyor, gelinlik kumaşlarla ciltleniyordu.

Yakalanmak ve hapse atılmakla değişen birşey yoktu.

Hapse giren, orada da yazmaya devam ediyordu.

İşte öyle bir tesiri vardı Risalelerin, okuyanlar üzerinde.

Çekilen çileler bir tarih olduktan sonra ortaya çıkıp da “Risaleleri sadeleştirelim” diyenler, bu sırrı hiçbir zaman anlayamadılar.

Tabiat nedir, ne değildir?

Tabiat misalî bir matbaadır, tâbî değil. Nakıştır, nakkaş değil. Kâbildir, fâil değil. Mis-tardır, masdar değil. Nizam-dır, nâzım değil. Kanundur, kudret değil. Şeriat-ı iradiye-dir, hakikat-i hariciye değil.

Mektubat

Risale-i Nur Müellifi Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri ile beraber, idam söylentileri altında ve tutuklu olarak yargılanan talebelerinin mahkemedeki savunmalarından:

Ömrümün sonuna kadar şükredeceğim

İddia makamının Risale-i Nur'a hizmetimden dolayı Üstadımın mevhum suçuna beni iştirak ettirmesine mukabil derim ki:

Ben Üstadımın gittiği meslekte ve Risale-i Nur'la âlem-i İslâm'a hususan bu vatana ve bu millete ettiği kudsî hizmetinde kendisine isnad edilen mevhum suçuna ruh u canımla iştirak ediyorum. Ve beni bu hizmet-i imaniyede muvaffak eden Cenab-ı Hakk'a âhir ömrüme kadar şükredeceğim. . . .

Ben Üstadımın gittiği meslekte ve Risale-i Nur'la âlem-i İslâm'a hususan bu vatana ve bu millete ettiği kudsî hizmetinde kendisine isnad edilen mevhum suçuna ruh u canımla iştirak ediyorum. Ve beni bu hizmet-i imaniyede muvaffak eden Cenab-ı Hakk'a âhir ömrüme kadar şükredeceğim.

Hüsrev Altınbaşak

Senelerdir talebesiyim!

Bu eserlerle ahlâkımızı dinen terbiye edip yükselten ve kendisine "müceddid" dediğimiz halde bizi reddedip kıran ve büyük bir hürmetle üstad kabul ettiğimiz Said Nursî'nin senelerden beri talebesiyim.

Kendisinde ve eserlerinde ve talebelerinde, hükûmetin emniyetini ihlâlâ teşebbüs edecek hiç bir fiil olmadığına yakînen ve kat'iyen şahidim. Sırf Allah rızası için, hüsn-ü niyetle yaptığımız bu hizmetin

bir suç olmasına imkân olmamakla, yüksek mahkemenizden ve âlî vicdanlarınızdan Risale-i Nur eserlerinin iadesini talep ederim.

Tahirî Mutlu

Kanım Risale-i Nur yazsın!

Ruhumda büyük bir boşluk hissederek, okuyacak kitap ararken, Risale-i Nur'u okuduğum zaman elimde olmayarak ondan ayrılmadım. Kalbimdeki o büyük ihtiyacı Risale-i Nur eserlerinin karşıladığını hissettim. İlmî ve imanî şüphelerden kurtaran aklî ve imanî isbatları onda buldum. Böylelikle vesveselerin verdiği sıkıntılardan kurtuldum. Bu haki-

katlardan anladım ki: Risale-i Nur bu asrın insanları olan bizler için yazdırılmıştır.

Ahlâk, edep ve terbiye gibi en yüksek meziyetlere sahip olabilmek için, kuvvetli bir imana sahip olmak lâzımdır. İman hakikatları, Risale-i Nur'da gayet kuvvetli deliller ve açık misaller ile anlatıldığı için, okudukça imanım kuvvetlenmiştir. Bu sayede dalalete düşmekten, en yüksek medeniyet esaslarını câmi' hak ve hakikat olan dinimden dönüp kızıl ejderin hapyı olmak felâketinden kurtuldum. Bunun içindir ki: Okuyucularını birçok maddî ve manevî felâketlerden kurtaran ve bir üniversite mezunundan ziyade bir ilme sahib eden; İslâmiyet, vatan ve millet sevgisini aşıl原因; Allah'a itaati, çalışkanlık ve merhameti öğreten Risale-i Nur'dan--kıymetini anlayan hiç bir ferd--ne bahasına olursa olsun, ayrılmaz. Bu riyasız, has hürmet ve ta'zim; hiç bir kimsenin kalbinden çıkartılamaz.

Yirmi seneden beri milyonlarla insana din, iman, İslâmiyet, fazilet dersi veren ve onları dinsizlikten muhafaza eden Kur'an tefsiri Risale-i Nur uğrunda i'dam edileceksem, sehpaye "Allah Allah.. Ya Resulallah"

**Hiçbir şey kendi
nefsine mâlik
olmadığına kat'î bir
delil şudur ki:**

Esbabın içinde en eşrefi ve ihtiyar noktasında en geniş iradelişi, insandır. Halbuki bu insanın düşünmek, söylemek ve yemek gibi en zâhir ef'âl-i ihtiyariyesinden yüz cüz'ünden onun dest-i ihtiyarına ve-rilen ve daire-i iktidarına giren, yalnız meşkûk tek bir cüzdür. Böyle en zâhir fiilin yüz cüz'ünden bir cüz'üne mâlik olmayan, nasıl kendine mâliktir denilir?

Böyle en eşref ve ihtiyarı en geniş, bu derece hakikî tasarruftan ve temellükten eli bağlanmış bulunsa, "Sair hayvânat ve cemâdat kendi kendine mâliktir" diyen, hayvandan daha ziyade hayvan ve cemâdattan daha ziyade câmid ve şuursuz olduğunu ispat eder.

Lem'alar

Birbiri ardınca serilen sofralar

Sen memlûkiyet ve ubûdiyet intisabıyla öyle bir Mâlik-i Kerîme mensup ve işe defterinde mukayyetsin ki, her bahar ve yazda gaybdan ve hiçten, umulmadığı yerden ve kuru bir topraktan kaldırır, indirir tarzında yüz defa zemin sofrasını ayrı ayrı yemekle-riyle tezyin eder, serer. Gûya zamanın seneleri ve her sene- nin günleri, birbiri arkasından gelen ihsan meyvelerine ve rahmet taamlarına birer kap ve bir Rezzâk-ı Rahîmin küllî ve cüz'î ihsanat mertebelerine birer meşherdirler. İşte sen böyle bir Ganiyy-i Mutlakın abdisin. Abdiyetine şuurun varsa, senin elîm fakrın leziz bir iştiha olur.

Şualar

sadâları ile koşarak gideceğim. Komünizme kapılıp dininden çıkan, ebedî felâketlere yuvarlanan ve vatan haini olarak kurşuna dizdirecek cürümlerden gençlerimizi koruyan Risale-i Nur uğrunda kurşunla öldürüleceksem, o kurşunlara çekinmeden göğsümü gereceğim. Üstadım Bedüzzaman için hançerlerle parçalanırsam etrafa sıçrayacak kanlarımın “Risale-i Nur! Risale-i Nur!” yazmasını Rabbimden niyaz ediyorum.

İlmî, imanî ve ciddî eserler olan Risale-i Nur, o kadar büyük bir şevk ve aşkla ve o kadar sonsuz bir hazla okunuyor ki; sadık okuyucularını defalarca okumak gibi kuvvetli bir arzuya sahip ediyor. Risale-i Nur’u yazıp okuyanlar, mahkeme kapılarında hayatları tehlikeye düştüğü halde, bu hârika eserleri okuduklarını itiraf ve okuyacaklarını ilân ediyorlar. İdam kararı verileceğini bilseler dahi, bu sebatlarını izhar etmekten çekinmiyorlar. İşte Risale-i Nur’un birçok hârikalarından şu hususiyeti, sizlere şu kanaatı veriyor: İtiraf edenler acaba canlarını yolda mı buldular?

Demek Risale-i Nur’da ve Bedüzzaman’da öyle yüksek bir hakikat var ki ve bunlarda zararlı bir şey yokmuş ki, inkâr etmediler.

Tahsildeki talebeler otorite ve disiplinle idare edilerek okutturulur. Bedüzzaman ise hiçbir kimseyi Risale-i Nur’a mecbur etmemiş. Fakat yüzbinlerle okuyucunun çoğu onu görmeden, ona sarsılmaz ve kopmaz bir bağla talebe olarak Risale-i Nur’dan derslerini alıyorlar.

İşte böyle hârikulâde bir tedris, yakın ve uzak tarihin hiçbir medresesinde görülmemiştir, hiçbir üniversitede rastlanmamıştır.

Zübeyir Gündüzalp

Derimizi kâğıt yapacağız

Eğer komünistler mürekkep ve kâğıdı yok etmek imkânını da bulsalar, benim gibi birçok gençler ve büyükler fedai olup hakikat hazinesi

olan Risale-i Nur'un neşri için, mümkün olsa derimizi kâğıt, kanımızı mürekkep yaptıracağız.

Biz Risale-i Nur talebeleri; iman ve İslâmiyet hizmeti uğrunda zalimlerin zulmüne maruz kaldığımız vakit, hapishane

köşelerinde veya darağaçlarında ölmeği, istirahat döseğindeki ölüme tercih ederiz. Görünüşü hürriyet, hakikatı istibdad-ı mutlak olan bir esaret içinde yaşamaktansa, hizmet-i Kur'anियemizden dolayı zulmen atıldığımız hapishanede şehid olmayı büyük bir lütf-u İlahî biliriz.

Zübeyir Gündüzalp

Okudum, yazdım, başkalarına da verdim, şükürler olsun!

İman ve İslâmiyeti en yüksek bir sevgi ve iştiyakla öğreten ve rıza-i İlahîden başka bir hedef ve maksad tanımayan ve bu asırda Kur'anın bir mu'cize-i kübrası ve tefsir-i nuranîsi olduğu kat'î tahakkuk eden Risale-i Nur'u okumak ve yazmak ve onun hakaik-i imaniyeyi ders veren risalelerini mü'min kardeşlerine vermek bir suç ise ve dinin evamir-i kudsiyesinden olan rabta-i

diniye ve uhuvvet-i İslâmiye ve Allah sevgisi uğrunda iman ve Kur'an yolunda birleşmek gibi mukaddes ve İlahî ve uhrevî kardeşlik bir cemiyet ise, böyle mübarek bir cemiyete mensup olmak benim için büyük bir saadettir.

Ve her türlü taltif ve nişanların üstünde bir bahtiyarlıktır. Böyle bir saadet ve bahtiyarlığı kazandıran Risale-i Nur'un talebesi olmak gibi büyük bir lütfu, benim gibi bir bîçareye nasip eden Allah'a hadsiz şükürler olsun.

Mustafa Sungur

Neler işitir o kulaklar?

Kulaktaki zar, nur-u iman ile ışıklandığı zaman, kâinattan gelen mânevî nidaları işitir. Lisan-ı hal ile yapılan zikirleri, tesbihatları fehmeder. Hattâ o nur-u iman sayesinde rûzgârların terennümatını, bulutların nâralarını, denizlerin dalgalarının nağamatını ve hâkezâ yağmur, kuş ve saire gibi her neviden Rabbânî kelâmları ve ulvî tesbihatı işitir. Sanki kâinat, İlahî bir musikî dairesidir. Türlü türlü avazlarla, çeşit çeşit terennümatla kalblere hüznüleri ve Rabbânî aşkları intiba ettirmekle kalbleri, ruhları, nuranî âlemlere götürür, pek garip misalî levhaları göstermekle o ruhları ve kalbleri lezzetlere, zevklere garkeder.

İşârâtü'l-İcâz

Allah namına bak!

Allah'ın hesabına kâinata bakan adam her ne müşahede ederse ilimdir. Eğer gaflet ile esbab hesabına bakarsa, ilim zannettiği şey de cehl olur.

Mesnevî-i Nuriye

Evet, Nur'larla alâkamız var!

Böyle bir Üstad elimize geçtiği için her zahmet ve meşakkate tahammüle karar vermişiz.

Füyuzat-ı ilmiyesiyle ve yüz otuza varan âsâr-ı kudsiyesinin hakaikiyle beni ilim ve iman yolunda terakki ettiren bu mümtaz allâme-i zamana sonsuz bir varlıkla hürmetim vardır. Bu hürmetim ebede kadar inşâallah gidecektir.

İddia makamının beni suçlandırmak istediği ve aylardan beri tedkikat ve taharriyat neticesinde hakikatına vâsıl olamadığı "Dini ve dinî hissiyatı âlet ederek devletin emniyetini ihlâl edecek bir gizli cem'iyet" in ne vücudu var ve ne de böyle bir cem'iyetle alâkamız vardır.

Yegâne alâkamız, hükûmet-i cumhuriyenin kanunları müvacehesinde en çetin imtihanlarda, en yüksek ehl-i vukuf heyetler tarafından îcab eden hürmeti görmüş ve salahiyetdar mahkemelerde beraet kazanmış Risale-i Nur'lardır. Bu ise, vatana ve millete ihanet değil; doğrudan doğruya vatana ve millete nâfi' ilim uğrunda bir çalışmaktır.

Mehmet Feyzi Pamukçu

Helâkten kurtulmak için çalışmalı mı?

Âhîrzamanda hadîsin haber verdiği şahısların mes'elesine gelince: Bu mevzuları biz kendimiz uydurmadık. Bunların aslı dinde mevcuttur. Bunlara dair sayısız dinî bürhanlar mevcuttur. Biz ki, Allah'a ve Resulüne ve Kur'an'a inanmışız. Şimdi bu imanın ve peygamberin sıdkına olan bu itikadın neticesi olarak kendimizi helâk-i ebedîden kurtarmak için çalışmalı mı? Etrafımızda olup bitenleri görmeyelim mi? "Acaba bu tehlikeli zaman gelmiş midir?"

Sakın bu tehlikelere düşen nesil biz olmayalım!" diye bunları mevcut dinî hakikatlara tatbik cehdini göstermeyelim mi? Biz de, önümüzdeki müsbet delilleri ve vücud-u İlahîye bizi sevkeden hakaik-i müberhene ve ilmiyeyi görmeyerek, sırf Avrupa dinsizliğini en büyük lâzime-i medeniyet ve şiar-ı irfan addile dinimizi terk etsek, acaba helâk-i ebedîden bizi kim kurtaracak?

Bunu düşünmeyelim mi? Bu zihniyette olan, Kur'an'dan ve onun hakaikından üstün bir şey tanımayan bir insan, sırf fâni cezalar korkusuyla kendini ebedî helâke atar mı? Yahut fâni bazı kıymetlere değer verir mi? Allah ve Resulüne ve dinine hizmet vazifesinden vaz geçer mi? İşte bizi Bedüzzaman'a bağlayan hakikî âmiller bunlardır. Başka bir menba-i dinî var mı ki, biz ruhumuzun bu ezeli ihtiyaçlarını onunla teskin edelim?

Ahmet Feyzi Kul

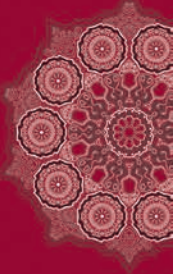
Üstadımla kopmaz bir alâkam var

Dinî ve imanî ve ahlâkî eserlerini okumakla, o uğurda hayatımı tereddüdsüz feda eder derecesinde istifade ettiğim Üstadım

Ne taassup, ne hile

Vicdanın ziyası, ulûm-u diniyedir. Aklın nuru, fûnun-u medeniyedir. İkisinin imtiza-cıyla hakikat tecellî eder. O iki cenah ile talebenin himmeti pervaz eder. İftirak ettikleri vakit, birincisinde taassup, ikincisinde hile, şüphe tevel-lüd eder.

Münazarat

Onun nuruyla aydınlanan âlemler

Bak, [Peygamberimiz aleyhissalâtu vesselâm] öyle bir ziya-yı hakikat neşreder ki, eğer onun o nuranî daire-i hakikat-i irşadından hariç bir surette kâinata baksan, elbette kâinatın şeklini bir matemhane-i umumî hük-münde ve mevcudatı birbirine ecnebî, belki düşman ve câmidâtı dehşetli cenazeler ve bütün zevilhayatı zevâl ve firakın sillesiyle ağlayan yetimler hükmünde görürsün.

Şimdi bak, onun neşrettiği nur ile, o matemhane-i umumî, şevk u cezbe içinde bir zikirhaneye inkılâp etti. O ecnebî, düşman mevcudat, birer dost ve kardeş şekline girdi. O câmidât-ı meyyite-i sâmite, birer mûnis memur, birer musahhar hizmetkâr vaziyetini aldı. Ve o ağlayıcı ve şevkâ edici, kimsesiz yetimler, birer tesbih içinde zâkir veya vazife paydosundan şâkir suretine girdi.

Sözler

Bedüzzaman'la yakından alâkadarım. Fakat bu alâka, makam-ı iddianın dediği gibi,va-

tana ve millete mazarratlı ve halkı devlet aleyhine teşvik etmek değil, belki hiçbir beşerin kendisini kurtaramayacağı kabrin idam-ı ebedîsinden kendimi ve benim gibi bu tehlikeli zamanda imanını kurtarmağa, ahlâkını düzeltmeğe ve vatana ve millete birer uzv-u nâfi' olmağa muhtaç olan din kardeşlerimin imanlarını kurtarmak yolundaki kopmaz ve kopmayacak bir alâkadır.

Ceylan Çalışkan

Canımı versem suç mu?

Makam-ı iddia tarafından bana tebliğ edilen iddianamede, Üstadım efendime hizmetimi büyük bir suç olarak gösteriyor. . . .

Ve bu hususta yine suç olarak gösterilen, hizmet için terziliğimi de terk ettiğimi yazıyor ki; böyle hak ve hakikat ve Kur'an-ı Kerim'in hakikî bir tefsiri olan Risale-i Nur'a ve Üstadıma canımı dahi feda etsem, büyük bir suç sayılıp vatan haini olarak mı tanınırım, sizden soruyorum?

Halil Çalışkan

İdam da edilsem bu bağ kopmaz

Üstadımıza çok fazla muhabbet etmemek elimizden gelmiyor. Öyle bir Üstada ve öyle Risale-i Nur şakirdlerine bütün mevcudiyetimle bağlıyım. Bu bağ, idam edilsem dahi çözülmez ve kırılmaz. Ben

ve bütün kardeşlerim masumuz. Risale-i Nur'un serbest bırakılmasını bütün kuvvetimizle talep ediyoruz. Yüce Üstadımıza ve masum Nurcu kardeşlerime kendimle beraber beraet verilmesini talep ediyorum.

Mustafa Gül

Evimizin yolunu öğrendik

Yalnız kendi muhitimde Risale-i Nur'un gösterdiği fevkalâde ıslahat ile bütün halkın gözü önünde şu on seneyi mütecevaz bir zamanda başta kendim olmak üzere birçok kimseler var ki, evlerinin yollarını öğrenmişler. Süflî gidişatları aile saadetine dönmüş. Şimdi anaları babaları, sebep olanlara dua ediyorlar. Vilayetimiz dâhil ve civarlarında bu kabîlden daha birçoklarının hallerini dinleyiniz.

Bahusus Denizli Hapishanesinde, Risale-i Nur oraya girmesiyle mahpuslar üzerinde öyle bir hüsn-ü tesir yapmıştı ki; halen bu tesir dillerde gezmektedir. Keza bu Afyon Hapishanesine dâhil olduğum zaman kimin ile konuşsam, eski halleriyle şimdiki hallerini zikredip minnet ve şükranla Nur talebelerine dua ediyorlar. Bu hakikatlar meydandadır.

Ben insan olayım da, bana ve hemcinsime bu derece ahlâkî ve içtimaî ve uhrevî ıslah edici ve bahusus kitabımız Kur'anın mühim bir tefsiri olan Risale-i Nur'a ve onun muhterem müellifine ve vatandaşlarına Müslümanca muhabbet ve teselli mektubu yazmak, bir siyaset mevzuu olacağına hayret ediyorum. İşte bu hayretle diyorum ki, böyle suç olmaz.

İbrahim Fakazlı

Bu güzellikler nereden geliyor?

Nurun gelmesi elbette nuranîden ve vücut vermesi her halde mevcuttan veihsan ise ginâdan ve sehavet ise servetten ve talim ilimden gelmesi bedihî olduğu gibi, hüsün vermek dahi hasenden ve güzelleştirmek güzelden ve cemâl vermek cemilden olabilir, başka olamaz. İşte bu hakikate binaen iman ederiz ki, bu kâinattaki görünen bütün güzellikler öyle bir güzelden geliyor ki, bu mütemâdiyen değişen ve tazelenen kâinat, bütün mevcudatıyla âyinedarlık dilleriyle o güzelin cemâlini tavsif ve târif eder.

Şualar

Dünyanın da bir ruhu var

Nasıl ki ceset ruha dayanır, ayakta durur, hayatlanır;
ve lâfız mânaya bakar, ona göre nurlanır;

ve suret hakikate istinad eder, ondan kıymet alır.

Aynen öyle de,

bu maddî ve cismânî olan âlem-i şehadet dahi bir cesettir, bir lâfızdır, bir surettir;

âlem-i gaybın perdesi arkasındaki esmâ-i İlâhiyeye dayanır, hayatlanır, istinad eder, canlanır, ona bakar, güzelleşir.

Bütün maddî güzellikler kendi hakikatlerinin ve mânâlarının mânevî güzelliklerinden ileri geliyor. Ve hakikatleri ise, esmâ-i İlâhiyeden feyz alırlar ve onların bir nevi gölgeleridir.

Sualar

Güzeller farklı, güzellikler ayrı ayrı

Malûmdur ki, herşeyin hüsnü, kendine göredir,
hem binler tarzda bulunur ve nevilerin ihtilafı gibi
güzellikleri de ayrı ayrıdır. Meselâ:
göz ile hissedilen bir güzellik,
kulak ile hissedilen bir hüsn bir olmaması
ve akıl ile fahmedilen bir hüsn-ü aklî,
ağız ile zevkedilen bir hüsn-ü taam bir olmadığı
gibi,
kalb, ruh ve sair zahirî ve bâtinî duyguların istihsan
ettikleri ve güzel hissettikleri güzellikler, onların
ihtilafı gibi muhtelifdir.

Meselâ,
imanın güzelliği
ve hakikatin güzelliği
ve nurun hüsnü
ve çiçeğin hüsnü
ve ruhun cemali
ve suretin cemali ve şefkatin güzelliği
ve adaletin güzelliği
ve merhametin hüsnü
ve hikmetin hüsnü ayrı ayrı oldukları gibi,
Cemil-i Zülcelal'in nihayet derecede güzel olan
esma-i hüsnasının güzellikleri dahi ayrı ayrı oldu-
ğundan, mevcudatta bulunan hüsnler ayrı ayrı
düşmüş.

Şualar

Isparta Lem'aları

19, 20, 21, 24, 25, 26.

LEM'ALAR

BEDİÜZZAMAN HAZRETLERİNİN Barla'daki ikameti sırasında Risale-i Nur Külliyyatının büyük kısmı telif edilmişti. Külliyyatın Sözler ve Mektubat adlı eserleri Nur talebelerinin inci gibi hatlarıyla yazılıp süslenerek ciltleniyor ve müstakil kitaplar olarak elden ele geziyordu. Lem'alar'dan da bir kısmı bu arada telif edilmişti.

Önceleri, sadece elden ele dolaşan mektuplar vardı. Gerçi bir muhteşem kaynağın kokusunu taşıyordu bu mektuplar; onun için, defalarca okunuyor, tekrarına doyumulmuyordu. Sonra mektuplar birer ikişer birikmeye başladı. Kimine Dokuzuncu Söz, kimine Altıncı Mektup dendi mektupların. Neye göre isimlendirildiğini kimse bilemiyordu. Fakat mektuplardan herbiri bir âlemin kapısını açıyor ve okuyanları

Risale-i

manevî bir Cennetin lezzetleriyle karşı karşıya bırakıyordu. Birçoğunda da, akılları hayrette bırakan nice soruların cevapları vardı. Üstelik, benim diyen filozofların yanına yaklaşmadığı bu cevapları, hemen her okuyan, pek kolayca kavrayabiliyordu. Ve her sualin cevabında, insanlar kendilerini iman ilimlerinin bir ileri basamağında buluyorlardı. Herkes bunun farkında mıydı? Belki şuuren değil, ama ruhen evet! Çünkü ruhlar okumaya doymuyordu. Bu doyumsuzluk ve bu tarifsiz mutluluk ise doğrudan doğruya Kur'ân'dan tereşşuh eden eserlerin ve iman ilimlerinin apaçık habercisi idi.

Derken bu mektuplar, birer muhteşem eser olarak göze görünmeye başladı. Önce Sözler, arkadan Mektubat vücuda geldi. Sonra birer birer Lem'aların telifi başladı. Elden ele dolaşanlar, binlerce evde gizli gizli çoğaltılanlar, artık bir Anadolu kasabasında bir hocaefendinin dostlarına gönderdiği mektuplar değil, bir muhteşem külliyyatın eserleriydi.

Tabii ki telifat, Üstadın Isparta ikameti müddetince de devam edecekti. Hangi eserin ne zaman ve nasıl telif edileceğini yine bilen kimse yoktu. Yine telifat umulmadık bir şekilde başlıyor, başladığı gibi de bitiyordu. Böylece, Bediüzzaman'ın Barla'dan gelişi ile mecburî

Eskişehir yolculuğu arasındaki dönemde 19, 20, 21, 24 ve 25'inci Lem'alar ile 26'ncı Lem'anın bazı kısımları vücuda geldi.

İKTİSAT RİSALESİ

Yedi Nükte halinde telif edilen On Dokuzuncu Lem'a, toplum hayatının son derece önemli bir problemine parmak basarken, bunu Risale-i Nur'un orijinal üslûp ve metodları içinde dile getirmiş ve doğrudan doğruya iman ilimleriyle irtibatlandırmıştır. İsrâf, iktisat, hırs, kanaat, cimrilik, tutumluluk, nankörlük, şükür, haram, helâl gibi kavramlar bu eserde son derece canlı ve net tanımlara kavuşmuştur. Bir çırpıda okunabilecek kadar kısa ve özlü olan bu eserde, içine düştüğü tüketim batağında çaresizce çırpınıp duran ve her çırpınıştta daha da çaresizleşen günümüz toplumlarının kurtuluş reçetesi saklı olduğu gibi, Bediüzzaman'ın muvaffakiyet ve muzafferiyet formülü de bulunmaktadır. Risale-i Nur Müellifinin muhatap olduğu şartlar karşısında bir insanın nasıl olup da hürriyetini ve bağımsızlığını muhafaza edebildiğini merak edenler, bunun cevabını İktisat Risalesinde bulabilirler. Çünkü bu eser, bir bakıma, Bediüzzaman Hazretlerinin gayet kısa bir tercüme-i halidir.

İHLÂS RİSALELERİ

Birincisi geniş mânâda İslâm cemaatlerinin problemlerini ele alan, ikincisi de Risale-i Nur talebelerine istinad noktasını ve kuvvet kaynağını gösteren bu eserler, 20 ve 21'inci Lem'alar olarak Külliyyatta yerlerini almıştır. Yirminci Lem'ada, "Ehl-i hak neden ittifak edemiyor?" şeklindeki son derece önemli bir sorunun cevabı yedi madde halinde verilmiştir. Fakat

teşhisler kadar üslûp ve metod da orijinaldir. Bu cevaplarda, alışageldiğimiz tenkitlere yer verilmediği gibi, ehl-i hak ve hidayeti küçük düşürecek yahut incitecek ifadeler de bulunmaz. Bilâkis, çare ile birlikte, ehl-i hakka, bu çare için yönecekleri kaynağın kuvveti ve kudsiyeti de gösterilir; problemlerin altından kalkmak için muhtaç oldukları özgüven aşılır. Yirmi Birinci Lem'a ise, iman ilimlerinin en tabîî neticesi olan ihlâsı en yük-

sek seviyede, en saf derecede ders veren, her cümlesi hayatî bir formül ehemmiyetinde ve bir vecize değerinde, muhteşem bir eserdir. Zerrelerden yıldızlara kadar herşeyi her haliyle kuşatan bir rububiyeti Risale-i Nur'dan ders almış bir talebe, hizmetinde ve kardeşleriyle olan münasebetlerinde bu dersini nasıl yaşar, bu imanının eserini hayatında nasıl gösterir? Veyahut, başka bir tabirle, Risale-i Nur Külliyyatının Müellifi, bu eserlerinde ders verdiği imanı kendi hayatında nasıl yaşamıştır, talebeleriyle olan münasebetlerine nasıl yansıtmıştır? Her iki sorunun cevabını Yirmi Birinci Lem'a verir. Ancak bu ders, sürekli yaşanması gereken bir hayat dersi olduğu için, sürekli olarak tekrarlanmalıdır. Onun için, Müellif, bu Risalenin başına "hiç değilse on beş günde bir okunması gerektiği" notunu düşmüştür.

TESETTÜR RİSALESİ

Şeâir-i İslâmiyeden önemli bir emir, Kur'ân'ın apaçık buyruğu, Peygamberin (SAV) apaçık tatbikatı, yüzyıllardır binlerce âlimin dosdoğru açıklamaları ve İslâm âleminin ortak değeri... Lâkin Batı medeniyetinin bozuk kısmının da doğrudan hedef aldığı bir kale... Bediüzzaman gibi bir İslâm âlimi, elbette ki,

böyle taarruzları daha ilk kıpırdanışlarından itibaren sezecek ve yalçın kayalar gibi o taarruzlara karşı göğsünü siper ederek sözünü söyleyecektir. Tesettür Risalesi adlı Yirmi Dördüncü Lem'a, şeâir-i İslâmiyeyi müdafaa hususunda bir İslâm âliminin duruşunu sergileyen bir âbide olmanın yanı sıra, Kur'ân'ın bu konudaki emirlerinin hikmetini de açıklamakta ve Müslümanlara aile hayatında huzur ve saadetin yolunu göstermektedir. Çok geçmeyecek, bu eser, Risale-i Nur Müellifinin hayatındaki tek mahkûmiyet kararına sebep teşkil edecektir. Fakat bu karara karşı da Bediüzzaman'ın cevabı, şöyle bir haşiye ile neşretmeye devam etmekten ibaret olmuştur:

“Mahkemeye karşı ve mahkemeyi susturan Lâyiha-i Temyizin müdafaatından bir parça: Ben de Adliyenin mahkemesine derim ki: Bin üçyüz

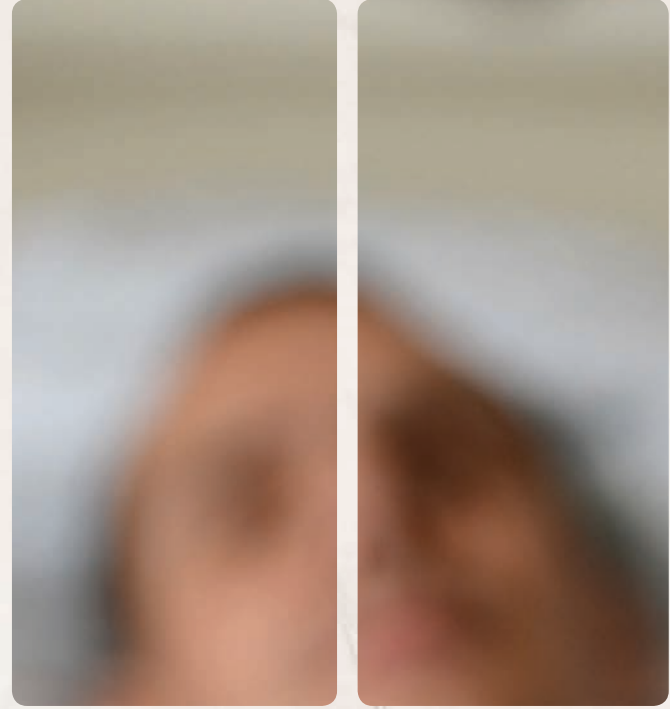

elli senede ve her asırda üç yüz elli milyon insanların hayat-ı içtimaiyesinde en kudsi ve hakikatlı bir düstûr-u İlâhîyi, üç yüz elli bin tefsirin tasdiklerine ve ittifaklarına istinaden ve bin üçyüz elli sene zarfından geçmiş ecdadımızın itikadlarına iktidâen tefsir eden bir adamı mahkûm eden haksız bir kararı, elbette rû-yi zeminde adalet varsa, o kararı red ve bu hükmü nakzedecektir.”

HASTALAR RİSALESİ

Hayatın hayat kadar kesin gerçeklerinden biri de hastalıktır. Herkes hayatının çeşitli dönemlerinde defalarca bu gerçeği yaşar. Her zaman için toplumun bir kesimi, “hastalar dilimi” halinde bu gerçekle iç içedir. Öyleyse kimdir bu kadar çeşit çeşit hastalıkları insanlara gönderen? Neyi anlatır kullarına hastalıklarla? Ve onlardan ne bekler?

Kâinattaki herşeyi konuşuran Risale-i Nur, hastalık hakikatini de Yirmi Beşinci Lem’ada konuşturuyor. Her hadisede olduğu gibi, hastalıkta da nice hikmet ve rahmet tecellîlerinin bulunduğunu gösteriyor. Ve hastalıkla geçen dakikaların ve günlerin nasıl sonsuz bir kazanca dönüştürüleceğini Yirmi Beş Devâ içinde gösteriyor. Özetle: Sağlık kadar hastalığı

da yaşanmaya ve zevk edilmeye değer bir hakikat olarak öğretiyor.

İHTİYARLAR RİSALESİ

Kâinat kitabının bir başka bölümü: İhtiyarlık. Bütün kâinatı bir kitap gibi okuyanlar, elbette bu bölümde de ibret alınacak, öğrenilecek, yaşanılacak çok şeyler bulurlar. Daha da ötesi, kendilerini doğrudan doğruya Rabbinin muhabbet ve rızasına ulaştıracak sürurlu, neş'eli, lezzetli, ünsiyetli bir yol bulurlar. Risale-i Nur'u yaşanan bir iman haline getiren sır, Yirmi Altınca Lem'ada da kendisini apaçık gösteriyor ve Müellifin hayatından canlı tabloları peş peşe okuyucunun önüne seriyor. Ekseriyeti Üstadın İsparta ikametinde sırasında telif edilen Ricalarda, önce Müellifin yaşadığı ıztıraplar dile getiriliyor. Sonra da o dertlere Kur'ân eczahanesinden ilâçlar sunuluyor. Okuyucu hem ıztırabı, hem de arkadan gelen şifanın doyumsuz lezzetini Müellifle beraber yaşıyor.

hayatlar

an hayatlar Nur'lanan hayatlar

4

Her yer bir dost meclisi, her nefes bir ebediyet anahtarı

Nur'lanan hayatlar

RİSALE-İ NUR MİLYONLARCA kişinin hayatını değiştirdi, değiştirmeye devam ediyor

Nur'lanan hayatlar

ONLARIN HEPSİ BİR ortak noktayı paylaşıyor:
Hayatlarının en önemli olayını.
Bu, Risale-i Nur'larla tanıştıkları gün.
Yahut, yeniden doğdukları gün.

BİR ARAYIŞ İÇİNDEYDİLER.

Bir kısmı ne aradığını da bilmiyordu. Yalnız, bir boşluk içinde olduğunu biliyordu.

Kader birgün karşılarına Risale-i Nur'u çıkardı.

O günden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

NUR'U ELİNE ALAN, onda bir dünya buldu.

Göklere ve yer genişliğinde bir dünya idi bu.

Nur'un satırlarına dalan, kendisini bir dost meclisinde buldu.

Yıldızlar, bulutlar, bahar, deryalar, bitkiler, hayvanlar, ruhlar, melekler, cinler, canlı ve cansız herşeyle bir kardeşliği vardı Nur'u okuyanların.

Dünya ve âhiret bir sarayın iki odasıydı:

Birinden çıkan diğerine giriyor, kimse kaybolup gitmiyordu.

Nur'larda ebedî hayatın sırları vardı:

Ebedî hayatın, ebedî gençliğin, ebedî saadetin.

Dünyada her bir nefes, her bir söz, her bir tefekkür, ebedî yurttaki bir ağaç veya bir saray oluyordu.

Varsın sevdiklerimiz birer ikişer göçsün ebedî yurdumuza.

Zaten ahbabın yüzde 99'u orada değil mi?

Ayrılık yok, zeval yok, firak yok Nur'un meclislerinde.

Nimetler tükenmez orada, yenilenir sadece.

Dostlar kaybolup gitmez, yer değiştirir sadece.

BAŞKA KİTAPLARA benzemiyordu Nur'lar.

Onların kendisine has bir dili vardı.

Onun mânâları, onun kavramları, bizim günlük hayatımızın sınırlarına sığışmıyordu.

İnsanı çok daha yüksek hayat mertebelerine yükselten mânâlardı bunlar.

O mânâlar, insanın içinde en derin hazları ve en tatlı duyguları ateşleyen kelimelere bürünmüş, ruhları büyüleyen bir üslûpla görünmüştü.

Günümüzün kısır düşünce kalıpları bu mânâları kaldıramadığı için, bu lisan, önce insanı bir sarsıyordu.

Sarsmakla beraber, "Bende aradığından çok daha fazlası var" diyor ve insanı kucağına çağırıyordu.

Onun davetine koşanlar eli boş dönmediler.

Hattâ hiç dönmediler.

Hayatlarının ondan sonraki kısmını, o Nur'larla, o mânâlarla, o mutluluklarla beraber yaşadılar:

Sonsuza kadar.

Dünyaya bir bahçe gibi bak

Eğer Cemil-i Zülcelal'in esmasındaki hüsünlerin mevcudat âyinelerinde bir cilvesini müşahede etmek istersen, zeminin yüzünü bir küçük bahçe gibi temaşa edecek bir geniş, hayalî göz ile bak:

Şualar

Yüzbaşının inanılmaz değişimi

Hayri Tanju'nun oğlu Dinçer Tanju anlatıyor:

Babamın eski hayatı çok berbattı. Rahat ifade edilemeyecek, her türlü günahlarla âlûde, çok bozuk bir hayat... Annem Cuma namazına dahi gönderemezdi onu.

İzmir'den Erzincan'a tayini çıktığında, "Ev bulamadım" deyip bizi götürmek istemedi, yalnız gitti. Annem buna çok üzülmüş ve "Bizi kasıtlı olarak götürmedi" demişti.

Erzincan'da yüzbaşı olarak göreve başlayan babama bir asker çok tesir ediyor babama. Süleyman isminde, devamlı Kur'ân ve Risale-i Nur okuyan bir er olan bu asker, babamın emir eridir. Süleyman asker, ilk defa Risalelerden veriyor kumandanına. Bu mübarek asker, hal ve ahlâkıyla da çok tesir etmiş babama.

Babamın sonradan bana anlattığına göre, bir gece, Allah'tan bir hidayet gelmiş ve eksi 39,5 derecede buzu kırıp soğuk suyla gusül abdesti alıp namazlarını tam olarak kılmaya başlamış. O gece o eski Hayri gitmiş, yepyeni bir Hayri çıkmış ortaya.

Bu hidayetten sonra babam bizi yanına, Erzincan'a çağırdı. Annem, kardeşlerim ve ben hep beraber gittik. Biz gittik, ama daha hiçbir şeyden haberimiz yok. Bizi asker karşıladı. "Yüzbaşım namaz kılıyor" dedi. Çok şaşırdık, bir şok yaşadık. Hattâ "Yoksa yanlış adrese mi geldik acaba?" diye tereddüt bile geçirdik.

Baktık, babamız tamamen değişmiş. Artık dayaklar filân bitti. Bize daha şefkatli davranıyordu. Askerleri de dövmüyordu artık.

“Önce hiçbir şey anlamamıştım”

Hüseyin Filiz anlatıyor:

Nazilli’de bir dükkânda berber kalfası olarak çalışıyordum. Birgün Uzunçarşı Caddesinde yürürken, birisi omuzlarımdan tuttu, bir dükkânın içine çekti beni. Şaşırmıştım.

Baktım, sarraf Mehmet Büker. “Bu dergileri okudun mu sen hiç?” dedi bana. O zamanlar Sebilürreşad, Serdengeçti gibi İslâmî dergiler çıkıyordu. “Okumadım” dedim. “Al bunları oku, gel” deyip dergileri elime tutuşturdu. Ben de götürdüm dükkâna. Okumasına okudum, ama hiçbir şey anlayamadım.

Sonra götürdüm tekrar Mehmet Büker’e iade ettim. “Ne anladın?” dedi. “Ağabey ben hiçbir şey anlayamadım” dedim. O zaman dükkânını kapattı, aldı beni evine götürdü. Öğlen okumaya başladı, akşama kadar devam etti. Ama hiç durmadan... Böylece Risale-i Nur’la tanıştım.

Ahmet Feyzi ve Muzaffer Arslan ağabeyler geliyordu. Onlar geldi mi hepimiz birden toplanıyorduk. Bu arada Risalelere iyice alıştım, okumaya başladım. Derslere de tam olarak gitmeye devam ettim. Mânen feyiz ve huzurla dolmaya başladım.

•••

“Aşkla okudum, mânâlar açıldı”

İlhan Yüce anlatıyor:

Birgün bir rüya gördüm. Bir pınarın başındayım. Birisi geldi ve “Bu pından su iç” dedi. İçtim.

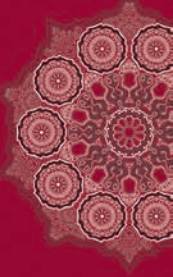
Bir müddet sonra, rüyada gördüğüm şahıs Diyarbakır’dan yanımıza geldi. Tayini buraya çıkmıştı. Bu zatın ismi Yaşar Seçkin idi. Benden on yaş büyüktü.

Rızıklara bak

İşte başta insan olarak bütün hayatın muntazaman bir perde-i gaybdan gelen erzaklarına bak, rahmaniyet-i İlahiyenin cemalini gör.

Sualar

Yavrulara bak

Hem bütün yavruların mu'cizane i şelerine ve başları üstünde ve annelerinin sinelerinde asılmış tatlı, safi, âb-ı kevser gibi iki tulumbacık süte temaşa eyle, rah miyet-i Rabbaniyenin cazibedar cermalini g r.

 sular

Beni önce deniz kenarına götürdü. Kitaplardan da getirmiŐti. Biraz okudu ve Risalelerin mahiyetinden bahsetti. Sonra beni evine götürdü. Orada tekrar birşeyler anlattı bana. Biraz kitap verdi. Tabii o zamanlar daha matbaada basılmış eser yok; daktilo ile yazılıp teksir edilmiş kitaplardı. Bu Şekilde Risale okumaya başladım.

Bana bir kitap veriyordu. Ben o kitabı bitirdikten sonra tekrar evine götürüp deĐiŐtiriyordum. Ama evi bana biraz uzaktı; yarım saat yürüyerek ancak varabiliyordum. AŞkla okuyordum, meselâ Gençlik Rehberi'ni bir günde bitiriyordum. Risaleler aşkla okununca açılıyordu insana.

Yaşar ağabey orada hizmete benden başladı. Cemaat yavaş yavaş çoğaldı, Yaşar ağabeyin evinde dersler yapmaya başladık. Elli kişi kadar olmuŐtuk. Eserler büyük tesir uyandırıyor. Herkes kendi kötü alıŐkanlıklarından uzaklaŐmaya başladı. Ruhlarımız beslendikçe huylarımız d zeliyordu. Risale-i Nur  yle bir eserdir ki, sizdeki Allah ve Peygamber sevgisi bir ise, onu yüze çıkarır. Allah'ın rızasını kazanmak için Sünnete uymayı  ğretir.

Ali Ulvi Kurucu'yu heyecanlandıran sır

Ali Ulvi Kurucu, Tarihçe-i Hayat'a önsöz yazmadan önce kendisine gönderilen Risaleleri nasıl incelediğini anlatıyor:

Eserlerin mütalâasına daldım. Notlar alıyorum, derinleşiyorum, fakat doymuyorum. "Şu esere de bakayım, bunu da okuyayım" derken zaman geçiyor. Tarihçe-i Hayat kadar bir kitap yazsam, yazabilirim.

O kadar geniş bilgiye, aynı zamanda aşk ve heyecana sahip olmuştum. Hasan el-Bennâ'da, Mustafa Sabri Efendide, Ebu'l-Hasan Nedvî'de gördüğüm aşkı, heyecanı, gayreti, çırpınışı bu zâtın eserlerinde de görüyordum.

Bir de Risale-i Nur'un hayretimi mucip olan, ruhumu yakan, beni kendisine âşık eden bir tarafı vardı ki, Üstad bu eserleri hapiste, irka' suretiyle, yani dikte ettirerek yazdırıyordu. Ben ise kütüphanede bulunuyorum, önümde binlerce kitap var, eser yazamıyorum. O hapiste bunları yazıyor.

Sevinç ve huzurla kılınan ilk namaz

Rahmi Erdem anlatıyor:

Ortaokulu bitirdikten sonra Adana Ziraat Mektebine kaydoldum. Ailemden aldığım dinî terbiye dolayısıyla namazlarımı kılmaya çalışıyordum. Ama kendi âlemimde noksanlıklar hissediyor, bir türlü manevî tatmine ulaşamıyordum.

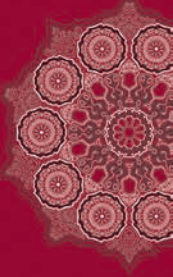
Bu halet-i ruhiyemde iken, birgün postacı bana bir paket getirdi.

Kâinat kitabına bak

Hem bütün kâinatı enva'ıyla beraber bir kitab-ı kebir-i hikmet ve öyle bir kitab ki; her harfi yüz kelime, her kelimesi yüzer satır, her satırı bin bab, her babı binler küçük kitab hükümüne getiren hakîmiyet-i İlahiyenin cemal-i bîmisaline bak, gör.

Şualar

Ahenk ve tenasübe bak

Hem kâinatı bütün mevcudatıyla mizanı altına alan ve bütün ecram-ı ulviye ve süfliyenin müvazenelerini idame ettiren ve güzelliğin en mühim bir esası olan tenasübü veren ve her şeye en güzel vaziyeti verdiren ve her zîhayata hakk-ı hayatı verip ihkak-ı hak eden ve mütecavizleri durduran ve cezalandıran bir âdiliyetin haşmetli güzelliğine bak gör.

Sualar

Paketi gönderen, İzmir Bergama'da dinî ilimler okuyan ve okutan dayım Abdullah Tekin idi.

Paketi büyük bir heyecanla açtım. İçinden kırmızı ciltli bir kitap çıktı. Üstünde büyük harflerle SÖZLER yazıyordu. Naşiri: Atıf Ural. Hemen mektebin bahçesinde bulunan bir bank üzerine oturdum ve kitabı rasgele açtım.

Namaza dair bir bahis çıktı. Okumaya başladım. Okudukça ruhumda bir kıpırdanış ve ufumda yeni pencereler açılmaya başladığını hissediyordum. Epey zaman geçmiş, güneş guruba doğru meyletmişti. Kitabı kapattım ve bu güzel hislerle dopdolu olarak hemen koşup abdest aldım. İlk defa huşu ve huzur içinde, İlâhî bir şevk ve zevkle ikinci namazını kıldım. Sevinç ve huzur içindeydim.

Bundan sonra dinî hayatımda şuur ve huzur dönemi başladı. Kendime güvenim gelmiş, fikren kendimi daha güçlü hissetmeye başlamıştım. Adana'da yeni gelişen Nur derslerini takip etmeye ve Risale-i Nur'ları temin edip okumaya başladım.

...

“Risale-i Nur’la Türkçemi geliştirdim”

Prof. Dr. Servet Armağan anlatıyor:

Risale-i Nur'dan çok istifade ettim. Risale okuyan bir insan olarak, meselâ Türkçemi geliştirdim. Gençlerin de Risale-i Nur'u orijinalinden, kelime ve istilahları öğrenerek okumalarını tavsiye ederim. İnsanların iman, ibadet hususunda takviye almaları gerekiyor. Bunu Risale-i Nur mükemmel olarak veriyor.

Şahide Anne Osmanlıca öğreniyor

Bediüzzaman ile görüşmesinde, Üstad Şahide Yüksel'e "Birkaç yıl önce bana ihtar edildin, haberini aldım," der. "Seni kız kardeşim Âlime Hanımın yerine kabul ediyorum. Senin sülâleni kendi sülâlem kabul ediyorum. Sana hanımlar arasında yapacağın hizmetleri veriyorum." Kur'ân okumasını bilmediğini söyleyen Şahide Hanımı "Bilirsin, öğrenirsin" diyerek teşvik eder.

Şahide Hanım zekî bir kadındır. İlkokul mezunu olmasına rağmen kısa sürede eşi Abdurrahman Yüksel'den Kur'ân ve Osmanlıca'yı öğrenir ve Risale-i Nur Külliyyatını okuyup kendisini yetiştirir. Artık evi bir okul haline gelmiştir. Emirdağ, Bolvadin kadınları evini doldurur; Şahide Hanım onların dünyevî ve uhrevî dertlerine derman olmaya çalışır. Artık evi bir "medrese-i Nuriye" olmuştur.

Hocalar "Bu nasıl yazılır?" diyor

Ali Demirel anlatıyor:

İlk olarak Asâ-yı Mûsâ'yı okudum. Bütün kitaplar Osmanlıca'ydı. Yalnız Asâ-yı Mûsâ'yı yeni harflerle teksir etmişler, ama daha ciltlenmemişti. İlk defa kitabı

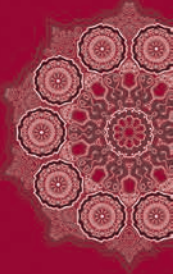
açtım, okumaya başladım. Baktım, içinde tefekkür nev'inden güzel meseleler var. "Bu kitaplar ne kadar güzel" diye takdir ettim.

Birgün tayyare ile Erzincan'dan Eskişehir'e vazifeli gitmiştik. Şeyh Hilmi Efendiyi ziyaret ettim. "Efendim, bizim elimize Bediüzzaman

Hafızalara ve çekirdeklere bak

Hem insanın geçmiş tarihçe-i hayatını, buğday tanesi küçüklüğündeki kuvve-i hâfızasında ve her nebat ve ağacın gelecek tarihçe-i hayat-ı sâniyesini çekirdeğinde yazmasına ve her zîhayatın muhafazasına lüzumu bulunan âlât ve cihazata, meselâ arının kanatçıklarına ve zehirli iğnesine ve dikenli çiçeklerin süngücüklerine ve çekirdeklerin sert kabuklarına bak ve hafziyet ve hâfızıyet-i Rabbaniyenin letafetli cemalini gör.

Şualar

Ziyafet sofralarına bak

Hem zemin sofrasında Kerim-i Mutlak olan Rahman-ı Rahîm'in misafirlerine, rahmet tarafından ihzar edilen hadsiz taamların ayrı ayrı ve güzel kokularına ve muhtelif, süslü renklerine ve mütenewvi, hoş tatlarına ve her zîhayatın zevk u safasına yardım eden cihazlara bak, ikram ve kerimiyet-i Rabbaniyenin gayet şirin cemalini ve gayet tatlı güzelliğini gör.

Şualar

Hazretlerinin kitapları geçti.

Ne yapalım, okuyalım mı?" diye sordum "Evlâdım, onları hem okuyun, hem de kendisini mutlaka ziyaret edin" diye cevap verdi. "Herkesi kabul etmiyormuş. Hilmi Efendinin talebesi deyince kabul eder" dedi.

Erzincan'da kaldığımız süre boyunca akşamları yatsı namazından sonra beş on kişi bir araya gelip Risale-i Nur okumaya başladık. Bir sene Asâ-yı Mûsâ'yı, ikinci sene Sözlere okuduk. Hocalar vardı aramızda. Onlar meseleyi biliyorlardı tabii. "Bu nasıl yazılır?" diye hayret ediyorlardı. Ben de bu süre zarfında Osmanlıca Risale okumayı iyice öğrenmeye başladım.

...

"On ikiden vurduğum ders"

Üzeyir Şenler anlatıyor:

Bir Cumartesi, Ahmet Feyzi Kul ağabey İzmir'den İstanbul'a gelmiş, onun sohbetine beni Nevzat Yalçıntaş götürmüştü. Ahmet Feyzi ağabey, o gün Mesnevî-i Nuriye'den dört beş saat süren harika bir ders okudu. Ama gerçekten harika bir ders!

Ertesi hafta yine geldi. Bu sefer Risale-i Nur'dan Fatiha-i Şerifenin tefsirini okudu. Bu defa daha da harikat bir ders olmuştu. Çok etkilendim, mest oldum. Risale-i Nur'a hayran kaldım. İşte ben orada, bu derste, tam on ikiden vuruldum. O gün içimden "Ben aradığımı buldum" dedim.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

“Bana hitap etmez sanıyordum”

Tuba Tuncer anlatıyor:

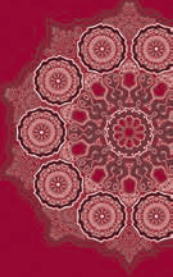
Risale-i Nur'la tanışmam, daha doğrusu varlığından haberdar olmam çocukluğuma dayanır. Çok gazete okuyan bir çocuktum. O yıllarda gazetelerde sık sık “Nur ayini yaparken yakalandılar” şeklinde haberler çıkardı. Anneme “Nur ayini ne demek?” diye sorduğumda “Onlar kötü bir şey yapmıyor, kitap okuyorlar” dediğini hatırlıyorum. Daha sonra, üniversitede tanışıp arkadaş olduğum bana göre Nurten, benden başka herkese göre Şeyma vasıtasıyla daha yakın bir tanıma gerçekleşti. Ama geçtiğimiz aya kadar Risale-i Nur açıp bir sayfa okumak nasip olmadı. Çünkü Risalelerin beni muhatap almadığını sanıyordum. Onlar, arkadaşım gibi beş vakit namazında, iyi Müslümanlara hitap ediyordu. Bir de, Said Nursî'nin gördüğüm fotoğrafları hep çok hiddetli bakıyordu. Sanırım ben bu hiddeti de üstüme alındım, yahut o bakışları yanlış yorumladım. Yazın, arkadaşım ile dertleşirken bize kötülüğü dokunana insanlara kin tutmamak için Üstad'ın saydığı gerekçeleri anlattı. İlk kez o gün aradığım cevapların Risalelerde olabileceğini fark ettim. İstanbul'a taşınmam gündeme geldiğinde Üsküdar'da derslere vaktim olursa ben de katılmak istedim. Çünkü manevî olarak benden daha çok inanan ve bilen insanların yardımına şiddetle ihtiyacım vardı.

Birkaç toplantıya kısa süre katıldım. Toplantılara katılan arkadaşlar o kadar bilinçli ve Risalelere o kadar hakimlerdi ki, bu toplantılardan istifade etmenin Risale okumaktan geçtiğini anladım. Elimde basılı olarak yoktu. İnternet sağ olsun, orada bulduğum bir siteden okumaya başladım. Toplantıların birinde Fırıncı ağabey “Ben ilk okumaya başladığımda bir şey anlamasam da okumaya devam ettim” demişti. Ben de anlamasam da okuyayım diye işe başladım. Birkaç gün böyle okudum. Sonra bir gün kendimi çok ümitsiz ve üzgün hissettiğim bir anda ne okusam diye düşünürken 6. Mektuba tıkladım. Orada Üstad

Simalara ve çiçeklere bak

Hem Fettah ve Musavvir isimlerinin tecellileriyle başta insan olarak bütün hayvanatın, su katrelerinden açılan pek çok manidar suretlerine ve bahar çiçeklerinin habbe ve zerreciklerinden açtıkları çok cazibedar sîmalarına bak, fettahiyet ve musavviriyet-i İlahiyenin mu'cizatlı cemalini gör.

Şualar

Bir parlıtı yeter

İşte bu mezkûr misallere kıyasen esma-i hüsnanın her birisinin kendine mahsus öyle kudsî bir cemali var ki; birtek cilvesi, koca bir âlemi ve hadsiz bir nev'i güzelleştiriyor. Birtek çiçekte bir ismin cilve-i cemalini gördüğün gibi, bahar dahi bir çiçektir ve Cennet dahi görölmedik bir çiçektir. Baharın tamamına bakabilirsen ve Cennet'i iman gözüyle görebilirsen bak gör, cemel-i Sermedî'nin derece-i haşmetini anla.

Şualar

da bir dönem hissettiği yalnızlıktan, gurbetten bahsediyordu. "Allah bize yeter, o ne güzel vekildir" ayetini gördüm, içim aydınlandı. Bana göre bu mucize gibi birşeydi. Nasıl olmuşsa olmuş, kendimi çok yalnız ve ümitsiz hissettiğim bir anda Üstad imdadıma koşmuştu. O günden sonra daha da bir sevgiyle Risale okumaya devam ettim.

Risaleler pek çok Osmanlıca sözcük ve pek çok uzun cümle barındırmasına rağmen okurken insanı yormuyor. Dikkatini uzun süre toplayamayan ben bile oturup birkaç sayfayı ara vermeden okuyabiliyorum. Okumaya başladıktan sonra birkaç günlüğüne şehir dışında olduğum zamanlarda geri dönerken, "Risale okuyabileceğim" sevincini hissettim. Büyük ihtimal risaleleri en yüzeysel anlamıyla kavriyorum, çok uzun yıllardır okuyanlar kadar istifade edemiyordum; ama okumaya devam edeceğim.

Onu bulunca başka kitapları bıraktım

Ferah Güney anlatıyor:

Zor bir ânımda tanıdım onu. Resulullahın (s.a.v.) hayatını anlatan kitabı elime geçtiğinde, iflâs etmiş bir tüccargibi idim. Mavholmuştum. Ömrümün büyük bir bölümünü okuyarak geçirmiştım. Roma hukukunu, kanunlarına kadar ezberlemiştım, ama âhirette hesaba çekileceğim kanunların varlığından bile haberim yoktu.

Fakat Risale-i Nur'u okuyunca gördüm ki, Kur'ân-ı Hakîm Asr-ı Saadette kalmamıştı. Kur'ân hayatımız boyunca istikametimizi gösteren mürşitti, her emri fermandı. Kıyamete kadar yürürlükteydi. Kendimi mahvolmuş hissediyordum, allak bullak olmuşum. O âna kadar, kim olduğumu, neden yaratıldığımı bilmeden yaşamıştım!

Risale-i Nur'u tanıdıktan sonra daha önce okuduğum kitapların

hepsini bir kenara bıraktım. Onun sözleri canlı gibiydi. Hiç usanmadan okuyordum. Okurken de, bataklıktaki pisliğime aldırmandan elimden tutmuş, düşmeden nasıl yürüyeceğimi anlatan şefkat ve merhamet dolu bir yüreğin sıcaklığını yüreğimde hissediyordum.

Satırlardaki her hakikat, beni düştüğüm yerden kaldırıyor, "Yes'e düşme, tövbe et, Sünnet-i Seniyyeye ittibâ et, kurtul" diyordu.

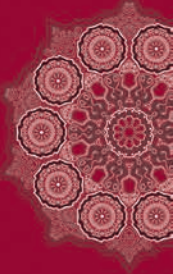
Sanki elimi uzatsam ona dokunabileceğim gibi yanımda hissediyordum. Sevgi doluydu. O sevgiyi, satırlarının içine öyle bir saklamıştı ki, her zor anımda, bulutların arkasından görünen güneş gibi yüreğimi ısıtıyordu.

Allah, Üstadım Bediüzzaman Hazretlerinden ve talebelerinden ebeden razı olsun. Bizleri de onların şefaatlerinden mahrum etmesin.

Sen de güzel bir kul ol

O güzelliğe karşı iman güzelliğiyle ve ubudiyet cemali ile mukabele etsen, çok güzel bir mahluk olursun. Eğer dalâletin hadsiz çirkinliğiyle ve isyanın menfur kubhuyla mukabele edip karşılasan, en çirkin bir mahluk olmakla beraber, bütün güzel mevcudatın manen menfuruları olursun.

Şualar

Bülbüller ve tesbihatları

Sakin zannetme ki, bu ilân ve dellâllık ve tesbihatin nağamâtıyla tegannî bülbüle mahsustur. Belki ekser envân herbir nev'inin bülbül misali bir sınıfı var ki, o nev'in en lâtif hissiyatını, en lâtif bir tesbih ile, en lâtif sec'alarla temsil edecek birer lâtif ferdi veya efradı bulunur. Hususan sinek ve böceklerin bülbülleri hem çoktur, hem çeşit çeşittirler ki, onlar, bütün kulağı bulunanların, en küçük hayvandan en büyüğüne kadar olanların başlarında, tesbihatlarını güzel sec'alarla onlara işittirip onları mütelezziz ediyorlar.

Onlardan bir kısmı leyfîdir. Gecede sükûta dalan ve sükûnete giren bütün küçük hayvanların kaside-hân enisleri, gecenin sükûnetinde ve mevcudatın sükûtunda, onların tatlı sözlü nutuk-hanlarıdır. Ve o meclis-i halvette olan zikir-i haffin dairesinde birer kutuptur ki, herbirisi onu dinler, kendi kalbleriyle Fâtır-ı Zülcelâllerine bir nevi zikir ve tesbih ederler. Diğer bir kısmı neharfîdir. Gündüzde, ağaçların minberlerinde, bütün zîhayatların başlarında, yaz ve bahar mevsimlerinde, yüksek

“Edepten ayrılma, namazı yavaş kıl, cemaati bırakma”

Sevgi Aydaş anlatıyor:

Sıkıntılar içinde boğulduğum günlerden birindeydi. Bir cami avlusunda oturmuş, ağlıyordum. Camiin içinden çıkan güzel örtülü bir bayan, önümden geçerken, nasıl olduysa, o anda birbirimize gülümsedik. Durdu, selâm verdi, sohbet etmeye başladık.

Bana “Sen Risaleleri tanıyor musun?” diye sordu. Sonra “Canım, seni üzmüşler, belli,” dedi. “Sabret, bir hikmeti vardır.” Sonra Üsküdar Moral Kültür Merkezine beraber gitmemizi teklif etti. Ben çekindim. O ısrarla “Haydi, gidelim, ben senin önüne tesadüfen çıkmadım” diyordu. Kabul etmeyince, o “Ben derse gidiyorum” dedi. O ayrıldı, ben de arkasından gizlice takip ederek Moral Kültür Merkezini buldum.

O akşam rüyamda Üstadı gördüm. Bana “Risale-i Nur Külliyyatını okuyan Kur'ân hâdimi olur. Oku, yoksa Allah elinden alır” dedi.

Derslere başladım. İlk dersi, ilk içtiğim çayı unutamıyorum. Yudum yudum içtim o çayı, hiç bitmesin istedim. Ders, Peygamber efendimizin mucizelerine dair bir bahisti. Eve geldiğimde, o gece beni uyku tutmadı. Sabaha kadar şükürle geçirdim geceyi.

Artık aradığımı bulmuştum. Şevkle, sevinçle derslere devam ediyordum. Bir gece Peygamberimizi (s.a.v.) gördüm. Bana gülüyordu. Hep tebessüm halindeydi. Uzay boşluğu gibi bir yerdeydik. Elimden tutmuş, bana yıldızları gösteriyordu. Gözümün görebildiği ne varsa, hepsi, bir ağızdan, hiç durmadan, aynı ses tonuyla ona selâm ediyordu. Uyandığımda, avuçlarımda hâlâ sıcaklığı vardı; o gün o elimi hiç yıkamak istemedim.

Bir defasında da sevgili Peygamberimizin bana gönderdiği bir mektubu

okuyordum rüyamda. Bana üç tavsiyede bulunuyordu: "Edepten ayrılmı, namazını yavaş kıl, cemaati bırakma."

Derlerini dinlediğim ablalarımı, abilerimi ve bu hizmete emeğini vermiş, anlatan, koştururan değerleri büyüklerimi dualarımda hiç eksik etmedim.

Yıldızlar konuştu, Sally Müslüman oldu

Sally Tayabana (Saliha), Filipinler'in mektubu:

İlk okuduğum kitap 20. Mektup oldu. Gece yarısı okumaya başlamıştım. Adeta benimle Cenab-ı Allah'ın arasındaki o büyük duvarların yıkıldığını hissettim. Zaten beni Hıristiyanlıktan dinsizliğe iten en büyük sebeplerden bir tanesi şirk kokulu bir din olmasıydı.

Dalâletin nasıl bir yara olduğunu hissedebilir misiniz benim anlatacaklarımdan, bilmiyorum. Düşünün ki, beş seneden beri Allah'ı bilmiyorum, âhireti bilmiyorum, dinden habersizim. Hayatın bir maksadı yok. Böyle bir vaziyet içerisinde 20. Mektubu okuyorum. O esnada gece yarısı yıldızlara bakmaya başladım, kitabın da etkisiyle dedim ki: "Sen varsın, bu yıldızlar sensiz olamazlar. Ne olur kendini bana tanıttır."

Böyle yıldızlara bakıyorken, öğrencimden bana şöyle bir mesaj geldi: "Dinle de yıldızları şu hutbe-i şîrînine / Nâme-i nûrunu Hikmet, bak ne takrîr eylemiş." Risaledeki "Yıldızları Konuşturan Bir Yıldıznâme"nin iki mısrası geldi. O gece Müslüman olmaya karar verdim.

âvazlarıyla, lâtif nağamatla, sec'ali tesbihatla Rahmânü'r-Rahîmin rahmetini ilân ediyorlar. Güya bir zikr-i cehrî halkasının bir reisi gibi, işitenlerin cezbelerini tahrik ediyorlar ki, o vakit işitenlerin herbirisi lisan-ı mahsusuyla ve bir âvâz-ı hususî ile Fâtır-ı Zülcelâlinin zikrine başlar. Demek, herbir nevi-cudatın, hattâ yıldızların da bir serzâkiri ve nurefşan bir bülbül var. Fakat bütün bülbüllerin en efdali ve en eşrefi ve en müneveri ve en bâhiri ve en azîmi ve en kerîmi ve sesçe en yüksek ve vasıfça en parlak ve zikirce en etem ve şükürce en eamm ve mahiyetçe en ekmel ve suretçe en ecmel, kâinat bostanında, arz ve semâvâtın bütün mevcudatını lâtif seceâtıyla, leziz nağamatıyla, ulvî tesbihatıyla vecde ve cezbeye getiren, nev-i beşerin andelib-i zîşânı ve benî Âdem'in bülbül-ü zü'l-Kur'ân'ı, Muhammed-i Arabîdir.

Sözler

Onu tanımak için buradayız

İnsanın bu dünyaya gönderilmesinin hikmeti ve gayesi Hâlık-ı Kâinatı tanımak ve Ona iman edip ibadet etmektir. Ve o insanın vazife-i fitratı ve fariza-i zimmeti, mârifetullah ve iman-ı billâhtır ve iz'an ve yakîn ile vücudunu ve vahdetini tasdik etmektir.

Evet, fitraten daimî bir hayat ve ebedî yaşamak isteyen ve hadsiz emelleri ve nihayetsiz elemeleri bulunan bîçare insana, elbette o hayat-ı ebediyenin üssü'l-esası ve anahtarı olan iman-ı billâh ve mârifetullah ve vesilelerinden başka olan şeyler ve kemâlâtlar o insana nisbeten aşâğıdır. Belki çoğunun kıymetleri yoktur.

Şualar

Âlemin Üstadı Bediüzzaman

Risale-i Nur Külliyyatı'nı Arnavutça'ya tercüme eden Yusuf Tahir Sarguti:

Bu zamanda böyle bir tefsirin olduğunu vallahi hayal bile etmiyordum. Risale-i Nur'ları okudukça, imanın nasıl tatlı birşey olduğunu hissettim. Okudukça daha çok okumaya özlemim artıyor. Bediüzzaman Said Nursî (r.a.) âlemin Üstadıdır. Sadece Türkiye'nin değil. Felsefecilerin Üstadıdır, sosyal bilimlerin Üstadıdır, akıl-mantık Üstadıdır, fıkıh Üstadıdır.

Kalp gözünü açan eserler

Peru'da Risale-i Nur'ları okuyarak İslam'ı seçen, hukuk talebesi Amira Amine'nin Risale-i Nur hakkındaki hissiyatını anlattığı mektubundan:

Risale-i Nur külliyyatından ilk okuduğum kitaplardan biri Küçük Sözler idi. Bu kitabı okurken iletilmek istenen mesajı ruhumun derinliklerinde hissettim. İçeriği öyle mantıklı ve doğru geliyor ki, içinizdeki "iman"a kulak vermenizi sağlıyor ve onun daha da inkişafına vesile oluyor, adeta kalp gözünüzü açıyor.

O sıralarda henüz İslâm dini üzerine araştırmalar yapıyordum. Bu kitaplarda yakaladığım mesajlar sayesinde Müslüman olmaya karar verdim.

Risale-i Nur'un Latin Amerika'daki temsilcilerinden biri olan Ahmed Karadaş ile Peru'nun başkenti Lima'nın büyük bir hapisanesi olan Castro Castro'da katıldığımız bir toplantıda, Risalelerin tutuklular üzerindeki tesirine kendi gözlerimle tanıklık etme imkânına nail oldum.

Risale-i Nur eserlerini dikkatli bir şekilde hepsi dinledikten sonra sorular sormaya başladılar. Eserlerden hapishane kütüphanesine koyacağımızı söyleyince çok sevindiler.

Moritz 10. Söz ile Mikâil oldu

Müslüman olan bir Alman arkadaşımız, Moritz isimli bir Alman'a Sözler'i vermişti. Moritz daha 10. Söz'e kadar gelmişti ki "Aradığım bütün sorulara cevaplar buldum. Ve eminim ki bu kitaplar sayesinde açık kalmış düşüncelerim kapanacaktır. İslâmiyetin son ve hak din olduğuna karar verdim" dedi ve kendisi hiç zaman kaybetmeden İslâm ile şereflenmek istediğini bildirdi. Biz de yapılması gerekenleri yaptık ve kendisine Barla Medresesinde cemaatle birlikte şahadet getirttik. Moritz olan ismini de Mikâil olarak değiştirdik.

Tercüme sırasında garip haller

Arjantin Nur talebelerinden Vacide (Lorena) ablanın mektubu:

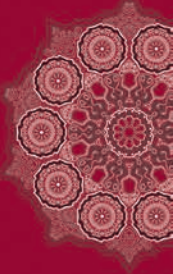
Kıymetli Kardeşlerim,

Risale-i Nur'ların İspanyolcaya tercümesini yaptığım müddetçe yaşadıklarımı, basit kelimelerle anlatmam imkânsız. Özellikle 21. Lema, İhlas Risalesinin çevirisini yaparken çok garip bir durumla karşılaştım. Cümleleri monitörde İngilizcesinden okurken, ellerim klavyede İspanyolca olarak yazıyordum. Yazarken klavyedeki harflere bakmadığım için, sadece yazıyı okuyordum. Ancak birden fark ettim ki, her zamankinden çok daha hızlı yazıyorum ve sanki birisi cümleleri

En yüce gaye, en yüksek mertebe, en hâlis sevinç

Kat'iyen bil ki, hilkatın en yüksek gayesi ve fitratın en yüce neticesi, iman-ı billâhtır. Ve insaniyetin en âli mertebesi ve beşeriyetin en büyük makamı, iman-ı billâh içindeki marifetullahtır. Cin ve insanın en parlak saadeti ve en tatlı nimeti, o marifetullah içindeki muhabbetullahtır. Ve ruh-u beşer için en hâlis sürur ve kalb-i insan için en sâfi sevinç, o muhabbetullah içindeki lezzet-i ruhaniyedir.

Mektubat

Dünyanın sultanı olsan da...

Şu perişan dünyada, âvâre nev-i beşer içinde, semeresiz bir hayatta, sahipsiz, hâmisiz bir surette, âciz, miskin bir insan, bütün dünyanın sultanı da olsa kaç para eder?

İşte bu âvâre nev-i beşer içinde, bu perişan, fâni dünyada, insan sahibini tanımazsa, mâlikini bulmazsa, ne kadar biçare sergerdan olduğunu herkes anlar.

Eğer sahibini bulsa, mâlikini tanırsa, o vakit rahmetine iltica eder, kudretine istinad eder. O vahşetgâh dünya, bir tenezzühgâha döner ve bir ticaretgâh olur.

Mektubat

banaya söylüyor, ben de yazıyorum. Artık okuma, tercüme etme, yazma, kontrol etme süreci geride kalmıştı. Sübhanallah, ben sadece yazıyordum. Hattâ yazdığım cümleleri Üstadın söylediğini duyuyordum. Müthiş bir şaşkınlık içerisindeydim ki, bir süre durmak zorunda kaldım. Bir klavyeme baktım, bir de monitöre, sonra da etrafıma baktım. Bu yaşadığımı ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Sadece ne hissettiğimi biliyorum.

...

İman konusunda mazeret bırakmayan eserler

**Sri Lanka'da yayınlanan The Trend dergisinin
editörü Muhammed Asım Alavi:**

Risale-i Nur okuduğum ilk anlarda bende hayret ve şaşkınlık duyguları belirdi. Kendimi çok çeşitli türde ve sayıda çiçeklerin bulunduğu bir bahçeye girmiş gibi hissettim ve neyi seçeceğim hususunda şaşkınlık yaşadım.

Risale-i Nur'da okuduğum her konu son derece önemliydi. Bu şaşkınlık, hangi kitabı öncelikle tercüme edeceğim hususunda dahi hasil oldu.

Tevhide, Allah'ın kudretine, Kur'an'ın sırlarına, âlemin ve beşerin yaratılış sırlarına dair birçok sorularıma cevabı son derece tatminkâr bir şekilde Risale-i Nur'da bulabildim.

Risale-i Nur'da bulduğum mükemmel yönlerden biri de soyut ve somutun harmanlanmasıdır. Soyut kavramları anlatırken sanki somut konuları anlatıyor gibi bir hasiyete maliktir. Günümüz insanı için, Allah'ın huzuruna çıktığında, aklının İslâmı kavrayamadığı yönünde bir mazerete sığınma fırsatı vermeyecek derecede açık ve seçik olarak dinî mevzular bu eserlerde ispatlanmıştır.

Hayatım, okuyacak kitap kalmayınca başladı

Kübra Yükler anlatıyor:

Hayatım, okuyacak kitap bulamayınca başladı desem doğru olur. Alanımda ne kadar kitap varsa okumuştum. Kütüphane görevlisi bayan, artık başka kitap kalmadığını söylemişti.

Fakat okumadan da duramazdım. Ne yapayım, ne edeyim diye düşünürken, en son okuduğum kitaplarda yer alan bazı anekdotları hatırladım:

Risale-i Nur okuyan insanlar, hayatlarının nasıl değiştiğini anlatıyorlardı. İçime bir merak düştü. İnternetin başına geçtim, araştırmaya başladım.

İlk olarak dikkatimi çeken şey şu oldu: Hayatımda ilke edindiğim bazı sözler vardı; meğer bunların hepsi Risale-i Nur'dan imiş!

Bu merakla okumaya başladım. Okudukça, benim aradığım kitabın Risale-i Nur olduğunu anladım.

Sonra, Risale-i Nur sitelerinde tanıştığım arkadaşlar beni bir ağabeye yönlendirdiler. Ben de onun eşi olan abla ile irtibata geçtim. Onun yönlendirmesiyle, Risale-i Nur okunan yerleri buldum ve derslere katılmaya başladım.

Risale-i Nur derslerine katıldıktan sonra anladım ki, meğer ben onu arıyormuşum. Kitaplığımdaki kitapların çoğunu attım, onlardan boşalan yere Risale-i Nur Külliyyatını yerleştirdim.

Risale-i Nur'u tanımadan önce de çok okuyordum; ama aslında hiç okumamışım. Çevreme, dünyaya, kâinata, herşeye bakıyor, ama birşey görmüyormuşum. Nurları tanıdıktan sonra bunu anladım.

Artık okuyorum, görüyorum, kâinatı tanıyorum, kendimi tanıyorum.

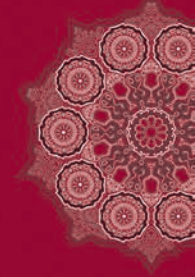
Ve en önemlisi:

Şu dünyaya neden geldiğimi biliyorum.

Onu bulan herşeyi bulur

Allah birdir. Başka şeyle-
re müracaat edip yorulma.
Onlara tezellül edip minnet
çekme. Onlara temelluk edip
boyun eğme. Onların arkasına
düşüp zahmet çekme. Onlar-
dan korkup titreme.
Çünkü Sultan-ı Kâinat birdir.
Herşeyin anahtarı Onun
yanında, herşeyin dizgini Onun
elindedir. Herşey Onun emriyle
halledilir.
Onu bulsan, her matlubunu
buldun; hadsiz minnetlerden,
korkulardan kurtuldun.

Mektubat

Altı Esmânın nuruyla işlenmiş muhteşem bir iman dersi

OTUZUNCU LEM'A

NE ÂLİM İLME DOYAR, ne kalem yazmaya. Arı için bal yapmak ne ise, âlim için eser vermek de odur. Şu farkla ki, arının bal yapmak için muhtaç olduğu bağ ve bahçelere, âlimin ihtiyacı yoktur. O, bulunduğu her yerde, "bütün kâinat safhalarında menkuş gül ve çiçek gibi delillerinden, burhanlarından alacağı ibret, fikret, ünsiyet gibi usare ve şıralarından vicdanda o tatlı imanlı balları yapar." Onun bedeni bazan bir dağ başında, bazan bir zindanın karanlıklarında görünebilir; fakat ruhunun ruhunun hangi âlemlerde hangi tecellîlerle sermest olduğunu, kaleminden dökülen o büyüleyici satırlar olmasa, ne tahmin edebilir, ne de böyle birşeye ihtimal verebiliriz. Fakat eserler orta yerde, nasıl bir ruhtan ve hangi âlemlerden geldiğini açıkça bize gösteriyor.

İşte, Eskişehir hapsinin değil, medrese-i yusufiyesinin "bir ders-i âzamı" olan Otuzuncu Lem'anın bize anlattıkları:

Risale-i Nur'dan... Nur'dan...

Bu fabrika-i kâinat ve misafirhane-i arz o derece parlak, temiz ve naziftir ve o kadar kirsiz ve bulaşıksızdır ve ufunetsizdir ki, bir lüzumsuz şey ve bir menfaatsiz madde ve tesadüfî bir kir bulunmaz. . . . Demek bu saray-ı âlem ve bu fabrika-i kâinat, ism-i Kuddûs'un bir cilve-i âzamına mazhardır. . . . Evet, nasıl ki bütün mahlûkatın tesbihatları ism-i Kuddûs'a bakar; öyle de, bütün nezafetlerini de Kuddûs ismi ister.

Akl-ı beşer hiçbir yerde hakikî olarak hiçbir israf, hiçbir abes görmediği gibi, hikmet-i insaniye dahi herşeyde en mükemmel bir intizam, en güzel bir mevzuniyet görüyor ve gösteriyor. Belki hikmet-i insaniye o intizam ve mevzuniyetin bir tezahürüdür, bir tercümanıdır.

Evet, ism-i Hakîmin cilve-i âzamından olan hikmet-i âmme-i kâinat, iktisat ve israfsızlık üzerinde hareket ediyor, iktisadı emrediyor.

Ve ism-i Adlin cilve-i âzamından gelen kâinattaki adalet-i tâmme, umum eşyanın muvazenelerini idare ediyor ve beşere de adaleti emrediyor.

Ve ism-i Kuddûs'un cilve-i âzamından gelen tanzif ve nezafet, bütün kâinatın mevcudatını temizliyor, güzelleştiriyor.

İşte, hakaik-i Kur'âniyeden ve desâtir-i İslâmiyeden olan adalet, iktisat, nezafet hayat-beşeriyede ne derece esaslı birer düstur olduğunu anla. Ve ahkâm-ı Kur'âniye ne derece kâinatla alâkadar ve kâinat içine kök salmış ve sarmış bulunduğunu ve o hakaiki bozmak, kâinatı bozmak ve suretini değiştirmek gibi, mümkün olmadığını bil.

Bu muhteşem saray-ı kâinatın damı, gayet intizamlı, mizanlı, hadsiz elektrik lâmbalarıyla tezyin edilmiştir. Fakat o kadar harika bir intizam ve mizanladır ki, başta güneş olarak, küre-i arzdan bin defa büyük o semâvî lâmbalar, mütemadiyen yandıkları halde muvazenelerini bozmuyorlar, patlak vermiyorlar, yangın çıkarmıyorlar. arfiyatları hadsiz olduğu halde, vâridatları ve gazyağları ve madde-i iştialleri nereden geliyor? Neden tükenmiyor? Neden yanmak muvazenesi bozulmuyor?

Madem gayet mânidar bir kitap, onu ders verecek bir muallim ister. Ve gayet güzel bir cemal, kendini görececek ve gösterecek bir ayna iktiza eder. Ve gayet kemalde bir san'at, teşhirci bir dellâl ister. Elbette, herbir harfinde yüzer mânâlar, hikmetler bulunan bu kitab-ı kebîr-i kâinatın muhatabı olan nev-i insan içinde, elbette bir rehber-i ekmel, bir muallim-i ekber bulunacak. . . Öyleyse, güneş ziyayı, ziya gündüzü istilzam ettiği derecede, kâinattaki hikmetler risalet-i Ahmediyeyi (a.s.m.) istilzam eder.

Evet, madem bu kâinatın en mühim neticesi ve meyvesi ve hikmet-i hilkatî hayattır; elbette o hakikat-i âliye, bu fâni, kısacık, noksan, elemli hayat-ı dünyeviyeye münhasır değildir. Belki, hayatın yirmi dokuz hassasıyla mahiyetinin azameti

Risale-i Nur'dan...

anlaşılan şecere-i hayatın gayesi, neticesi ve o şecerenin azametine lâıık bir meyvesi, hayat-ı ebediyedir ve hayat-ı uhreviyedir, taşıyla ve ağacıyla, toprağıyla hayattar olan dâr-i saadet-teki hayattır. . . . Madem dünyada hayat var; elbette insanlardan hayatın sırrını anlayanlar ve hayatını sû-i istimal etmeyenler, dâr-ı bekada ve Cennet-i bâkiyede hayat-ı bâkiyeye mazhar olacaklardır. Âmennâ.

...

Ebedî bir cemal, fâni bir müştâka ve zâil bir dosta razı olmaz. Çünkü cemal, kendini sevdiği için, sevmesine mukabil muhabbet ister. Zeval ve fenâ ise, o muhabbeti adâvete kalb eder, çevirir. Eğer insan ebede gidip bâki kalmazsa, fitratındaki cemâl-i sermediyeye karşı olan esaslı muhabbet yerine adâvet bulunacaktır. . .

Elbette ve herhalde insan bir dâr-ı bekaya gi-

decek ve bir hayat-ı bâkiyeye mazhar olacaktır. Ve insanın kıymetini ve vazifelerini ve kemâlâtını bildiren, rehber-i âzam ve insan-ı ekmel olan Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtu Vesselâm, insana dair beyan ettiğimiz bütün kemâlâtı ve vazifeleri en ekmel bir surette kendinde ve dininde göstermesiyle gösteriyor ki: Nasıl kâinat insan için yaratılmış ve kâinattan maksud ve müntehap insan-ıdır. Öyle de, insandan dahi en büyük maksud ve en kıymetli müntehap ve en parlak âyine-i Ehad ve Samed, elbette Ahmed-i Muhammeddir.

Bir hapishane meyvesi, bir Tevhid âbidesi

İKİNCİ ŞUA

KİM İSTER BİR ÇİÇEKTE bir bahçe, bir bahçede bir dünya görmeyi?

Kim ister bir yudum sütte bütün yavruların sevincini tatmayı?

Kim ister bir lokma ekmekte bütün bir âlemlle beraber doymayı?

Kim ister bir şifada bütün deva bulanların şükrünü yaşamayı?

Kim ister bir zerrede bir kâinat bulmayı?

Kastamonu Şuaları.

Özetle:

Kim ister mânâsını bütün ruhuna sindirerek
“Lâ ilâhe illâllah” demeyi?

Kim isterse bütün bunları, bir “İkinci Şua”
bütün istediklerine yeter.

Eskişehir hapsinin bu son meyvesi için Muel-
lifi, “Bugünlerde tashih ederken, iman ve tev-
hid noktasında pek çok kıymetli ve kuvvetli ve
ehemmiyetli gördüm” diyor.

Ve eser, okuyucuları üzerindeki tesiriyle Mü-
ellifini tasdik ediyor.

Daha ilk satırlarından itibaren insanın önüne
bütün kâinatı bir kitap sayfası gibi seriveriyor:

“İktidarsız ve ihtiyarsız bir yavrunun imdadı-
na umulmadık bir yerden, yani kan ve fışkı or-
tasından beyaz, safi, temiz bir süt göndermek
olan cüz’î fiil ise, tevhid nazarıyla bakıldığı va-
kit, birden, bütün yavruların pek çok harikulâde
ve pek çok şefkatkârâne olan küllî ve umumî
iaşeleri ve validelerini onlara musahhar etme-
leriyle rahmet-i Rahmân’ın cemâl-i lâyezâlîsi
kemâl-i şâşaa ile görünür...”

Yer övünsün, gökler gıpta ile baksın

ÂYETÜ'L-KÜBRÂ BURADA YAZILDI

DÜNYA DÜNYA OLALI BERİ , üzerinden nice insanlar gelip geçti.

Onlardan herbiri, gözünü açtığı dakikada kendisini muhteşem bir âlemin tam ortasında buldu.

Fakat onlardan biri, gördüklerini diğerlerinden çok farklı bir şekilde okudu.

O Kâinat Seyyahı idi.

Göklerde ve yerde dolaşmadık yer bırakmadı.

Her yerde Rabbini aradı, herşeyden Rabbini sordu.

Kâinat Seyyahı sordu, yıldızlar cevap verdi.

Kâinat Seyyahı sordu, bulutlar cevap verdi.

Kâinat Seyyahı sordu; dağlar, denizler, ovalar, kuşlar, baharlar cevap verdi.

O sordukça kâinat dile geldi.

Çok sesli, fakat âhenkli bir muhteşem koro halinde, bü-

Kastamonu Şuaları...

tün varlık âlemi, Yer ve Gökler Rabbini anlattı.

Derken, Kâinat Seyyahının yolu Kastamonu'ya düştü.

Orada, Kâinat Seyyahı, müşahedatını satırlara döktü.

Yerin altından göklerin en uzak tabakalarına kadar varlık âleminin bütün safhalarında gördüklerini özetledi.

O gün bugündür, dünyanın dört bir köşesinde, Kâinat Seyyahının müşahedatı okunuyor.

Milyonlarca insan, Âyetü'l-Kübrâ'nın tercümanlığı ile, yer ve göklerin ve bütün mahlûkat taifelerinin zikir ve tesbihlerini dinliyor, anlıyor.

Semâ ehline gelince:

“Semâvât zemine gıpta eder ki, zeminde hâlisen lillâh sohbet ve zikir ve tefekkür için, bir-iki adam, bir-iki nefes, yani bir-iki dakika beraber otururlar, kendi Sâni-i Zülcelâlinin çok güzel âsâr-ı rahmetini ve çok hikmetli ve süslü âsâr-ı san'atını birbirine göstererek Sânilerini sevip sevdirebilirler, düşünüp düşündürürler.”

Hiç şüphe yok ki, Kastamonu, semâvât ehlinin gıpta ettiği yerlerin en başlarında geliyor.

Belki de oralarda melâike ve ruhaniyat, birbirine burayı gösteriyor:

“Âyetü'l-Kübrâ burada yazıldı” diye.

da Risale-i Nur

nda Risale-i Nur Bilim dünyasında Risale-i Nur

5

Uluslararası sempozyum ve paneller

Bilim dünyasında Risale-i Nur

DÜNYANIN DÖRT BİR YANINDA yapılan
bilimsel toplantılarda Risale-i Nur inceleniyor

Bilim dünyasında Risale-i Nur

BEDİÜZZAMAN VE RİSALE-İ NUR'A bilim dünyası da yabancı kalmadı, kalamazdı.

Yurt içinde ve yurt dışında yüzlerce bilimsel toplantıda Risale-i Nur konuşuldu.

Binlerce tebliğ sunuldu.

Doğudan ve Batıdan ilim adamları uzun uzadıya Risale-i Nur'u konuştular, Bediüzzaman'ı anlattılar.

Pek çoğu İslâm âleminin dört bir yanından gelmişti ilim adamlarının.

Fakat Risale-i Nur'un etkisi İslâm âlemiyle sınırlı kalmadı.

Batı dünyasından da nice isimler onda hayranlık uyandıracak pek çok şey keşfetti.

İster Doğudan olsun, ister Batıdan, hepsi bir teşhiste birleştiler:

İnsanlığın geleceği, huzur ve esenliği için en kesin ve kestirme çözümler Risale-i Nur'un sayfalarında formüle edilmişti.

İşte, dünyanın en seçkin ilim adamlarının Risale-i Nur hakkında sundukları binlerce tebliğden, birkaç nümune...

İnsan, imanla yükselir

İnsan, nur-u iman ile âlâ-yı illiyyîne çıkar, Cennete lâyıq bir kıymet alır.
Çünkü, iman, insanı Sâni-i Zülcelâline nisbet ediyor. İman bir intisaptır. Öyle ise, insan, iman ile insanda tezahür eden san'at-ı ilâhiye ve nukuş-u esmâ-i Rabbâniye itibarıyla bir kıymet alır.

Sözler

Düşmanımız cehalet

Ben, yirminci yüzyıl sonunda şu kelimelerin anlamlarının unutulması gerektir, diyorum: savaş, dini hoşgörüsüzlük, ırkçılık, açlık, cahillik. Evet, ben Türk hoşgörüsünün bir talebesiyim. Bunun için Said Nursî'nin bir cümlesi, bir emrine bayılıyorum. Kendileri buyurdular ki:

“Bizim düşmanımız; cehalet, zaruret, ihtilaftır. Bu üç düşmana karşı sanat, marifet, ittifak silâhıyla cihad edeceğiz.”

Anna Masala

Meşrebimiz muhabbet

Dinî hoşgörünün en güzel yanını Anadolu'nun büyük ustalarından öğrendim. Yüzyıllardır bütün dünyaya seslenen Mevlânâ'dır: “Gel, yine gel, ne isen öyle gel”. Yunus Emre'dir: “Dağlar ile taşlar ile çağırayım Mevlâm Seni.” Aynı tasavvuf ruhu ile Bediüzzaman Said Nursî, “Kâinatın mayası muhabbettir”, “Meşrebimiz muhabbettir” diyor.

Anna Masala

İnsanlık Bediüzzaman'la kendine gelir

Said Nursî bir Müslüman âlimi olarak Kur'ân'dan aldığı ilhamla Cenab-ı Hakkın tabiatı, insanda; hattâ bir sinek ve bir tohumda icraatını görmüştür. Eğer onun Kur'ân'dan beslenen bu bakış açısı dünyada tesirini gösterse, insanlık kendine gelirdi.

Ursula Spuler

Onun şahsında İslâm güneşi parlıyor

Bediüzzaman Said Nursî, İslâm âleminin vicdanında yaşayacaktır. Dünyada tek bir Müslüman kaldığı müddetçe eserleri ve hizmetleri devam edecektir. Onun şöhret ve cihadı ölümüyle son bulmayacak ve bulmamıştır. Neşrettiği nur-u Muhammedîyi söndürmeye kimsenin gücü yetmeyecektir. Bediüzzaman Said Nursî'nin şahsında İslâm güneşi parlamaya başladı. Öyle bir güneş ki, zaman, mekân, hâl ve müstakbel sınırlarını aşıyor.

Öyle bir güneş ki, ümitsizlikle kararmış kalplerde ve İslâmbol minarelerinden yeniden ümit ruhunu canlandırıyor.

Artık İslâmbol eski haliyle geri dönüyor. Her renkten, her milletten İslâmın evlâtları, onun bu dönüşünü kutluyor...

Prof. Abdülvedud Çelebi (Ezher Üniversitesi)

İman hem nurdur, hem kuvvettir

Evet, hakikî imanı elde eden adam, kâinata meydan okuyabilir ve imanın kuvvetine göre, hâdisâtın tazyikatından kurtulabilir.

“Tevekkeltü alâllah” der, sefine-i hayatta kemâl-i emniyetle, hâdisâtın dağlarvâri dalgaları içinde seyran eder. Bütün ağırlıklarını Kadîr-i Mutlakın yed-i kudretine emanet eder, rahatla dünyadan geçer, berzahta istirahat eder. Sonra, saadet-i ebediyeye girmek için Cennete uçabilir.

Sözler

İnanan adam ne ezilir, ne de ezer

Rabita-i iman ile Sultan-ı Kâinata hizmetkâr olan adam, başkasına tezellül ile tenez-zül etmeye ve başkasının tahakküm ve istibdadı altına girmeye o adamın izzet ve şehamet-i imaniyesi bırakmadığı gibi; başkasının hürriyet ve hukukuna tecavüz etmeyi dahi, o adamın şefkat-i imaniyesi bırakmaz.

Evet, bir padişahın doğru bir hizmetkârı, bir çobanın tahakkümüne tezellül etmez. Bir bîçareye tahakküme dahi o hizmetkâr tenezzül etmez. Demek iman ne kadar mükemmel olursa, o derece hürriyet parlak.

Münazarat

Kâinatın güzelliklerine açılan pencereler

Bediüzzaman melekût âlemine yükselir, oradaki varlıklarla alışveriş eder. Nazarlarını en uzak, en derin ve en geniş buudlara yayar. Atomlar âleminden başlayıp, sonsuzluğa kadar gider. Kâinat, Allah'ın sanat eserlerini gösteren bir meşher haline gelir. Ve nihayet insan bütün bu kâinat güzellikleri içinde bir odak noktası olarak yer alır. Kalbinden, aklından, ruhundan kâinata açılmış pencerelerle kâinat güzelliklerini insan ruhuna aksettirir.

İnsan bütün bu güzelliklere ayna olmakla îman ve yakîn vecdine ve cazibesine erişir. Bu vecd ve câzibe, ruh, kalb, vicdan ve imanın lezzetidir. Bu helâl olan bir şaraptır ki, Mevlâna'nın dediği gibi onu içsek mest oluruz ve melekût âlemlerinde gezeriz.

İslâmiyetin bize bahşettiği bu ulvî, geniş ve feyizli hayat nerede, maddenin buudlarına sıkışmış kuru ve dar hayat anlayışı nerede?

Bediüzzaman, Resulullah'a Hira dağında gelen ilk vahiyden kıyamete, hattâ "gözlerin görmediği, kulakların işitmediği, kalblerin hissetmediği" güzelliklerin meydana gelen Cennete kadar bütün güzellikleri bize anlatıyor. Biz bu güzelliklerin âşığı ve meftunuyuz; bu güzelliklerle münasebet kurarak Allah'a giden yolda ilerliyoruz.

Prof. İmadiiddin Halil (Musul Üniversitesi)

Manevî cennetlerin yolunu açtı

Bediüzzaman, yalnız Kur'ân-ı Kerimi esas aldığından, dâvâsı, akılların ve kalplerin tasdikine mazhar olmuştur. Kendi nefsinin çok yakından tanıdığıdır. Tıpkı bir hekim gibi, onun iyi ve kötü, hasta ve sıhhatli bütün hallerini teşhis etmiştir. Hastalanmadan önce nasıl korunacağını,

hastalandığında nasıl tedavi edileceğini bilmiştir.

İşte Risale-i Nur Bediüzzaman'ın bu Kur'ân irfanının ve nefsin iyi teşhis edilmesinin bir tezahürüdür. Kalplerde yaktığı îman meşalesiyle insanları manevî cennetlere, mârifet-i ilâhiyeye ve huzur-u daimîye sevk etmiştir.

Prof. Ahmed Abdürrahim el-Sâyih (Katar Üniversitesi)

İslâm barış getirecek

Bediüzzaman demek, mücessem ümit demektir. Eserleri üç beş ana maddeye icra edilerek özetlense, bunlardan biri mutlaka istikbal ümidi olacaktır. O, İslâm âleminin gelecekte maddî cihette de insanlığa önderlik edip, sulh-u umumî getireceğine inanmaktadır.

Prof. İbrahim Canan

Risaleler şefkat ve muhabbet aşıyor

Risale-i Nur'ları okuyan şahısları dinlediğiniz zaman, her birisinin kendi kabiliyeti ve kapasitesi nisbetinde faydalandığını, imanlarının inkişaf ettiğini, fertlere ve cemiyete karşı şefkat ve muhabbet hislerinin geliştiğini, memleket ve millete olan bağlılığının arttığını, fedakârlık duygularının ön plâna geçtiğini görüyorsunuz. İşte bunun sırrı Risale-i Nur'un eğitim metodunda gizlidir.

Çünkü bu eserler insanın sadece aklına hitap etmekle kalmaz, diğer duygularını da göz önüne alır.

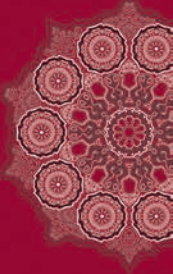
Prof. Adem Tatlı

Onsuz saraylar da zindan olur

Onu tanıyan ve itaat eden, zindanda dahi olsa bahtiyardır. Onu unutan, saraylarda da olsa zindandadır, bedbahttır.

Şualar

İmanın özü: dua

Dua ubûdiyetin ruhudur ve hâlis bir imanın neticesidir. Çünkü dua eden adam duasıyla gösteriyor ki:

“Bütün kâinata hükmeden birisi var ki, en küçük işlerime itilâi var ve bilir. En uzak maksatlarımı yapabilir. Benim her halimi görür, sesimi işitir. Öyle ise, bütün mevcudatın bütün seslerini işitiyor ki, benim sesimi de işitiyor. Bütün o şeyleri O yapıyor ki, en küçük işlerimi de Ondan bekliyorum, Ondan istiyorum.”

Mektubat

Risale-i Nur'la kâinat kitabını okuyoruz

Risale-i Nur Külliyyatını okuduğumuz zaman şu realite ile yüzyüze geliriz: Risale-i Nur'un yüklendiği görev, kâinata ve insan fitratında cârî olan fitrat kanunlarını açıklamaktır. Risale-i Nur, Kur'ân-ı Kerimin hakikî ve mânevî bir tefsiri olduğu için onun maksadı, kâinat kitabını okumak, fitratın gagesini, hilkatın neticesini beyan etmektir.

Prof. Şener Dilek

Şüphesiz bu nur her yere yayılacaktır.

Nur talebeleri ile bir görüşmemizde dedim ki: Sizin yanınızda bir nur var. Bu nur belirli bir mekânla sınırlı değildir. Şüphesiz bu nur her yere yayılacaktır. Allah'ın Kur'an-ı Kerim'de buyurduğu gibi: “Allah göklerin ve yerin nurudur.” Şüphesiz bu Nur Hindistan gibi ülkelere de yayılacaktır Ve Risale-i Nur dünyanın her köşesine ulaşacaktır.

Prof. Dr. Aslam Islahi,

Jawaharlal Nehru Üniversitesi, HİNDİSTAN

İslâmın geleceği Risale-i Nur'a bağlı

Risale-i Nur talebesi olmayan Müslümanlara söyleyeceğim birtek şey var: Sizi Allah'a ulaştıracak emin ve selâmetli, denenmiş ve sınanmış bir yol arıyorsanız, açık bir zihin ve açık bir kalble Risale-i Nur'a yaklaşın. Kaybedecek hiçbir şeyiniz yok; kazanacak herşeyiniz var.

Kur'ân'ın nûrunu aksettiren, kâinatı aydınlatan ve insanın varlığına mânâ kazandıran Risale-i Nur gibi bir eser görmezlikten gelinemez.

Çünkü modern insan ile felâket arasında sadece İslâm (Yaratıcıya teslimiyet) vardır ve, inanıyorum ki, İslâmın geleceği de Risale-i Nur ile onu takip eden ve onun irşadından ilhâm alanlara bağlıdır.

Dr. Colin Turner

Kâinattan İlâhî nağmeler

Sözler'den âdeta hayat fışkırıyor. Kâinatın İlâhî nağmeleri dinleniyor. İmanı gurbette kalmış gönüller en güzel teselliye, vuslatı onda buluyor.

Size Said Nursî'nin manevî nidasıyla seslenmek istiyorum:

"Ey Müslüman! Kalk, üzerindeki ölü toprağını at, yeni bir genç Said olarak diril, hayatın içine gir! İmanı muhtaç gönüllere yetiştir."

Edib Debbağ, (Irak)

Taklidî imandan kurtardı

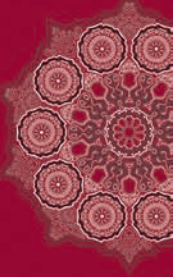
Said Nursî, asrının insanında görülen ruh yaralarını, Kur'ân'ın nuru ve hakikatleri ile tedavi etmiştir. Onu soğuk ve kuru taklîdi imandan

Tohumların duası

Bütün hububat, tohumlar lisan-ı istidad ile Fâtır-ı Hakîm'e dua ederler ki: "Senin nukuş-u esmanı mufassal göstermek için, bize neşv ü nema ver, küçük hakikatimizi sünbülle ve ağacın büyük hakikatine çevir."

Mektubat

“Rabbimiz, bu çekirdeği ağaç yap!”

Su, hararet, toprak, ziya, bir çekirdek etrafında bir vaziyet alarak, o vaziyet bir lisan-ı duadır ki, “Bu çekirdeği ağaç yap, yâ Hâlıkımız” derler. Çünkü, o mu’cize-i harika-i kudret olan ağaç, o şuursuz, câmid, basit maddelere hava- le edilmez, havalesi muhaldir. Demek, içtima-ı esbab bir nevi duadır.

Mektubat

kurtarmış, ruhunu tahkikî iman meş’alesi ile nurlandırmıştır.

Said Nursî, Esmâ-i Hüsnâya getirdiği izahlarla hissiyâtı bıkkınlıktan ve vicdanı basit duygulardan temizlemiş, şu güzel kâinat karşısında hayret ve merak içinde bırakarak, varlıkları ilk defa görüyor gibi bir hâlet-i rûhiyeye sokarak, günlük olayların, soğuk aklî muhâkemelerin çukurlarına düşmekten kurtarmış; bütün bu hakikatleri keşfedecek ufuklar açmıştır.

Muhammed Ruşdi Ubeyd

Bediüzzaman kitapların ötesine geçti

Geçmiş kelâmcıların ilmi, yazılan kitaplardakinden ibaretti. Ancak Bediüzzaman kitaplardan başlamış, daha sonra bunları aşarak kâinata, Kur’ân-ı Kerim’e ve Resulullah’a (a.s.m.) kadar ulaşmıştır. Buradan da içtimâî ve imânî hareket tarzına vasil olarak, ifsada uğrayan insanların ıslahına çalışmıştır.

Prof. Muhsin Abdülhamid

Yeni bir medeniyet açılımı

Bütün siyasî, ekonomik ve kültürel bunalımlarına rağmen İslâm dünyası yeni bir medeniyet açılımının eşiğindedir. Bu yeni ve çetin dönemde, İslâm Dünyasının bir asır içinde yaşadığı safhaları bir model şahsiyet olarak hisseden ve yaşayan Bediüzzaman’ın mesajlarına, düşmanlarının dahi saygı duyduğu izzetli tavrına ve “Evet ümitvar olunuz, şu istikbal inkılâbı içinde en yüksek gür sada İslâm’ın sadası olacaktır” diyen gür sesine her zamankinden daha çok ihtiyaç duyulmaktadır.

Prof. Ahmet Davudoğlu, (Dışişleri Bakanı)

Doğrudan Tevhide varış

Üstad Nursî, kelâm ilminin eski mantığını ve usulünü takip etmek yerine, kendi özgün Kur'ân ve Hadis çalışması temelinde, basit ve doğrudan doğruya Tevhidi isbat eden bir deliller dizisi geliştirdi.

Prof. Enis Ahmed (İslâmabad Uluslararası İslâm Üniversitesi)

Bugünleri gören bir göz

Bediüzzaman Bilgi Çağı'nı görürcesine "Elbette nev-i beşer, âhir vakitte ulum ve fünuna dökülecektir. Bütün kuvvetini ilimden alacaktır.

Hüküm ve kuvvet ise, ilmin eline geçecektir" diye buyurmamış mıdır? Devamla, Bediüzzaman, İslâmî paradigmanın oluşturulmasında ve bu çerçevenin sosyal bilimlere yansımada bugün göz nuru döken nice Müslüman bilim adamının araştırdığı veya takıldığı noktaları adeta görmüş gibi, çözümlerini Risale-i Nur'da sergilemiştir.

Prof. Mim Kemal Öke (İstanbul Ticaret Üniversitesi)

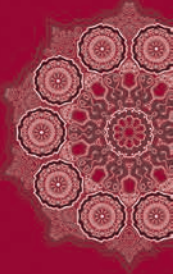

Duaların kabulündeki güzellik

Dua-yı kavî-i ihtiyârînin makbuliyeti, iki cihettedir: Ya ayn-ı matlubu ile makbul olur; veyahut daha evlâsı verilir. Meselâ, birisi kendine bir erkek evlât ister. Cenâb-ı Hak, Hazret-i Meryem gibi bir kız evlâdını veriyor. "Duası kabul olunmadı" denilmez. "Daha evlâ bir surette kabul edildi" denilir.

Hem bazan kendi dünyasının saadeti için dua eder. Duası âhîret için kabul olunur. "Duası reddedildi" denilmez. Belki, "Daha enfa' bir surette kabul edildi" denilir.

Mektubat

Duyguları da O rızıklandırır

Nasıl ki mide bir rızık ister; öyle de, kalb ve ruh ve akıl ve göz ve kulak ve ağız gibi insanın lâtifeleri ve duyguları dahi Rezzâk-ı Rahîmden rızıklarını isterler ve müteşekkiriâne alırlar.

Herbirisine, ayrı ayrı ve onlara lâyıf ve onları memnun ve mütelezzi eden rızıkları, hazine-i rahmetten ihsan edilir.

Belki Rezzâk-ı Rahîm, onlara daha geniş rızık vermek için göz ve kulak, kalb ve hayal ve akıl gibi o lâtifelerin herbirisini hazine-i rahmetinin birer anahtarı hükmünde yaratmış. Meselâ göz, kâinat yüzündeki hüsün ve cemâl gibi kıymetli cevher hazinelerinin bir anahtarı olduğu misillü ötekiler dahi, her biri birer âlemin anahtarı olur, iman ile istifade eder.

Şualar

Hıristiyan gözüyle Hutbe-i Şamiye

Said Nursî'nin Hutbe-i Şamiye'deki hedefinin İslâm toplumları olduğu açıktır. Bu toplumları tahlil etmekle, zayıflıklarına ve eksikliklerine karşı nasıl davranmaları gerektiği yönünde birtakım hedefler gösterme amaçlanmaktadır. Onun amacı efektif, kuvvetli ve zengin İslam toplumlarını meydana getirmek için Müslümanların önünü açmaktır.

Bir Hıristiyan olarak bu hutbeyi okuduğumda Müslümanları Hıristiyanlara karşı kışkırtıcı herhangi bir niyet görmemekteyim. Risale-i Nur'daki diğer ifadelerinde de gerçek Hıristiyanlarla bir kavgasının olmadığı, bilakis onları "İlahî emirlere uygun olarak yaşama arayışında olan Allah'a inanmış kimseler" olarak değerlendirdiği açıktır. O, günümüz dünyasında Müslüman ve Hıristiyanların Allah'a imandan kaynaklanan değerlere ortak olarak şahitlik ettikleri görüşündedir.

Hutbe-i Şamiye, yirmi birinci yüzyılın içinden çıkılmaz bir görünüm arz eden problemleriyle de alakalıdır. Evet, Said Nursî'nin analizlerinde günümüz Hıristiyanlarının meselelerine de çözümler vardır. Altıncı kelime olarak zikredilen "meşveret" sadece Müslümanlar tarafından değil, aynı zamanda Allah'a inanan ve dünyada Allah'ın rızasını arayan herkes için dikkate alınması gereken bir husustur.

Prof. Dr. Thomas Michel

Cennetten inen bir el gibi

Biz Azerî Türkleri olarak, yetmiş yıl devam eden dinsiz felsefenin, tabiatperestliğin hüküm sürdüğü Sovyetler Birliği'nde, dalâletin müthiş manevî elemi ruhumuzun derinliklerinde hissederek manevî bir cehennemde yanıp kavrulurken, "Keşke Allah, Peygamber, Kur'ân

ve ahiret âlemlerinin hak ve hakikat olduğunu isbat ve izah eden bir kitap bulabilseydik” diye, “Ya Rabbi bize kendini tanıttır, Seni bilmek istiyoruz. Ebedi saadeti istiyoruz. Bizi o saadete kavuştur” diye gözyaşları içinde yalvarır dururken, Allah’a sonsuz şükürler olsun ki, insanlığı kurtarmaya Cennetten inen bir el gibi Bediüzzaman Hazretleri’nin Nur Risaleleri, nesillerin imdadına kosan Nur Talebeleri vasıtasıyla, elimize geçti. Risaleleri su gibi içtik. Rabbimiz gökten su indirerek ölmüş toprağı nasıl diriltiyorsa, Nur Risaleleri de ölmüş kalplerimizi öyle diriltti. Risale-i Nur diğer kitaplar gibi yaralı kalplerimize merhem sürmekle kalmayıp, hem ölmüş kalpleri de diriltiyor. Şimdi ise, elhamdülillah, Azerbaycan’da Nur Risalelerini okuyarak ruhlarımızda, fevkalâde bir nur ve berraklık hissederek, halis sürur, safi sevinç ve saadetle bir manevî cennet hayatını yaşıyoruz.

Dr. Rauf Samidli (Azerbaycan)

İmam Gazalî ve İmam Nursî

Gazalî ve Nursî, ruhî / manevî hakikatleri, tefekkürü bir akılla ve sağduyuyla ele almışlardır. Zira ikisi de Allah’a giden yolun, sadece belli bir salih amele hasredilemeyeceğini, yolun uzunluğu ve kısalığı konusunda farklı metodların olabileceğini ifade etmişlerdir.

Şurası da bir gerçektir ki, her iki imamın hayatı birbirine çok yakındır ve onların birisinden bahseden, diğerini de anlatmış olur. Çünkü her ikisi de, insanlığı aydınlatma ve manevi ve kültürel alanları birden çok alanda aktif kılacak bir atılım gerçekleştirme noktasında aynı çizgiyi paylaşmaktadırlar.

Prof. Dr. Aşrati Süleyman

O seni biliyor, sen de Onu bil

Ey insan! Aklını başına al.
Hiç mümkün müdür ki,
bütün envâ-ı mahlûkatı sana
müteveccihen muavenet
ellerini uzattıran ve senin
hâcetlerine lebbeyk dedirten
Zât-ı Zülcelâl seni bilmesin,
tanımasın, görmesin?
Madem seni biliyor, rahme-
tiyle bildiğini bildiriyor. Sen
de Onu bil, hürmetle bildiğini
bildir. Ve kat’iyen anla ki,
senin gibi zaif-i mutlak, âciz-i
mutlak, fakir-i mutlak, fâni,
küçük bir mahlûka bu koca
kâinatı musahhar etmek ve
onun imdadına göndermek,
elbette hikmet ve inâyet ve
ilim ve kudreti tazammun
eden hakikat-i rahmettir.

Lem’alar

Başkasına kul olma, büyüklük de taslama!

Ey insan! Kur'ân'ın desâtirindedir ki, Cenâb-ı Hakkın mâsivâsından hiçbir şeyi, ona taabbüd edecek bir derecede kendinden büyük zannetme.

Hem, sen kendini hiçbir şeyden tekebbür edecek derecede büyük tutma. Çünkü mahlûkat mâbûdiyetten uzaklık noktasında müsâvi oldukları gibi, mahlûkiyet nisbetinde de birdirler.

Lem'alar

Musa'nın asâsı gibi

Bediüzzaman, mevcut literatürdeki irşat metodu ile yetinmemiş, Kur'an'a has yeni bir yolu keşfetmiş ve teslimiyeti kırılmış çağımızdaki akıl ve kalbin arzu ve isteklerini kavramış ve Kur'an'ın mesajlarını asrın idrâkine sunmuş bir mürşittir.

Çağın en büyük hastalığının maddeci fen ve felsefeden gelen dalâlet olduğunu gören Bediüzzaman, irşat vadisinde giriştiği islâh hareketinde akıl kalb ve vicdana hitap etmesini bilmiş, Kur'anî bir perspektifle onların fitrî ihtiyaçlarını tatmin edecek mantikî ve şuhûdî istidlâl metotlarını öyle geliştirmiştir ki, Hz. Musa'nın asâsı gibi vurduğu her yerden hayat suyunu çıkarmıştır.

Böylece insanın yaradılışında var olan gerçekleri öğrenme arzusunu, Kur'an'ın "kavl-i leyyin" dediği tatlı bir üslupla gerçekleştirmiş ve eserlerini okuyanları tarifi imkânsız hazlara kavuşturmuştur. Bugün dünyanın çeşitli yerlerinde milyonlarca insanın usanmadan, büyük bir iştiyakla Risale-i Nur eserlerini okumalarının altında yatan gerçek şudur: "Said yok, Said'in ehliyeti de yoktur. Konuşan yalnız hakikattir, hakaik-ı Kur'aniyedir."

Dr. Niyazi Beki (Sakarya Üniversitesi)

Emaneti sahibine sat!

Ey insan! Senin elinde bulunan nefis ve malın senin mülkün değil, belki sana emanettir. O emanetin mâliki herşeye kadîr, herşeyi bilir bir Rahîm-i Kerîmdir. O senin yanındaki mülkünü senden satın almak istiyor—tâ senin için muhafaza etsin, zayi olmasın. İleride mühim bir fiyat sana verecek. Sen muvazzaf ve memur bir askersin. Onun namıyla çalış ve hesabıyla amel et. Odur ki, muhtaç olduğun şeyleri sana rızık olarak gönderiyor ve senin takatin yetmediği şeylerden seni muhafaza eder. Senin şu hayatının gayesi, neticesi, o Mâlikin esmâsına ve şuûnâtına bir mazhariyettir.

Lem'alar

Üçüncü Şua

KÂİNATI KONUŞTURAN BİR MÜNÂCÂT

“DUÂNIZ OLMASA RABBİM size niçin ehemmiyet versin?”

Böyle buyurdu Kur’ân. Ve insanın kıymetini, doğrudan doğruya duâsına bağladı.

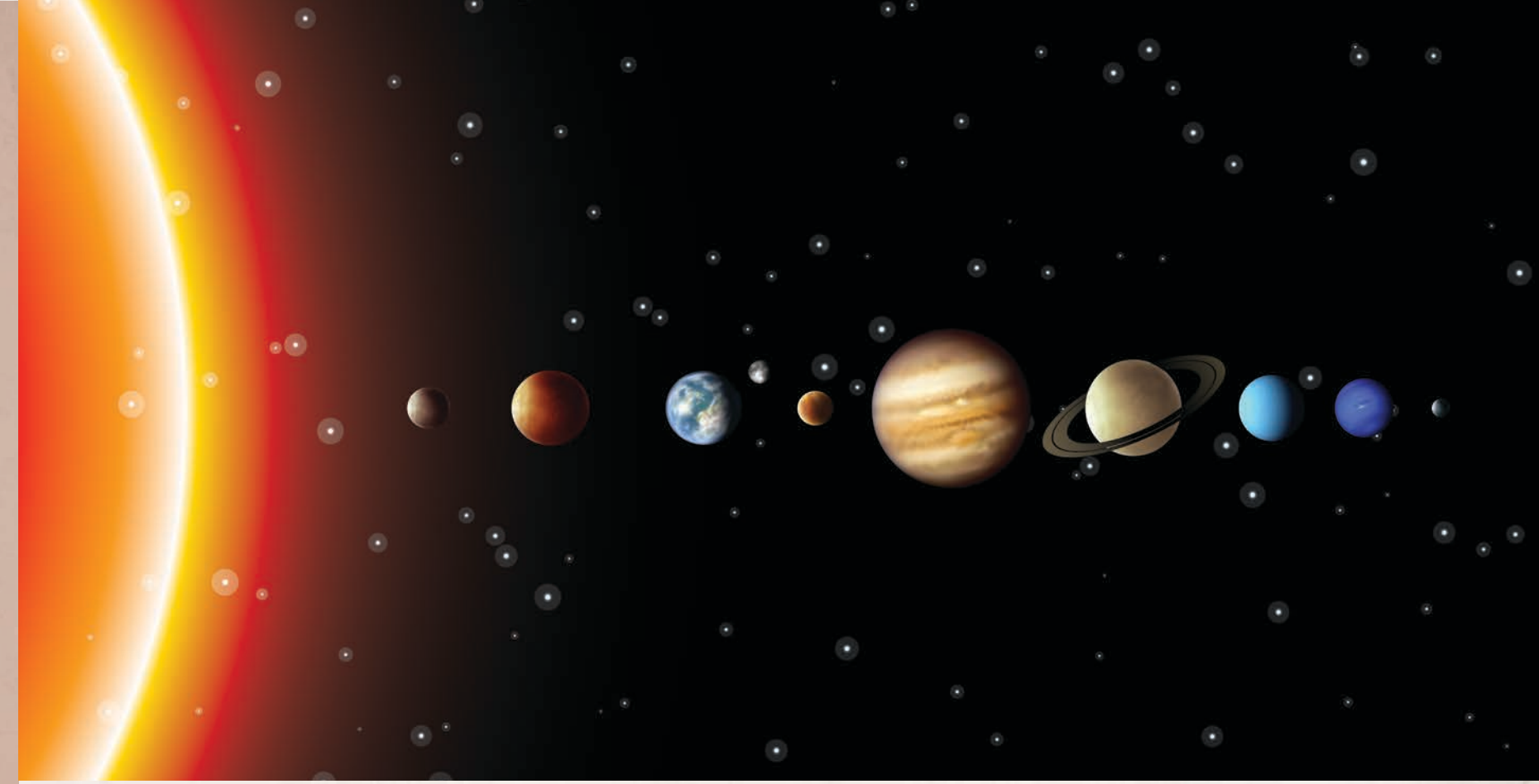
Öyleyse, duâsı en güzel olan, Rabbi katında en kıymetli kimse demek olmalı:

Tıpkı Kâinat Seyyahı gibi.

Zira o, günlerden bir gün Kastamonu Kalesinde ellerini açıp da “Yâ İlâhî ve yâ Rabbî!” diye münâcâta başladığı zaman, bütün varlık âlemini arkasına almış, öyle yakarmıştı Rabbine.

Öyle bir yakarıştı ki o, göklerde ve yerde olan hiçbir

şey o münâcâtta hariç kalmadı. Hepsi onunla beraber konuştu. Yahut o hepsinin adına konuştu. Göklerde ve yerde olanların hal dilleriyle anlatıp durduklarını, en güzel bir dile tercüme etti, öyle sundu Âlemlerin Rabbine.

Âlemlere, hep bir ağızdan “Âmin!” demek düştü.

Kâinat Seyyahının Kastamonu Kalesine çıktığı günlerden birinde, gökler ve yer dile geldi, bir münâcât oldu.

Kâinat Seyyahı o münâcâtın adını “Üçüncü Şua” koydu.

Yâ İlâhî ve yâ Rabbî,

Ben imanın gözüyle ve Kur’ân’ın talimiyle ve nuruyla ve Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâmın derisiyle ve ism-i Hakîmin göstermesiyle görüyorum ki, semâvâtta hiçbir deveran ve hareket yoktur ki, böyle intizamıyla Senin mevcudiyetine işaret ve delâlet etmesin.

Ve hiçbir ecrâm-ı semâviye yoktur ki, sükûtuyla, gü-rültüsüz vazife görerek direksiz durmalarıyla, Senin rubûbiyetine ve vahdetine şehadeti ve işaretini olmasın.

Ve hiçbir yıldız yoktur ki, mevzun hilkatiyle, muntazam vaziyetiyle ve nuranî tebessümüyle ve bütün yıldızlara mümâselet ve müşabehet sikkesiyle Senin haşmet-i ulûhiyetine ve vahdâniyetine işaret ve şehadette bulunmasın.

Ey Vâcibü’l-Vücûd, ey Vâhid-i Ehad,

Bu harika yıldızlar, bu acîp güneşler, aylar, Senin mülkünde, Senin semâvâtında, Senin emrinle ve kuvvetin ve kudretinle ve Senin idare ve tedbirinle tes-hir ve tanzim ve tazvif edilmişlerdir. Bütün o ecram-ı ulviye, kendilerini yaratan ve döndüren ve idare eden birtek Halıka tesbih ederler, tekbir ederler, lisan-ı hal ile Sübhânallah, Allahu Ekber derler. Ben dahi onların bütün tesbihatıyla Seni takdis ederim.

Ey Hâlık-ı Rahmân ve ey Rabb-i Rahîm,

Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâmın talimiyle ve Kur'ân-ı Hakîminin dersiyile anladım:

Nasıl ki semâ ve feza ve arz ve deniz ve dağ, müştemilât ve mahlûklarıyla beraber Seni tanıyorlar ve tanıttiriyorlar. Öyle de, zemindeki bütün ağaç ve nebatat, yaprakları ve çiçekleri ve meyveleriyle Seni bedâhet derecesinde tanıttiriyorlar ve tanıyorlar.

Dördüncü Şua: Hasbiye Risalesi

“ALLAH BİZE YETER!”

“ALLAH BİZE YETER; ne güzel vekildir O!”

Yüzyıllardır bu âyet üzerine nice tefsirler yazıldı. Birbirinden güzel açıklamalar yapıldı. Her asır, bu âyetin hazinesinden nice mücevherler çıkardı.

Fakat Kâinat Seyyahının bu âyeti anlayışı hepsinden farklıydı.

Kastamonu Şuaları

Çünkü o, hayatın bütün çilelerini çekerek gelmişti buralara. Harp meydanları, düşman esareti, dost eziyeti, hapisler, sürgünler, ihanetler, takipler, işkenceler gibi sıkıntıların yanı sıra, bir de dünyanın bütün dertlerini getirip ruhuna boşaltan bir şefkat hissine sahipti o.

Bir çiçeğin soluğu, bir böceğin ölümü, bütün çiçeklerin ve bütün canlıların ıztıraplarını da ona bir arada yaşatıyordu.

Öyle bir çaresizlik içindeyken, Kâinat Seyyahı, Kur'ân eczahanesine yöneldi.

Bütün dertlerinin devâsı işte oradaydı.

O devâları, mertebeler halinde sundu bize. Altı ayrı mertebede, dünyanın her türlü sıkıntısına kâfi gelecek formülleri kaleme aldı.

Öyle ki, mertebelerin altıncısına erişen okuyucu, artık kâinatta güzellikten başka birşey görmez, bulmaz, bilmez, koklamaz olmuş; maddî ve manevî bütün duygu ve yetenekleriyle kâinatın her türlü güzelliklerini bütün incelikleriyle zevk edecek hale gelmiştir:

Nurun gelmesi elbette nuranîden ve vücut vermesi her halde mevcuttan ve ihsan ise gınâdan ve sehavet ise servetten ve talim ilimden gelmesi bedihî olduğu gibi, hüsün ver-

mek dahi hasenden ve güzelleştirmek güzelden ve cemal vermek cemilden olabilir, başka olamaz. İşte bu hakikate binaen iman ederiz ki, bu kâinattaki görünen bütün güzellikler öyle bir güzelden geliyor ki, bu mütemâdiyen değişen ve tazelenen kâinat, bütün mevcudatıyla aynadarlık dilleriyle o güzelin cemâlini tavsif ve târif eder.

Nasıl ki ceset ruha dayanır, ayakta durur, hayatlanır; ve lâfız mânaya bakar, ona göre nurlanır; ve suret hakikata istinad eder, ondan kıymet alır. Aynen öyle de, bu maddî ve cismânî olan âlem-i şehadet dahi bir cesettir, bir lâfızdır, bir surettir; âlem-i gaybın perdesi arkasındaki esmâ-i îlâhiyeye dayanır, hayatlanır, istinad eder, canlanır, ona bakar, güzelleşir.

Malûmdur ki, herşeyin hüsnü kendine göredir; hem binler tarzda bulunur ve nevilerin ihtilafı gibi güzellikleri de ayrı ayrıdır. Meselâ, gözle hissedilen bir güzellik, şehadet; ve şuûnât-ı zâtîyenin hüsün ve cemâli ise, fâil ve müsemmâ ve mevsuf olan zâtının hüsün ve cemâline ve mâhiyetinin kudsî kemâline ve hakikatının mukaddes güzelliğine bedahet derecede kat'î bir sûrette şehadet eder. Demek Sâni-i Zülcemâlin kendi Zât-ı Akdesine lâayık öyle hadsiz bir hüsn-ü cemâli var ki, bir gölgesi bütün mevcudâtı

Risale-i Nur'dan...
Kastamonu Şuaları...

baştan başa güzelleştirmiş. Ve öyle münezzeh ve mukaddes bir güzelliği var ki, bir cilvesi kâinatı serbeser güzelleştirmiş ve bütün daire-i mümkinatı hü-sün ve cemâl lem'alarıyla tezyin edip ışıklandırmış.

On Birinci Şua

DENİZLİ MEYVESİ

KÂİNAT SEYYAHI İÇİN ZAMAN ve mekân bir sınır teşkil etmez. O nerede bulunsa, Rabbinin âyetleriyle karşı karşıyadır. Bir dağ başında, yıldızlı semâların altında kâinat kitabını nasıl okuyorsa, karanlık ve ufunetli zindan duvarları arasında iken de öylece okur. Sadece okumakla da kalmaz, okutur; hem de okuyanlara doyumsuz Cennet hazlarını tattırır. O eserlerin sayfalarını çevirenler, daima karşılarında İlâhî rahmetin tebessümünü bulurlar. Kâinatı gül goncasının yaprakları gibi kat kat güzelliklerle sarılmış şekilde seyrederek Kendilerini sınırsız bir dost meclisinde hissederler. Oysa Kâinat Seyyahının eserlerinden öyleleri var ki, küflü duvarlardan

bu yana sayısız insanların hayatını değiştirmiş olan bir eser vücuda geldi. Bu arada, Risale-i Nur hizmetinin mânâ, mahiyet ve metodları hakkında önemli tesbitler içeren müdafaa ve mektuplar da On İkinci ve On Üçüncü Şua halinde Risale-i Nur Külliyyatına girdi.

Meyve Risalesinden

Risale-i Nur'dan Gençlik Rehberinin güzelce izah ettiği gibi, ölüm o kadar kat'î ve zâhirdir ki, bugünün gecesi ve bu güzün kışı gelmesi gibi ölüm başımıza gelecek. Bu hapishane nasıl ki mütemadiyen çıkanlar ve girenler için muvakkat bir misafirhanedir; öyle de, bu zemin yüzü dahi acele hareket eden kabilelerin yollarında bir gecelik konmak ve göçmek için bir handır. Herbir şehri yüz defa mezaristana boşaltan ölüm, elbette hayattan ziyade bir istediği var. . . . Madem ölüm öldürülmüyor ve kabir kapısı kapanmıyor. Elbette bu ecel cellâdının elinden ve kabir haps-i münferidinden kurtulmak çaresi varsa, insanın en büyük ve herşeyin fevkinde bir endişesi, bir meselesidir. Evet, çaresi var ve Risale-i Nur Kur'ân'ın sırrıyla o çareyi, iki kere iki dört eder derecesinde kat'î ispat etmiş.

Bu Cihan Harbinden daha büyük bir hadise ve bu zemin yüzündeki hâkimiyet-i âmme dâvâsından daha ehemmiyetli bir dâvâ, herkesin ve bilhassa Müslümanların başına öyle bir hadise ve öyle bir dâvâ açılmış ki, her adam, eğer Alman ve İngiliz kadar kuvveti ve serveti olsa ve akli da varsa, o tek dâvâyı kazanmak için bilâtereddüt sarf edecek.

İşte, o dâvâ ise, yüz bin meşâhir-i insaniyenin ve hadsiz nev-i beşerin yıldızları ve mürşidlerinin müttefikan, Kâinat Sahibinin ve Mutasarrıfının binler vaad ve ahdlarına istinaden haber verdikleri ve bir kısmı gözleriyle gördükleri şu ki:

Herkesin, iman mukabilinde, bu zemin yüzü kadar bağlar ve kasırlarla müzeyyen ve bâki ve daimî bir tarla ve mülkü kazanmak veya kaybetmek dâvâsı başına açılmış. Eğer iman vesikasını sağlam elde etmezse kaybedecek. Ve bu asırda, maddiyunluk tâunuyla çoklar o dâvâsını kaybediyor. Hattâ bir ehl-i keşif ve tahkik, bir yerde kırk vefiyattan yalnız birkaç tanesi kazandığını sekeratta müşahede etmiş; ötekiler kaybetmişler. Acaba bu kaybettiği dâvânın yerini, bütün dünya saltanatı o adama verilse doldurabilir mi?

•••

Onu tanıyan ve itaat eden, zindanda dahi olsa bahtiyardır. Onu unutan, saraylarda da olsa zindandadır, bedbahttır. Hattâ bir bahtiyar mazlum, idam olunurken bedbaht zâlimlere demiş: “Ben idam olmuyorum, belki terhis ile saadete gidiyorum. Fakat, ben de sizi idam-ı ebedî ile mahkûm gördüğümünden sizden tam intikamımı alıyorum. Lâ ilâhe illâllah diyerek sürur ile teslim-i ruh eder.

•••

O rahmet, her baharda umum ağaçları ve meyveli nebatları cennet hûrileri gibi giydiren, süslendirip, ellerine her çeşit meyveleri verip bizlere uzatıp “Haydi alınız, yiyiniz” dediği gibi; bir zehirli sineğin eliyle bizleri şifalı, tatlı balı yedirdiği ve elsiz bir böceğin eliyle en yumuşak ipeği bizlere giydirdiği gibi, bir avuç kadar küçücük çekirdeklerde, tohumcuklarda binler batman taamları bizim için saklayan ve ihtiyat zahîresi olarak o küçücük depolarda yerleştiren bir rahmet, bir şefkat, elbette hiç şüphe olamaz ki, bu derece nâzeninâne beslediği bu sevimli ve minnettarları ve perestîşkârları olan mü'min insanları idam etmez. Belki, onları daha parlak rahmetlere mazhar etmek için, hayat-ı dünyeviye vazifesinden terhis eder

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ

diye, Rahîm ve Kerîm isimleri sualimize cevap veriyorlar, "El-Cennetü hakkun" diyorlar.

•••

On İkinci Şuadan

Efendiler,

Size kat'î haber veriyorum ki, buradaki zatların, bizimle ve Risale-i Nur'la münasebeti olmayan veya az bulunanlardan başka, istediğiniz kadar hakikî kardeşlerim ve hakikat yolunda hakikatli arkadaşlarım var. Biz Risale-i Nur'un keşfiyat-ı kat'iyesiyle iki kere iki dört eder derecesinde sarsılmaz bir kanatla bilmişiz ki, ölüm bizim için, sırr-ı Kur'ân ile, idam-ı ebedîden terhis tezkeresine çevrilmiş. Ve bize muhalif ve dalâlette gidenler için, o kat'î ölüm, ya idam-ı ebedîdir (eğer âhirete kat'î imanı yoksa), veya ebedî ve karanlıklı haps-i münferittir (eğer âhirete inansa ve sefahet ve dalâlette gitmişse). Acaba dünyada bu mesele-i insaniye var mı ki, bu ona âlet olsun? Sizden soruyorum.

Madem yoktur ve olamaz. Neden bizimle uğraşıyorsunuz? Biz en ağır cezanıza karşı kendimiz, âlem-i nura gitmek için bir terhis tezkeresini alıyoruz diye kemâl-i metanetle bekliyoruz.

Fakat bizi reddedip dalâlet hesabına mahkûm edenleri, sizi bu mecliste gördüğümüz gibi, idam-ı ebedî ile ve haps-i münferitle mahkûm ve pek yakın bir zamanda o dehşetli cezayı çekeceklerini müşahade derecesinde biliyoruz, belki görüyoruz, onlara insaniyet damarıyla cidden acıyoruz. . . . Elhâsıl, ya Risale-i Nur'u tam serbest bırakınız, veyahut bu kuvvetli ve zedelenmez hakikati elinizden gelirse kırınız!

Evet Risale-i Nur'a perde altında hücum eden, ecnebî parmağıyla bu vatandaki milletin en büyük kuvveti olan âlem-i İslâmın teveccühünü ve muhabbetini ve uhuvvetini kırmak ve nefret verdirmek için siyaseti dinsizliğe âlet ederek perde altında küfr-ü mutlakı yerleştirenlerdir ki, hükûmeti iğfal ve adliyyeyi iki defadır şaşırtıp der: "Risale-i Nur ve şakirtleri dini siyasete âlet eder; emniyete zarar ihtimali var."

Hey bedbahtlar! Risale-i Nur'un gerçi siyasetle alâkası yoktur. Fakat küfr-ü mutlakı kırıldığı için, küfr-ü mutlakın altı olan anarşiliği ve üstü olan istibdad-ı mutlakı esasıyla bozar, reddeder. Emniyeti, âsâyışı, hürriyeti, adaleti temin ettiğine yüzer hüccetlerden biri, bu müdafaanamesi hükmündeki Meyve Risalesidir.

Bunu âlî bir heyet-i ilmiye ve içtimaiye tetkik etsinler. Eğer beni tasdik etmezlerse, ben her cezaya ve işkenceli idama razıyım

On Üçüncü Şuadan

Tahmin ederim, şimdi küre-i arzda Risale-i Nur şakirtlerinden, kalben ve ruhen ve fikren daha az sıkıntı çeken yoktur. Çünkü kalb ve ruh ve akılları iman-ı tahkikî nurlarıyla sıkıntı çekmezler. Maddî zahmetler ise, Risale-i Nur dersiyile hem geçici, hem sevaplı, hem ehemmiyetsiz, hem hizmet-i imaniyenin başka bir mecrâda inkişafına vesile olmasını bilerek şükür ve sabırla karşılıyorlar. İman-ı tahkikî dünyada dahi medar-ı saadettir diye halleriyle ispat ediyorlar. Evet, "Mevlâ görelim neyler, neylerse güzel eyler" deyip, metinâne bu fâni zahmetleri bâki rahmetlere tebdile çalışıyorlar.

Cenâb-ı Erhamürrâhimîn, onların emsallerini çoğaltsın, bu vatana medar-ı şeref ve sadet yapsın ve onları da Cennetü'l-Firdevsde saadet-i ebediyeye mazhar eylesin. Âmin.

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Kader-i İlâhî adâleti bizleri Denizli medrese-i Yusufiyesine sevk etmesinin bir hikmeti, her yerden ziyade Risale-i Nur'a ve şakirtlerine hem mahpusları, hem ahalisi, belki hem memurları ve adliyesi muhtaç olmalarıdır. Buna binaen, biz bir vazife-i imaniye ve uhreviye ile bu sıkıntılı imtihana girdik.

Evet, yirmi-otuzdan ancak bir-ikisi tâdil-i erkân ile namazını kılan mahpuslar içinde birden Risale-i Nur şakirtlerinden kırk ellisi umumen bilâistisna mükemmel namazlarını kılmaları, lisan-ı hal ile ve fiil diliyle öyle bir ders ve irşaddir ki, bu sıkıntı ve zahmeti hiçe indirir, belki sevdirir. Ve şakirtler, ef'alleriyle bu dersi verdikleri gibi, kalblerindeki kuvvetli tahkikî imanlarıyla dahi buradaki ehl-i imanı ehl-i dalâletin evham ve şübehatından kurtarmalarına medar çelikten bir kale hükmüne geçeceğini rahmet ve inayet-i İlâhiyeden ümit ediyoruz. Buradaki ehl-i dünyanın bizi konuşmaktan ve temastan menleri zarar vermiyor. Lisan-ı hal, lisan-ı kalden daha kuvvetli ve tesirli konuşuyor.

Risale-i Nur'dan...

Risale-i Nur'dan...

KEŞFEDİLMİYİ BEKLEYEN BİR HAZİNE: SAİD NURSÎ

Bilindiği gibi İslâm dünyasının zengin bir düşünce tarihi vardır. Bu tarih hâlâ keşfedilmeyi bekleyen bir hazine gibidir. Bazı Batılıların iddia ettiği gibi İslâm tarihinde düşünce hiçbir zaman kesintiye uğramadı. İlk döneminden bugüne kadar seçkin simâlar, büyük bilginler, filozoflar, kelâmcılar, sufiler ve hukukçular dünyanın kültür tarihini zenginleştiren eserler ortaya koydular.

Hiç şüphesiz, bundan otuzbeş sene önce kaybettiğimiz Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri de bu zengin düşünce geleneğinin önemli bir halkasıdır. Bediüzzaman Said Nursî bu topraklarda yetişip eserler vermiş olmasına rağmen, ne yazık ki bu ülkenin insanları bu seçkin insandan gerektiği kadar istifade edemiyorlar.

Bediüzzaman Hazretleri öyle bir dünyada gözlerini açtı ki, bu dünya altüstlerle dopdolu bir dünya idi. Tarihimiz tam bir kırılma hali yaşıyordu. Daha öncesinden başlayan askerî yenilgiler devam ediyor, hilafetin merkezi derin bir sarsıntı içinde, İslâm dünyasının önemli bir kısmı sömürgecilerin işgali altında idi. Bir bakıma İslâm dünyası için askerî ve siyasî çöküşün tamamlanmak üzere olduğu kritik, bahtsız bir dönem

yaşanıyordu. Bu dönemde İslâm dünyasının fikrî hayatına baktığımızda aydınların hemen hemen tamamının, Batının çekim alanı içine girmiş olduğunu görüyoruz. Aydınlar, siyasî seçkinler, kendi tarihlerine, dinlerine, onları geçmişte yücelten aslî değerlere karşı, öz güvenlerini kaybetmiş durumdaydılar. Sosyal önderlik ulemânın elinden çıkıp, Batıcı seçkinlerin eline geçmiş durumdaydı.

İslâm dünyası içinde etnik ve ulusal çatışmalar, kopmalar had safhadaydı. Batılı ajanlar İslâm coğrafyasının her bölgesinde cirit atıyor, Müslümanlar arasına fitne ve fesat sokuyorlardı. Bütün İslâm dünyası ve Osmanlı Devleti yoksulluk, sefalet ve çaresizlikle kuşatılmış bulunuyordu.

İşte Said Nursî Hazretleri böyle bir dünyanın acılı insanı... Onun bir başka özelliği de meşrûtiyeti, tek parti dönemi cumhuriyetini ve çok partili hayatı görmüş ve yaşamış olmasıdır. Bütün bu acılı, ama zengin tecrübeler Said Nursî Hazretlerini pişiriyor, olgunlaştırıyor ve daima yeni ve farklı arayışlara sürüklüyordu.

İlk dönemlerde Said Nursî Hazretlerinin aktif politikaya belli ölçülerde büyük ümitlerle bağlandığını biliyoruz. Kimi zaman da ümidini saraya, padişaha veya yöneticilere bağlardı. Sultanın makamına çıkıp Osmanlının toparlanması için projeler sunardı. Ama sonraları çöküşün çok daha derinlerde olduğunu görür ve çalışmasını başka alanlara,

çok daha derinlere yöneltirdi. Bediüzzaman Hazretleri şu gerçeğin çok iyi farkındadır: Osmanlı aydınları ve seçkin tabaka, inancını kaybetmiş, kendisini mağlup eden güçlerin hayranlığına kapılarak onları taklid etmenin uygun bir çıkış yolu olduğuna inanmıştır.

Bu tesbiti doğru yapan Bediüzzaman kurtarıcı bir kavram olarak "imana" yönelir. Bir bakıma imanın yeni bir târifini yapar. Ona göre iman, Müslüman dünyanın en büyük enerji ve güç toplama kaynağıdır. Eğer Müslümanlar ve İslâm dünyası kurtulacaksa bu ancak imanın dönüştürücü bir güç olarak tekrar ruhları istilâ etmesi ile mümkün olacaktır.

Said Nursî Hazretlerinin siyaseti küçümsediği, hatta zararlı gördüğü yolundaki düşünce tabii ki doğru değil. O, haklı olarak Müslüman dünyanın yepyeni bir hamleye muhtaç olduğunu görmüş ve bu hamlenin enerjisini imandan, fikir ve ilimden alacağını söylemişti. Diğer yandan, o günün ahlâkî hiçbir değere riayet etmeyen, demogoji ve fırsatçılığa dönüşmüş siyasî hayatına bakarak, böyle bir siyasetin Müslüman insana yakışmadığını söylemiştir ki, buna kimsenin itirazı olamaz.

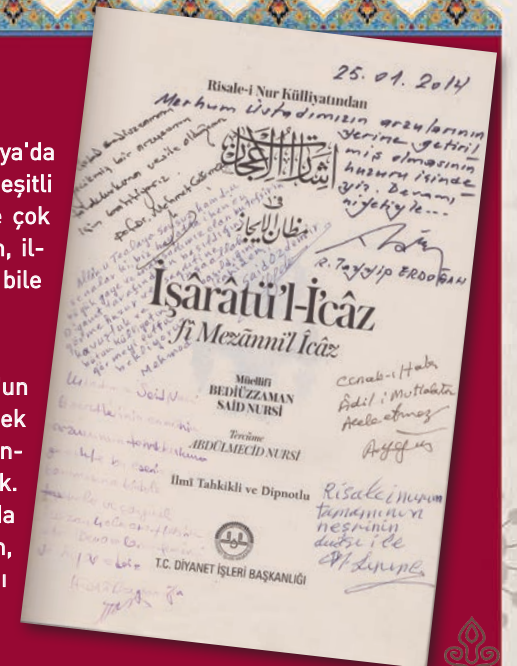
Said Nursî Hazretlerinin üzerinde durulması gereken bir başka özelliği var. O da son nefesine kadar hayatı ile düşünceleri arasındaki tutarlılıktır. Gerçekten o, nasıl düşündüyse ve neye inandıysa öyle yaşadı. Hiçbir zaman boyun eğmedi, taviz vermedi ve korkmadı. Hayatı hapis ve sürgünlerle geçti. Defalarca ölümün eşiğinden döndü, ama asla boyun eğmedi; bu yönüyle de Said Nursî Hazretlerinin herkese örnek olduğunda hiç şüphe yok...

Recep Tayyip Erdoğan, İstanbul, 1995

Said Nursi'siz Türkiye'nin maneviyatı noksan kalır... (2009)

"Said Nursi, Nurs köyünde doğdu. Burayı düşmana karşı kahramanca savundu. Esir düştü Sibiry'a da esaretten kurtuldu. Ülkesine döndü. Eserler yazmaya başladı. Said Nursi'ye çok zulmettiler. Çeşitli bahanelerle iftiralarla tutukladılar. Hapsettiler. Ders vermesini yasakladılar. Talebelerine de çok zulmettiler. Ama Said Nursi hak bildiği yoldan dönmedi. Asla ve asla eğilmedi. İnançlarından, ilkelelerinden, değerlerinden asla taviz vermedi. Kendi ülkesinden kaçıp gitmeyi aklının ucundan bile geçirmedi. Hapislere sürgünlere rağmen ülkesini terk etmedi. (2014)

"Bu eser İsharatül İcaz kitabı... Said Nursi hayattayken Diyanet'e mektup yazmış. Risale-i Nur'un Diyanet tarafından basılmasını rica etmişti. Maalesef bu talebi yerine getirilmedi. Tam tersine tek parti CHP iktidarı tarafından 27 Mayıs sonrası kimi hükümetler tarafından Risale-i Nur yasaklandı. Basılması, dağıtılması, okunması engellendi. Biz Said Nursi'nin o arzusunun yerine getirdik. Diyanet, İsharatül İcaz'ı çok güzel, çok özenli bir şekilde bastı. İnşallah diğer bazı kitaplarını da Diyanet eliyle basacağız. İşte Türkiye buralara ulaştı. Hamdolsun bugünleri gördük. Yasaklanan, toplatılanı yakılan kitaplar bizzat devlet tarafından basılıyor. Bakınız inşallah Faki Teyran kitabını da hem Türkçe hem Kürtçe basacağız. (2014)

Çocuklar ve âhiret inancı

Nev-i beşerin hemen yarısını teşkil eden çocuklar, yalnız Cennet fikriyle, onlara dehşetli ve ağlatıcı görünen ölümlere ve vefatlara karşı dayanabilirler. Ve gayet zayıf ve nazik vücutlarında bir kuvve-i mâneviye bulabilirler. Ve herşeyden çabuk ağlayan gayet mukavemetsiz mîzac-ı ruhlarında, o Cennet ile bir ümit bulup mesrurâne yaşayabilirler.

Meselâ, Cennet fikriyle der: "Benim küçük kardeşim veya arkadaşım öldü, Cennetin bir kuşu oldu. Cennette gezer, bizden daha güzel yaşar." Yoksa, her vakit etrafında kendi gibi çocukların ve büyüklerin ölümleri o zayıf biçarelerin endişeli nazarlarına çarpması, mukavemetlerini ve kuvve-i mânevîyelerini zîr ü zeber ederek gözleriyle beraber, ruh, kalb, akıl gibi bütün letaifini dahi öyle ağlattırarak, ya mahvolup veya divâne bir bedbaht hayvan olacaktı.

Şualar

Bediüzzaman müsbet hareketten asla geri durmamış, devletin ve milletin aleyhinde hiçbir teşebbüse katılmamıştır.

Bediüzzaman Said Nursi, iman ile ahlakın ayrılmaz bir bütün olduğunu, iman ehlinin aynı zamanda güzel ahlak sahibi kimseler olmaları gerektiğini söyler. Talebelerinin bu özelliklerini mahkeme savunmalarında dile getirirken 'bugüne kadar öğrencilerimden anarşiye katılan, bozgunculuk yapan veya memleketin asayişini ihlal eden hiç kimse çıkmamıştır' der. Gerçekten de hep müsbet hareket etmeye ve sürekli ihtilaf ve kavgadan uzak durmaya teşvik ettiği öğrencilerinin ülke barışında oynadıkları rol her türlü izahın üzerindedir. Bizzat kendisi ma'ruz kaldığı her türlü muameleye rağmen müsbet hareketten asla geri durmamıştır. Devletin ve milletin aleyhinde hiçbir teşebbüse ne fiili ne de düşünsel olarak katılmamıştır. "Eğer biz ahlak-i İslamiye'nin ve hakaik-i imaniyenin kemalatını ef'alimizle izhar edersek sair dinlerin tâbileri elbette cemaatlarla İslamiyet'e gireceklerdir. Belki küre-i arzın bazı kıtaları ve devletleri de İslamiyet'e dehalet edeceklerdir." der.

Risale-i Nur Külliyyatı ülkemizin tarihinde muhtelif dönemlerde mahkemelerde yargılanmıştır. Bu mahkemelerde zaman zaman bilirkişi raporları desteğini alabilmek için Diyanet İşleri Başkanlığı'na müracaatları olmuştur. En zor zamanlarda, Türkiye'nin en zor zamanlarında Diyanet İşleri Başkanlığınca bu mahkemelere verilen on yedi ayrı bilirkişi raporunda Risalelerle ilgili menfi bir tek kelimenin olmayışının, Başkanlığın tarihine şerefle yazılması gereken bir tarihi belge olarak kaydedilmesi gerektiğini düşünüyorum. Rize müftüsü merhum Yusuf Karaali'den

Aydınların Aydınların dilinden

Diyanet İşleri Başkanlığını yirmi beş yıl sırtında taşıyan, omuzunda taşıyan, emek veren Ahmet Hamdi Akseki merhuma kadar, Ali Rıza Hakses'e kadar, heyet-i müşavere içerisinde yer alan bu büyük âlimlerin her birisi sizce "Henîen lekum. Henîen lekum" mesajını hak etmiyorlar mı?

Prof. Dr. Mehmet Görmez, İstanbul, 2010

Bediüzzaman seksen yıllık hayatı boyunca her eserinde, her satırında, her sözünde ve her davranışında aşıladığı umut Bediüzzaman Said Nursi'nin gelecek nesillere en büyük armağanlarından bir tanesidir. O hep ümitvar olmuştur. Birinci Cihan Harbi'nin o zor zamanlarında, Müslümanların tesbih tanesi gibi dağıldığı zamanlarda, İslam dünyasının her tarafında varlık mücadelesinin verildiği zamanlarda, insanların ümitlerini kaybettiği zamanlarda o şöyle haykırmıştır: "Ümitvar olunuz, şu istikbal inkılâbatı içinde en yüksek ve gür sada İslamın sadası olacaktır." (Nurs Mevlidi Açış Konuşması, 2014)

İhtiyarlar ve âhîret inancı

Nev-i insanın nısfı olan ihtiyarlar, yalnız hayat-ı uhreviye ile yakınlarında bulunan kabre karşı tahammül edebilirler. Ve çok alâkadar oldukları hayatlarının yakında sönmesine ve güzel dünyalarının kapanmasına mukâbil bir teselli bulabilirler.

Ve çocuk hükmüne geçen seriü't-teessür ruhlarında ve mizaçlarında mevt ve zevâlden çıkan elîm ve dehşetli meyusiyete karşı, ancak hayat-ı bâkiye ümidiyle mukabele edebilirler. Yoksa, o şefkate lâîk muhteremler ve sükûnete ve istirahat-i kalbiyeye çok muhtaç o endişeli babalar ve analar öyle bir vaveylâ-i ruhî ve bir dağdağa-i kalbî hissedeceklerdi ki, bu dünya onlara zulmetli bir zindan ve hayat dahi kasavetli bir azap olurdu.

Şualar

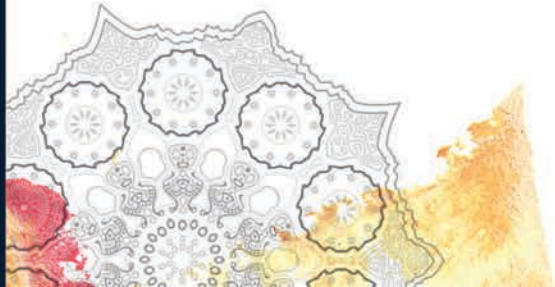
h dilinden
rın dilinden Aydınların dilinden

6

Risale-i Nur hakkında ne dediler?

Aydınların dilinden

Aydınların dilinden

Aydınların dilinden

İL K TELİ F ANLARINDAN İTİ BAREN toplumun bütün kesimlerinde büyük bir iştiyakla takip edilen Risale-i Nur'lara, ülkenin ilim ve fikir dünyası da yabancı kalmadı.

Onlar cevherin kadrini bilen sarraflardı.

Başka eserlerde ve müelliflerde rastlanmayan birşeyleri bu büyük eserde ve Müellifinde görüyorlardı.

Bu eserlerin toplumun bütün katmanlarına nasıl nüfuz ettiğini ve her tabakada kendisine nasıl müştaklar bulunduğunu müşahede ediyorlardı.

Zamanının edipleri, ilim ve fikir adamları, bu konuda kalem oynatmanın cesaret istediği günlerde Bediüzzaman ve Risale-i Nur hakkında nice övgü dolu yazılar yazdılar.

Onları takip eden zamanlarda da Risale-i Nur aydınlarımızın ilgisini çekmeye devam etti.

Gerçi baskılar, yalan ve iftira kampanyaları, günün "fikir" modaları, aydınların ilgisini Risale-i Nur'dan uzak tutmak için fazlasıyla yetecek seviyede idi.

Çalışma şevkini kıran medeniyet harikaları

Bu medeniyet-i hazırının hârikaları, beşere birer nimet-i Rabbaniye olmasından, hakikî bir şükür ve menfaat-ı beşerde istimali iktiza ettiği halde, şimdi görüyoruz ki:

Ehemmiyetli bir kısım insanı tenbelliğe ve sefahete ve sa'yi ve çalışmayı bırakıp istirahat içinde hevesatı dinlemek meylini verdiği için sa'yin şevkini kırıyor. Ve kanaatsizlik ve iktisadsızlık yoluyla sefahete, israfa, zulme, harama sevk ediyor.

Hattâ çok menfaatli olan bir kısım hârîka vesait, sa'y ve amel ve hakikî maslahat-ı ihtiyac-ı beşeriye istimali lâzım gelirken, ben kendim gördüm; ondan bir-ikisi zarurî ihtiyacata sarf edilmeye mukabil, ondan sekizi keyf, hevesat, tenezzüh, tenbelliğe mecbur ediyor. Bu iki cüz'î misale binler misaller var.

Emirdağ Lâhikası

FAKAT RİSALE-İ NUR'DA ve onun halk içinde gördüğü rağbet, bütün bu baskıları delip geçecek kuvvette idi.

Üstelik zaman geçtikçe toplumun problemleri büyüyor, sancıları şiddetleniyor, Bediüzzaman'ın bu problemlere koyduğu teşhislerin ve gösterdiği çarelerin haklılığı da hiç kimsenin üzerini örtemeyeceği bir açıklıkla ortaya çıkıyordu.

Böylece, gün geldi, tabular yıkıldı, Risale-i Nur ve Bediüzzaman Said Nursî, ülke aydınlarının önyargılardan uzak bir şekilde ele alarak tartıştığı ve haklılığını paylaştığı sembol isimler haline geldi.

Takip eden sayfalarda, telif günlerinden bugüne uzanan çizgi içinde, ilim ve fikir dünyamızın önemli isimleri tarafından Risale-i Nur ve Müellifi hakkında yazılanlardan birkaç cümlelik özetler bulacaksınız.

Bizi huzuruna al

Ey bizi nimetleriyle perverde eden sultanımız! Bize gösterdiğin nûmunelerin ve gölge-lerin asıllarını, menbalarını göster. Ve bizi makarr-ı saltanatına celb et. Bizi bu çöllerde mahvettirme. Bizi huzuruna al. Bize merhamet et. Burada bize tattırdığın leziz nimetlerini orada yedir. Bizi zevâl ve teb'îd ile tazib etme. Sana müştak ve müteşekkir şu muti' raiyetini başıboş bırakıp idam etme.

Sözler

Memleketin en faziletli evlâtları

Üstadla tanışmamız kırk seneyi geçti. O zamanlar hemen her gün idarehaneye gelir; Âkif'ler, Naim'ler, Ferîd'ler, İzmirli'lerle birlikte saatlerce tatlı tatlı musahabelerde bulunurduk. Üstad, kendine mahsus şivesiyle yüksek ilmî mes'elelerden konuşur; onun konuşmasındaki celadet ve şehamet, bizi de heyecanlandırır.

Memleketin her tarafında 600 bini mütejaviz, belki bir milyonu bulan talebeleri, memleketin en faziletli evlâdlarıdır. Üniversitenin muhtelif fakültelerinde müsbet ilimler tahsil eden şakirdleri pek çoktur, yüzlerce, binlerce. Hiçbir Nur talebesi yoktur ki, sınıfının en faziletlisi, en çalışkanı olmasın.

Memleketin her tarafında bulunan bu yüzbinlerce Risale-i Nur talebesinden hiçbirinin, hiçbir yerde asayiş muhill hiçbir hareketi, hiçbir vak'ası yoktur. Her Nur talebesi, hükûmetin, nizam ve intizamın tabî birer muhafızdır; asayişin manevî bekçisidir.

Eşref Edip

Said Nur ve talebeleri

Bahtiyar bir ihtiyar var. Etrafı, sekiz yaşından seksen yaşına kadar bütün nesiller tarafından sarılmış. Yaşlar ayrı, başlar ayrı, işler ayrı... Fakat bu ayrılıkta gayrılık yok! Hepsi bir şeye inanmış... Allah'a!.. Âlemlerin Rabbi olan Allah'a... Onun ulu Peygamberine.. Onun büyük kitabına..

Kur'an henüz yeni nâzil olmuş gibi, herkes aradığını bulmuş gibi bir hal var onlarda. Said Nur ve talebelerini seyrederken, insan kendini

âdeta Asr-ı Saadet'te hissediyor. Yüzleri nur, içleri nur, dışları nur... Hepsi huzur içindeler. Temiz, ulvî, sonsuz bir şeye bağlanmak; her yerde hazır, nâzır olana, âlemlerin yaratıcısına bağlanmak, o yolda yürümek, o yolun kara sevdalısı olmak... Evet!.. Ne büyük saadet!

Osman Yüksel Serdengeçti

Gönüllerde yanan meş'ale

Nur'u birçok muzlim vicdanları aydınlatmış; kudreti, birçok zayıf imanlı insanlara cesaret vermiş, dehası, birçok nasîbsiz insanların ruhuna ilham serpmiş olan bu büyük adam, hiç şüphe yoktur ki, Said Nur Hazretleridir.

Ondan fazilet ve fedakârlık dersi alan birçok yolunu şaşırılmış insanlar, kendilerini mesut ve aydınlık bir sahranın ortasında bulmuşlardır.

Ne kadar biz bu güneşin ışığını söndürmek istesek de, onun nuru karanlık gönüllerde birer meş'ale gibi yanıyor ve bizi aydınlatıyor. Bu, büyük insanın hakkı ve davasının meyvesidir. Ne mutlu kendisine!

Cevat Rifat Atilhan

Meş'ale genç ve imanlı ellerde

Said Nursî, Babil Kulesinde konuşan adam! İnsanlar ise dillerini unutmuş, hafızalarını kaybetmiş. Kinin ve husumetin çığlıkları kulakları tırmalarken, tevhide, imana ve teslimiyete davet eden müridlerin sesi ne kadar duyulabilir?

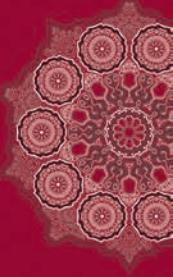

Şairle beraber "Yoktur şifa ümidi bu umman-ı hastaya" diyemeyeceğiz.

Sefere hazır olun

Hazırlanınız; başka, daimî bir memlekete gideceksiniz. Öyle bir memleket ki, bu memleket ona nisbeten bir zindan hükmündedir. Padişahımızın makarr-ı saltanatına gidip merhametine, ihsanlarına mazhar olacaksınız.

Sözler

Kimsenin hakkı zayı olmayacak

Bir sineğin hakk-ı hayatını rahîmâne muhafaza eden bir rahmet, bir hikmet, acaba haşri getirmemekle, umum zîşuurların hadsiz hukuk-u hayatlarını ve nihayetsiz mevcudatın nihayetsiz hukuklarını zayı eder mi?

Lem'alar

Çünkü meş'ale, genç ve imanlı ellerdedir. Ve yine biliyoruz ki:

“Çok kararan geceler pembe şafaklarla biter.”

Cemil Meriç

Risalesiz Türk dili öğrenilmez

Risale-i Nur'ları okumadan ne Türk dili öğrenilebilir, ne de Türk düşüncesi öğrenilebilir. Risale-i Nur'lar bizim millî hazinelerimizdir.

Cemil Meriç

Asırları kucaklayan bir tefekkür

Karanlıkta bırakılan nesiller, Nur Risalelerini heceleyerek şuurlanırlar. Said Nursî'nin kuvveti yalnız hafızasından, yalnız bilgisinden, yalnız büyük cedel kabiliyetinden gelmiyor. Cesarete susayan insanımız, an'anevî irfanının bu pervasız temsilcisinde asırlardır aradığı ihlâsı, feragati, bir dâvâ uğruna nefsini feda etmek celâdetini buldu.

Said Nursî'nin kitapları, tahkikî imanın birer kalesidir. Kendi gönlümüzden, kendi toprağımızdan fıskıran saf bir kaynaktır.

Said Nursî, İslâm irfanının cihanşümül hakikatlerini Risalelerinde toplamış. Üstad, şimşek pırıltıları ile aydınlanan karanlık bölgelerde büyük bir güvenle dolaşiyor. Üslûp kesif ve izahlar inandırıcı. Asırları kucaklayan bir tefekkürün çağdaş idrake seslenişi, yaralanan bir idrake, yabancılaşmış bir idrake... İrfanımızın madde-i asliyesi olan bu fikirlerini ne kadar anlayabiliriz? Heyhat! Ne bir meselenin kendisine aşınayız, ne mefhumlara. Fakat Said Nursî çok aydınlık, çok daha inandırıcı.

Cemil Meriç

دُنْ بِرَحْمَتِ اِيْمَانِيَه
سَمِيحَةٌ لِرَبِّهِ
حُجَّةُ اللّٰهِ الْبَالِغَةُ
الايات الكبرادن اعصاى موسى عليه السلام .
بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ ۝ يٰۤاَيُّهَا السَّمٰوٰتُ السَّبْعُ وَ اَلْاَرْضُ وَمَنْ فِيْهِنَّ
قَرٰنٌ مِّنْ مَّبِیۡئِیۡ الۡاَبْسَجِۙ حَمِیۡدٌ ۝ ۙ لَّا تَفْقَهُوۡنَ تَسْبِيۡحَهُمْ
کاءالاء ارکاندن خالقنى صوران برسيا حلك مشا هدا تيدر ...
ظله لوبله حوى آيات قرآنيه بو کائنات خالقنى بيلد بيلمک حوت
مطابقا

Risale-i Nur'ları anlamaya çalışmak, ancak bize nasip olabilecek en büyük mükâfattır. Risale-i Nur'un kelimeleri üzerinde oynamak kimsenin hakkı değildir, haddi de değildir.

Cemil Meriç

En sarsıcı e-maillerden biri Fransa'dan geldi. "Nur talebesi" olmayan bir kardeşimiz, iki Fransız'a Sözler'in Fransızca çevirisini vermiş. 15 yıldır Müslüman olan Fransızlardan biri, tepkisini şöyle dile getirmiş:

"Verdiğiniz kitabı sabaha kadar nefes nefese okudum. Hayretler içinde kaldım.

İslâm'ın, insanlığın temel sorunlarını nasıl çözebileceğini bu kadar belîğ, sarsıcı, yüksek bir felsefî dille anlatan başka bir kitap görmedim. Kitabı bitirdiğimde, yeniden Müslüman olmam gerektiğine karar verdim."

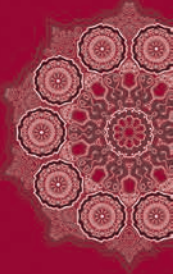
Yusuf Kaplan

Daimî güzelliğin bâkî seyircileri

Hüsün ve cemâl, görmek ve görünmek ister. Görmek ve görünmek ise, müştak seyirci, mütehayir istihsan edicilerin vücudunu ister.

Hüsün ve cemâl ebedî, sermedî olduğundan, müştakların devam-ı vücutlarını ister. Çünkü daimî bir cemâl ise, zâil bir müştaka razı olamaz.

Sözler

Ölüm: kavuşma kapısı

Sizlere müjde! Mevt idam değil, hiçlik değil, fenâ değil, inkıraz değil, sönmek değil, firak-ı ebedî değil, adem değil, tesadüf değil, fâilsiz bir in'idam değil.

Belki, bir Fâil-i Hakîm-i Rahîm tarafından bir terhistir, bir tebdil-i mekândır.

Saadet-i ebediye tarafına, vatan-ı aslîlerine bir sevki-yattır.

Yüzde doksan dokuz ahabın mecmâi olan âlem-i berzaha bir visal kapısıdır.

Mektubat

Medeniyet dilimizi yeniden kuran mütefekkir

Tarihte, bir toplumun başına gelebilecek en büyük felâkete / semantik intihar'a biz maruz bırakıldık yalnızca: Dilimizin İslâmî muhtevasından arındırılarak, sekülerleştirilmesi cinayetidir bu: Medeniyet dilimizin, dünyamızın ve iddialarımızın yok edilmesi hâdisesi.

Yakın tarihimizde, özünü ve ruhunu Kur'ânî kavramların oluşturduğu medeniyet dilimizi devam ettirmeyi ve yeniden kurmayı başaran tek mütefekkir var: Bediüzzaman.

Yusuf Kaplan

Anahtar Bediüzzaman'da

Bediüzzaman, Osmanlı'dan Cumhuriyet'e geçiş sürecinde düşüncesini kuran, hem İslâmî ilimlere, hem de çağdaş dünyanın bütün dünyayı büyük uçurumların eşiğine fırlatan felsefî sorunlarına derinlemesine ve vukûfiyetle vâkif, tek ve son düşünürdür: Yani anahtardır. Ve her bakımdan anahtar ondadır: İslâm'ın kapısını, İslâm düşüncesinin kapısını, İslâm medeniyetinin kapısını ve bütün bunları mümkün kılacak, her alanda, İslâmî bir dil (bir varoluş ve söyleyiş biçimi) geliştirebilme çabasının kapısını Bediüzzaman anahtarıyla açabiliriz ancak.

Yusuf Kaplan

Gazalî, İbn Arabî ve İbn Haldun'un yaptıklarını tek başına yaptı

Gazalî; Helen, Hint ve Fars havzalarında neşvünemâ bulan gnostik ve agnostik pagan geleneklerin gölgesinde gelişen ilim geleneğimizi--gözkamaştırıcı bir tafsil çabasıyla--silbaştan yenileyerek / tedvin

ederek özgün İslâmî kimliğine kavuşturmuştu.

İbn Arabî; Hint, Zerdüş, Mısır, Maverâünnehir havzalarındaki pagan gnostik geleneklerin izdüşümlerinden bîtap düşen, bâtinîlik bataklığına saplanma sinyalleri veren irfan geleneğimizi -muazzam bir terkip çabası ortaya koyarak- hem daha bir İslâmîleştirmiş, hem de derinleştirerek zirve noktasına ulaştırmıştı.

İbn Haldun, ilim ve irfan menzillerinde gerçekleştirilen bu inkişâfı tevhid ederek ve bunun derinlemesine muhakemesini yaparak, buradan devşirdiği birikim, ruh ve dinamizmle ilk büyük medeniyet buhranının nasıl aşılabileceğini gösteren muazzam bir tarihî hikmet tasavvuru inşa etmişti.

İşte Osmanlı medeniyet tecrübesi, bu üç kurucu öncü şahsiyetin öncülük ettiği açılım ve atılımı hayata geçirerek, üç temel varoluşsal alanda--akîdevî, fikrî ve "siyasî" alanlarda--Ehl-i Sünnet omurgayı tesis etmeyi ve İslâm dünyasını bütünleştirmeyi başarabildiği için, yaşanan ilk medeniyet buhranını aşmamıza öncülük edebilmişti.

Bediüzzaman Hazretleri de, ilim ekseninde Gazalî'nin, irfan ekseninde İbn Arabî Hazretleri'nin ve "tarihî hikmet" ekseninde İbn Haldun'un öncülük ettikleri atıl fütûhâtları / açılım ve atımları, tek başına gerçekleştirmiştir. Üstelik de, önünde, yaşayan, ön-açan öncü-kurucu âlimler, ârifler ve hakîmler olmamasına rağmen!

Yusuf Kaplan

Bediüzzaman'ın dili ve üstdil'i

"Dil", medeniyetin hayat köklerini sunar; üstdil ise hayatiyet kaynaklarını. Medeniyetin hayatiyetini devam ettirebilmesi, üstdillerini geliştirebilmesiyle mümkündür. Eğer bir medeniyetin üstdil'i yoksa,

Hizmet bitti, ücret almaya gidiyorsunuz

Ey biçareler! Mezaristana göçtüğünüz zaman, "Eyvah, malımız harap olup sa'yimiz hebâ oldu. Şu güzel ve geniş dünyadan gidip dar bir toprağa girdik" demeyiniz, feryad edip me'yus olmayınız.

Çünkü sizin herşeyiniz muhafaza ediliyor. Her ameliniz yazılmıştır. Her hizmetiniz kaydedilmiştir.

Hizmetinizin mükâfâtını verecek ve her hayır elinde ve her hayrı yapabilecek bir Zât-ı Zülcelâl sizi celb edip yeraltında muvakkaten durdurur, sonra huzuruna aldırır.

Ne mutlu sizlere ki, hizmetinizi ve vazifenizi bitirdiniz.

Zahmetiniz bitti; rahata ve rahmete gidiyorsunuz.

Hizmet, meşakkat bitti; ücret almaya gidiyorsunuz.

Mektubat

Bir başka baharın çiçekleri

Evet, geçen baharın defter-i a'mâlinin sahifeleri ve hidemâtının sandukçaları olan tohumları, çekirdekleri muhafaza eden ve ikinci baharda gayet şâsaalı, belki yüz derece aslından daha bereketli bir tarzda muhafaza eden, neşreden Kadîr-i Zülcelâl, elbette sizin de netâic-i hayatınızı öyle muhafaza ediyor ve hizmetinize pek kesretli bir surette mükâfat verecektir.

Mektubat

yok olmuşsa, o medeniyetin dil'inin de, kendisinin de yokolduğuna hükmedebiliriz.

Çağımızda, bizim ilim, irfan ve hikmet menzillerinde yaptığımız yolculuk sonrasında inşa ettiğimiz medeniyet dilimizi (özümseyen ve deşifre ederek devam ettiren) hem de geliştirdiği üstdil'le (ilim, irfan ve hikmet güzergâhlarımızı silbaştan yeniden-şifreleyerek) medeniyetimizin hayatiyet damarlarını yaşatan tek düşünür Bediüzzaman'dır.

İşte bu özelliği, Bediüzzaman'ın geçmişle gelecek arasındaki bağlarımızı muhkem bir şekilde kurarak geleceğin "burada" olmasını sağlayabilecek çağ açan bir düşünür olmasını sağlıyor.

Bediüzzaman'ın yaptığı işin çapını ve hayatiyetini kavrayabilmiş değiliz henüz. Bediüzzaman, hem çağının çocuğudur ve çağının sorunlarını derinlemesine kavramış bir düşünürdür; hem de çağın ağlarına ve bağlarına takılmadan, bu ağları ve bağları kırarak, aşarak bize çağ açabilecek imajinatif bir üstdil armağan etmiş bir düşünürdür.

Çağımızda sadece Bediüzzaman'ın gerçekleştirdiği ve keşfedilmeyi, yeni bir medeniyet fikrinin geliştirilmesinde hayata ve harekete geçirilmeyi bekleyen çağ açıcı bir açılım ve atılım imkânından söz ediyorum.

Yusuf Kaplan

Bediüzzaman ve Gandhi

Nursi'nin Gandhi'ye benzeyen ve benzemeyen yönleri nelerdir?

1- Benzer yönü benzer fazilet mücadelesi yapmalarıdır. Gandhi'nin "Tanrı'nın kendisi ile birlikte olduğunu düşünen kişi, tek kişilik çoğunluktur" düşüncesi ile örtüşmektedir. Her ikisi de fazilet mücadelelerinde bu motivasyonu kullanmışlardır. Nursi bu düşünce yapısını "İhlaslı hareket" olarak ifade etmiştir.

2- Diğer benzer yönü kesinlikle şiddete başvurmamak olan sivil direniş yöntemi, Nursi'nin gerçekleştirdiği özel yöntemde de dikkati çekmektedir.

3- Gandhi ile uyuşmayan tezi ise, siyasi emelden tamamen kaçınmasıdır. Din ve bilimi birlikte ele alıp biri birine muhalif olmadığını göstermeye çalıştı. İnsanların gönlüne hitap etmenin, akıl ve kalplere güzellikleri doldurmanın yol almak için yeterli olduğunu savundu. "Şeytan ve siyasetten Allah'a sığınırım" sözünü bir prensip olarak bütün yaşamı boyunca uyguladığı görülmektedir.

4- Gandhi ile uyuşmayan diğer yöntemi de "müspet hareket" yöntemidir. Bu anlayışla ülkeyi yönetenlerin kusurları ile uğraşmak yerine kendi doğrularını anlatmayı tercih ettiği dikkati çekiyor. Yine bu anlayışını, "Temsil tebliğden önce gelir" kaidesi ile formüle ederek inandığı doğrularını yaşamaya, pratik olarak hayata yansıtmaya öncelik vermesi farklı yönüdür.

5- Gandhi'nin diğer yöntemi olan güç odakları ile işbirliği ve pazarlık yapmama ilkesi Nursi'de de dikkati çekiyor. Ülkeyi yönetenlerin, bazı güç odakları tarafından kullanılmaya çalışıldığına inandığını, bu çağın cihat şeklinin "manevi cihat" metodu olduğunu, dahilde, yani yurt içinde dış düşmana karşı yapıldığı gibi şiddet kullanılmaması gerektiğini eserlerinde dile getirmektedir.

Yaşadığı dönemde ve daha sonra Anadolu'da on milyonu aşan bir takipçi kitlesinin olduğu söylenen Nursi, 49 yıl önce vefat etmiştir. Fakat takipçileri her geçen gün farklı seviyeden insanların katılımıyla artarak devam etmektedir. Formal eğitim almamış bir kişi olan Nursi'nin başlattığı bu hareket, sosyolojikçidan inceleme konusu olmaya devam edecek gibi görünüyor.6- Nursi'nin "Karizmatik önderlik" ve "Ulu Kişi" imajını reddetmesi Gandhi ile örtüşmektedir. Kendi kişisel rehberliği yerine fikirlerinin rehberliği ve akli kullanmayı vurgulaması dikkat çekicidir. Mezarının belli olmamasını vasiyet etmesi de bu açıdan anlamlıdır.

Yokluk yok, kavuşmak var

Ey insan! Fenâya, ademe, hiçliğe, zulûmata, nisyana, çürümeye, dağılmaya ve kesrette boğulmaya gittiğinizi tevehhüm edip düşünmeyiniz. Siz fenâya değil, bekâyâ gidiyorsunuz.

Ademe değil, vücud-u daimîye sevk olunuyorsunuz.

Zulûmata değil, âlem-i nura giriyorsunuz.

Sahip ve Mâlik-i Hakikînin tarafına gidiyorsunuz.

Ve Sultan-ı Ezelînin payitahtına dönüyorsunuz.

Kesrette boğulmaya değil, vahdet dairesinde teneffüs edeceksiniz.

Firaka değil, visale müteveccihsiniz.

Mektubat

Dünya madem fânidir

Hem madem ömür kısadır.
Hem madem gayet lüzumlu vazifeler çoktur.
Hem madem hayat-ı ebediye burada kazanılacaktır.
Hem madem dünya sahipsiz değil.
Hem madem şu misafirhane-i dünyanın gayet Hakîm ve Kerîm bir müdebberi var.
Hem madem ne iyilik ve ne fenalık cezasız kalmayacaktır.
Hem madem “Lâ yükellefullâhi nefsen illa vüsâhâ” sırrınca teklif-i mâlâyutak yoktur.
Hem madem zararsız yol, zararlı yola müreccahtır.
Hem madem dünyevî dostlar ve rütbeler kabir kapısına kadardır.
Elbette, en bahtiyar odur ki, dünya için âhireti unutmamasın, âhiretini dünyaya feda etmesin, hayat-ı ebediyesini hayat-ı dünyeviye için bozmasın, mâlâyânî şeylerle ömrünü telef etmesin, kendini misafir telâkki edip misafirhane sahibinin emirlerine göre hareket etsin, selâmetle kabir kapısını açıp saadet-i ebediyeye girsin.

Mektubat

7- Doğu despotizmi ile mücadele etmesi, geleneksel Osmanlı ulehasının baskıcı yöntemi yerine, 1907’de dünya da terazinin özgürlük kefesinin ağır bastığına dair eser yazması ilginçtir. Devlete itaat eden ama özgürlüklerden vazgeçmeyen, adaletsizliği onaylamayan duruşuna karıncaların cumhuriyetçiliğine örnek vermesi toplumu etkilemektedir.

8- Kendine haksızlık yapana beddua bile etmemesi, Mekke dönemine vurgu yaparak sabır kavramını; kadere güler yüzle boyun eğme ile birlikte “Emrolunduğun gibi dosdoğru ol” şeklinde yorumlaması takipçilerini etkilemiştir.”

Herhalde Cumhuriyet tarihinde Nursi kadar yanlış anlaşılan ikinci bir kişi yoktur. Zulme seyirci kalmayan ve haksızlık karşısında eğilmeyen fazilet savaşçıları rahmetle anmalıyız.

Prof. Dr. Nevzat Tarhan

Bediüzzaman’a kulak verilseydi...

Şu hususu tebârüz ettirmek (üzerine basarak belirtmek) isterim ki, Bediüzzaman öncelikle Nurcu büyüğü değil, bir İslâm büyüğüdür.

Bu zat İmandan, İslâm’dan, Kur’ân’dan, Şeriat’tan, Sünnet’ten tâviz vermemiştir. Azimet yolunda gitmiştir.

Hiçbir maddî gücü olmadığı halde son derece amansız, merhametsiz şer güçlerine kafa tutmuştur.

Bediüzzaman’ı sevmek, ona hayır dua etmek, ona hürmet etmek için

Nurcu olmak gerekmez. Bunları yapmak için vefalı ve şuurlu Müslüman olmak yeterlidir.

Türkiye’deki düzen, egemen güçler vaktiyle Bediüzzaman’ın nasihat ve tekliflerini kabul etmiş olsalardı bugünkü Kürt krizi olmayacak, memleket bu hallere düşmeyecekti.

M. Şevket Eygi, Milli Gazete

Bir insan vardı

Parmakları kalem gibi ince, gözleri zümrüd gibi yeşil, vücudu kırk kilo kadardı. Bakışları heybetli, zalime karşı şiddetli, mazlumla hemderd yaşardı. Tevhid'i İbrahim, teslimi Yahya, sabrı Eyyüp, sırrı Hızır-İlyas kokardı.

Bir insan vardı.

Kokusu toprak gibi 'tefarik', ruh dokusu, kalp yapısı içi dolu havarik bir neferdî. İmanın gariplik hengamında yeşerdi. Kardelendi, tek başına bir beşerdi.

Bir insan vardı.

Düşen yaprağa hüznülenir, ölen sineği dert eder bir rikkati vardı. Ne tuhaftır ki 'korku' onu tanımazdı. Zalimin karşısında anaç bir tavuk gibi şehbalini açardı. Fir'avnlar, Nemrutlar kaçardı. Toprak gibi tevazusu Karunları boğardı. Bir insan vardı, tam bin ay yaşadı, her günü bir kadir gibi...

Bir insan vardı.

Bizim dünyamızda yaşadı. Zemini çok yamandı. Derdi dünyalar kadar, kocamandı. Vardiyesi ahir zamandı. Bu deme eşsiz bir ferd lazımdı. Bu sebepten bir 'Bediüzzaman'dı'. Efendisi'nin (a.s.m) Mekke'sini yaşadı. Ne Fetih gördü, ne Hacc, ne saray gördü ne tac, Bedr'e yetişmeden Uhudlar üstüne abandı. İslam'ın ve İman'ın gurbetini çekerken, vatanında yabandı! Bediüzzaman'dı!

Bir insan vardı.

Hayatında ne ücret bildi, ne maaş, ne makam istedi ne aş, ne sim u zer derdi ne ibrişim bir kumaş, ne derdine derman bir eş... Aczin, fakrin sultanıydı, asrının kamil insanıydı. Ateşliklerin derdine yandı. Yangından milyonları kurtardı, alem gafletten uyandı.. Hiç kuşku yok Bediüzzaman'dı.

Arhan Karda, Eurozaman

Şu esasata dikkat lâzımdır:

1. Allah'a abd olana herşey musahhardır. Olmayana herşey düşmandır.
2. Herşey kaderle takdir edilmiştir. Kismetine râzî ol ki, rahat edesin.
3. Mülk Allah'ındır; sende emaneten duruyor. O emaneti ibka edip senin için muhafaza edecek. Sende kalırsa, meccânen zâil olur, gider.
4. Devamı olmayan birşeyde lezzet yoktur. Sen zâilsin. Dünya da zâildir. Halkın dünyası da zâildir. Kâinatın şu şekli-hâzırı da zâildir. Bunlar saniye ve dakika ve saat ve gün gibi birbirini takiben zevale gidiyorlar.
5. Âhirette seni kurtaracak bir eserin olmadığı takdirde, fâni dünyada bıraktığın eserlere de kıymet verme.

Mesnevî-i Nuriye

Gençler ve âhîret inancı

İnsanların hayat-ı içtimaiyesinin en kuvvetli medarı olan gençler, delikanlılar, şiddet-i galeyanda olan hissiyatlarını ve ifratkâr bulunan nefis ve hevâlarını tecavüzattan ve zulümlerden ve tahribattan durduran ve hayat-ı içtimaiyenin hüsn-ü cereyanını temin eden, yalnız Cehennem fikridir.

Yoksa, Cehennem endişesi olmazsa, "El-hükmü li'l-galib" kaidesiyle, o sarhoş delikanlılar, hevesatları peşinde bîçare zaiflere, âcizlere, dünyayı cehenneme çevireceklerdi ve yüksek insaniyeti gayet süflî bir hayvaniyete döndüreceklerdi.

Şualar

Kimdir Bediüzzaman Said Nursî?

Sürgünlerden, cezaevlerinden çok çekmiş bir insandır.

1876'da doğmuştur. Sultanların tahttan indirilip, sultanların tahta çıkarılmasına tanık olmuştur.

Sultanların, tek adamların istibdadında epey çekmiş, Abdülhamid'e karşı Selanik'e gidip, İttihat Terakki'ye bile katılmıştır.

Risale-i Nur Külliyyatı'nın yazarıdır.

Dün de dedim ya, adalete susamıştır, onun suyunu bir türlü kana kana içememiştir.

Yani bugün "adalet" üzerine sözü dinlenecek, tecrübesine kulak verilecek bir şahsiyettir.

- Çekmiş bir insandır, o nedenle, başkalarının da çekmesine içi el vermemiştir.

- Kendi çektiği için, kurunun yanında yaş da yansın dememiştir.

- Büyük resme bakın, gerekirse küçük fotoğraftaki zulümlere gözünüzü yumun gibi bir kelamı asla etmemiştir.

- Bana yapıldı, onlara bin beteri yapılsın gibi bir kinin davasını sürdürmemiştir.

- Ona bir mezar bile fazla görüldüğü halde, o hürriyet duasını kimseden esirgememiştir.

O nedenle bu sözlere kulak vermekte yarar vardır.

Ertuğrul Özkök, Hürriyet

Ölümünün 50. yıldönümünde Said Nursî

Said Nursî “din” ile “bilim”in zıt çalışmalar olmadığını, tersine birbirlerini tamamlayan öğretiler/yaklaşımlar olduğunu keşfeden nadir düşünürlerden birisidir.

Ben de kendisi ile aynı kanaatteyim, farkın sadece metodolojide olduğu görüşümdedir. Tabii ki bilimsel düşünce metodolojisi ile ilahi düşünce metodolojisi farklı şeylerdir. Genellikle dünyayı din yolu ile kavramak isteyenler bilimsel metodolojiden, bilim

metodolojisi ile kavramak isteyenler ise dini metodolojiden uzak kalmışlardır. Hatta, birbirlerini reddetmişlerdir.

•••

Said Nursî'nin önemi bu reddiyenin reddine dayanır!

O, Kuran'ın ayetleri kadar fizik, kimya, biyoloji vb. bilimlerin yasalarının da Yaradan'ın eseri olduğu görüşünü, ayrıca bilimin insanların dünyevi refahını temin ettiği gerçeğini kabul etmiştir. Böylelikle, bir din âlimi olmasına rağmen, hem insanların dünyevi ihtiyaçlarının varlığına, hem de bu ihtiyaçları gidermenin yolunun bilimsel çalışmalar olduğuna inanmıştır. Bediüzzaman, kendi deyimi ile, İslam coğrafyasının merkezinde bir üniversite kurarak “din ilimleriyle” “fen bilimleri”nin birlikte okutulmasını daha 1907’de teklif etmiştir...

Müslümanların çağdaş medeniyet seviyesine çıkabilmelerinin tek yolunun fen bilimlerinin öğretilmesi ve öğrenilmesinden geçtiğini 100 sene önce ilan ederek bu toprakların Müslümanları'na yepyeni bir çığır açmıştır.

Dilerim, Said Nursî ölümünün 50. yılında bir mütefekkir olarak da değerlendirilir!

Cüneyt Ülsever, Hürriyet

Aile hayatı ve âhîret inancı

Nev-i beşerin hayat-ı dünyeviyesinde en cemiyetli merkez ve en esaslı zemberek ve dünyevî saadet için bir cennet, bir melce, bir tahassungâh ise, aile hayatıdır. Ve herkesin hanesi, küçük bir dünyasıdır. Ve o hane ve aile hayatının hayatı ve saadeti ise; samimî ve ciddî ve vefadarâne hürmet ve hakikî ve şefkatli ve fedakârâne merhamet ile olabilir. Ve bu hakikî hürmet ve samimî merhamet ise, ebedî bir arkadaşlık ve daimî bir refakat ve sermedî bir beraberlik ve hadsiz bir zamanda ve hudutsuz bir hayatta bir-biriyle pederâne, ferzendâne, kardeşâne, arkadaşâne münasebetlerin bulunmak fikriyle ve akîdesiyle olabilir. Meselâ der: “Bu haremim, ebedî bir âlemde, ebedî bir hayatta daimî bir refika-i hayatımdır. Şimdilik ihtiyar ve çirkin olmuş ise de zararı yok. Çünkü ebedî bir güzelliği var, gelecek. Ve böyle daimî arkadaşlığın hatırı için herbir fedakârlığı ve merhameti yaparım” diyerek, o ihtiyare karısına, güzel bir hûri gibi muhabbetle, şefkatle, merhametle mukabele edebilir.

Şuolar

Kendini sevdiren bir Rabb-i Rahîm

[İnsan] eserden müessire geçer. Görür ki, bir Sâni-i Zülcelâl, kendi san'atının mu'cizeleriyle kendini tanıttır-mak ve bildirmek ister. O da iman ile, marifet ile mukabele eder.

Sonra görür ki, bir Rabb-i Rahîm, rahmetinin güzel meyveleriyle kendini sevdirmek ister. O da Ona hasr-ı muhabbetle, tahsis-i taabbüd-le kendini Ona sevdiren.

Sonra görüyor ki, bir Mün'im-i Kerîm, maddî ve mânevî nimetlerin lezizleriyle onu perverde ediyor. O da, ona mukabil fiiliyle, hâliyle, kâliyle, hattâ elinden gelse bütün hasseleriyle, cihâzâtıyla şükür ve hamd ü senâ eder.

Sözler

Saraybosna Dersleri

Artık ulus-devletçi çatışmayı değil, birleştirici büyük enternasyonalı aramalıyız. Çünkü bu çatışmada, halkları bölen ulus-devletlerin, dikenli telleri ve halkların inançlarını, dillerini, kültürlerini yasaklayan hukukları vardır.

İşte Said Nursî'nin ışığı, bu karanlık dünyayı aydınlatmak onu değiştirmek içindir.

Örneğin Said Nursî'nin Medresetü'z-Zehra Üniversitesi'ni bugün bu bakış açısıyla ele almalıyız ve bu projenin din ile bilimin birbirini dışlayan değil, birbirini tamamlayan iki önemli medeniyet ışığı olduğunu anlatmalıyız. Said-Nursî'nin üniversitesi, bilimle dini bir araya getirmekle kalmaz aynı anda halkların kültürlerini ve dillerini de bu üniversitede yaşatır. Türkçe, Arapça, Kürtçe özgürdür Bediüzzaman'da.

Cemil Ertem, Star

Zalimler için yaşasın Cehennem!

İnsanlık tarihi aynı zamanda zulümler ve onlara karşı direnişlerin tarihidir. Ve tarih zalimleri, onların cellatlarını, işkencecilerini, tetikçilerini değil zulme uğrayanları, ona karşı direnenleri, bu uğurda fedakârlıkta bulunanları yazmıştır. Uzaklara ve çok eskilere gitmeye gerek yok; yakın tarihimizin hayırla yad edilen hemen hemen tüm isimlerinin bir şekilde devletten (sistemden) kötülük görmüş olmaları bir raslantı olabilir mi?

Tek bir örnek vermek istiyorum. Hayatı zindanlar, sürgünler, mahkemelerde geçmiş olan Bediüzzaman Said Nursî, 1909'da patlak veren 31 Mart Vakası nedeniyle tutuklanmış, idamla yargılandıktan sonra hakkında takipsizlik kararı verilince serbest bırakılmıştı.

Onun mahkeme çıkışı söylediği şu sözün, tüm mazlumların bir tür sloganı haline gelmesi herhalde şaşırtıcı değildir: "Zalimler için yaşasın cehennem!"

Ruşen Çakır, Vatan

Hıristiyanların da Bediüzzaman'ı olsaydı!

Önceki akşam İstanbul İlim ve Kültür Vakfının "uluslararası genç akademisyenler" onuruna düzenlediği yemekteydik. Salonda dünyanın dört bir yanında bulunan çeşitli üniversitelerde görev yapan genç akademisyenler bulunuyordu. Hepsinin ortak özelliği "Bediüzzaman" hakkında akademik çalışmalar yapmasıydı.

Benim oturduğum masada oturan hanımların tümü de yabancı idi ve

Dünyanın sevilecek yüzü

Dünyanın üç yüzü var. Birinci yüzü Cenâb-ı Hakkın esmâsına bakar. Onların nukuşunu gösterir. Mânâ-yı harfiyle, onlara âyinedarlık eder. Dünyanın şu yüzü, hadsiz mektubât-ı Samedâniyedir. Bu yüzü gayet güzeldir; nefrete değil, aşka lâyıktır. İkinci yüzü âhirete bakar. Âhiretin tarlasıdır, Cennetin mezraasıdır, rahmetin mezhesisidir. Şu yüzü dahi, evvelki yüzü gibi güzeldir. Tahkire değil, muhabbete lâyıktır. Üçüncü yüzü insanın hevesâtına bakan ve gaflet perdesi olan ve ehl-i dünyanın mel'abe-i hevesâtı olan yüzüdür. Şu yüz çirkindir. Çünkü fânidir, zâildir, elemlidir, aldatır. İşte, hadiste varid olan tahkir ve ehl-i hakikatin ettiği nefret, bu yüzdendir.

Sözler

Bâkî bir sevgili

Aşk, şiddetli bir muhabbettir. Fâni mahbuplara müteveccih olduğu vakit, ya o aşk kendi sahibini daimî bir azap ve elemde bırakır. Veyahut o mecazî mahbup, o şiddetli muhabbetin fiyatına değmediği için, bâki bir mahbubu arattırır; aşk-ı mecazî, aşk-ı hakikîye inkılâp eder.

Mektubat

hepsi de Bediüzzaman hakkında çalışmalar yapan ve hayranlık duyan kimselerdi. Bu güler yüzlü hanımlarla önce selamlaştık ve sonra ortak dil İngilizce ile tanıştık. Biri Nijeryalı, birisi Arap, birisi Mısırlı ve hemen yanımda oturan ise Ugandalı bir siyahî hanımdı.

Japonyalı genç kadın akademisyenin Bediüzzaman çalışması ne kadar hayrette bıraktıysa beni, Amerikalı rektör profesörün ona yakın kitabını Bediüzzaman üzerine yazıp bir de " Keşke Hristiyanların da Bir Bediüzzaman'ı olsaydı" diye duygularını samimi olarak salondakilere anlatması açıkçası beni çok duygulandırdı.

Hıristiyan dünyasından birçok ilim adamı vardı salonda ve hepsinin ortak düşüncesi de bu yöneydi. Bir de Birleşik Arap Emirliklerinden gelen bir Profesörün konuşması vardı ki çok ilginçti: Diyordu ki Arap profesör:

"Bediüzzaman evlenmemiştir ve çocuk sahibi olmamıştır ama işte bakın görün artık dünyada milyonlarca evladı var onun, keşke bu günleri görseydi, keşke artık Risalelerin dünyada okunduğunu bilseydi. Bediüzzaman bütün çağların din âlimidir."

Meryem Aybike Sinan, Haber 7

Muhالیf bir âlim olarak Said Nursî

Said Nursî, geçtiğimiz yüz yılın en özgün mütefekkir ve âlimlerinden birisiydi. O, Müslümanları müşkül duruma düşürebilecek bir hareketin içinde yer almadı ama otoriteyle de başı hiçbir zaman hoş olmadı.

Üstad'ın açtığı yoldan gönüller fethedildi, fethediliyor.

Allah, bir gün bile kendi nefsi için bir şey istememiş; hapislere, sürgünlere, suikast teşebbüslerine rağmen kıyamdaki duruşunu bir an bile bozmamış ve sadece "Davam!" diyerek namerde minnet etmemiş bu büyük âlimin yolundan gitmeyi ve O'ndan istifade etmeyi nasip etsin. Âmin, âmin, âmin...

Hilâl Kaplan, Yeni Şafak

Said Nursî ve evrensel tahayyül

Said Nursî Arjantinli bir Katolik'e de, Amerikalı bir Protestan'a da, Rus bir Ortodoks'a da, İranlı bir Şii'ye de, İsraili bir Yahudi'ye de, Burmalı bir Budist'e de, Bombaylı bir Hindu'ya da, Çinli bir Taoist'e de, Japon bir Şintoist'e de, Kongolu bir Animist'e de hitap eden bir mütefekkiridi... Kapalı devre muhatapları olan, "Türkiye içinde konvertibilite sahibi" düşünürlerden değildi Said Nursî...

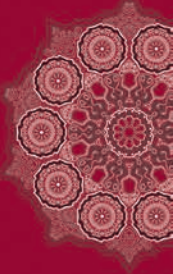
Rasim Ozan Küttahyalı, Taraf

"Ne güzel yapılmış" de

Dünyayı ve ondaki mahlûkatı mânâ-yı harfiyle sev; mânâ-yı ismiyle sevme [Allah hesabına sev, kendileri hesabına sevme]. "Ne kadar güzel yapılmış" de. "Ne kadar güzeldir" deme. Ve kalbin bâtınına, başka muhabbetlerin girmesine meydan verme. Çünkü, bâtin-ı kalb âyine-i Sameddir ve Ona mahsustur.

Mektubat

Dünyayı Allah hesabına sevmek

Dünyaya muhabbetin ise, madem Cenâb-ı Hakkın namıdır. O vakit dünyanın dehşetli mevcudatı, sana ünsiyetli bir arkadaş hükmüne geçer. Mezraa-i âhiret cihetiyle sevdiğin için, herşeyinde âhirete faide verecek bir sermaye, bir meyve alabilirsin. Ne musibetleri sana dehşet verir, ne zevâl ve fenâsı sana sıkıntı verir. Kemâl-i rahatla o misafirhanede müddet-i ikametini geçirirsin.

Sözler

Said Nursî'ye bir tabela bile yok

Noel Baba'yı, dünyaya, Demreli bir aziz olarak tanıtmak için hiçbir külfetten kaçınmıyoruz. Bilimsel sempozyumlar tertip ediyor, devlet desteğiyle kültür-turizm organizasyonları yapıyor, bin dereden su getirerek bu azizin Antalya-Demre'de yaşadığını ispata uğraşyoruz.

Netice şu: Bunca gayret ve masraftan sonra Demre'ye akın eden 'hacı' sayısı 400 binler civarında.

Said Nursî ise bu toprakların yetiştirdiği çilekeş bir mütefekkir. Ömrü kâh hapishanelerde kâh sürgünlerde geçti. Fikirlerinden dolayı görmediği eza, çekmediği cefa kalmadı.

'Bediüzzaman'ın milyonlarca takipçisi var bugün. Nurculuk, birçok cemaatten oluşan büyük bir camia. Said Nursî'nin mecburi ikamete tabi tutulduğu yerler, Nurcular için ayrı bir manevi değer taşıyor haliyle. 'Üstad'ın hatırasına hürmeten, sadece Isparta-Barla'ya her yıl 400 binden fazla ziyaretçi gidiyor.

Noel Baba'ya harcadığımız tanıtım parasına, mesai ve emeğe kıyasla bu 400 bin ziyaretçi, safi kâr sayılır. Kimseler çıkıp, elin Noel Baba'sını sahiplenmek uğruna yaptığımız cinliklerin bedelini sorgulamıyor. Demre'nin turistik pazarlaması için sineye çekiliyor hepsi.

Fakat, milli mücadele kahramanlarımızdan milis komutanı Said Nursî'ye gelince getirisine, götürüsüne bakılmadan bir tabela dahi çok görülüyor. Devlet kesesinden sıfır gider, sıfır maliyetle Barla'ya Nurcu çekmek gericilik. Her türlü meşakkate girerek Demre'ye Noel hacısı çağırarak, ilerencilik ve Atatürkçülük.

Turizm tanıtım desteğimiz Noel Baba'ya her daim var da Said Nursî'ye bir tabelamız bile yok, öyle mi?

Akif Beki, Radikal

Allah Bediüzzaman'dan razı olsun

Bediüzzaman Said Nursî'yi tanıyor musunuz?

Tabii ki...

Bediüzzaman Doğu da aşiretleri gezip meşrutiyeti anlatırken, halk meşrutiyetin Ermenilere tanıyacağı eşitlikten rahatsızlık duyuyor, o da, "Kendimizi dev aynasında görmemeliyiz. Kabahat bizde.

Tamamen zimmetimize alamadık, bilhakkın adalet-i şeriatı gösteremedik... Hem de dostluğun sebebi vardır. Zira komşudurlar. Komşuluk dostluğun komşusudur. Hem de onlar uyandılar, dünyaya yayıldılar, terakkiyat tohumlarını topladılar; vatanımıza ekecekler" diyor ve Ermenileri korumak gerektiğinden bahsediyor.

Bunları kaç yılında söylüyor?

1910 yılında...

Çok ilginç. Allah Bediüzzaman'dan razı olsun. Zamanın ölçülerine ve bakış tarzına göre, burada Bediüzzaman'ın ahlâklı ve etik bir duruş sergilediğini görüyoruz.

Arant Dink (Hasan Hüseyin Kemal ile röportajından)

Eşini Allah için sevmek

Refika-i hayatına muhabbetin, madem hüsn-ü sîret ve maden-i şefkat ve hediye-i rahmet olduğuna bina edilmiş. O refikaya samimî muhabbet ve merhamet edersen, o da sana ciddî hürmet ve muhabbet eder. İkiniz ihtiyar oldukça o hal ziyadeleşir, mes'udâne hayatını geçirirsin. Yoksa, hüsn-ü surete muhabbet nefsânî olsa, o muhabbet çabuk bozulur, hüsn-ü muaşeret de bozar.

Sözler

Anne ve babayı Allah için sevmek

Peder ve valideye karşı muhabbetin, Cenâb-ı Hak hesabına olduğu için, hem bir ibadet, hem de onlar ihtiyarlandıkça hürmet ve muhabbeti ziyadeleştirirsin. En âli bir hisle, en merdâne bir himmetle onların tûl-ü ömrünü ciddî arzu edip bekâlarına dua etmek, tâ "Onların yüzünden daha ziyade sevap kazanayım" diye samimî hürmetle onların elini öpmek, ulvî bir lezzet-i ruhanî almaktır.

Sözler

Said Nursî'nin çektiği acılar

- Burdur'da ikamete mecbur edildi.
- Barla'da sürgün kaldı.
- Eskişehir Hapishanesi'nde tecritte tutuldu.
- Denizli Hapishanesi'nde yattı.
- Kastamonu'da sürgün kaldı.
- Emirdağ'da sürgün kaldı.
- Afyon Hapishanesi'nde yattı.
- Hakkında onlarca dava açıldı.
- **Atığı** her adım takip edildi.
- Bakanlar Kurulu kararıyla kitapları toplatıldı.
- Kitaplarını okuyanlar bile tutuklandı.
- Mezarı bir gecede söküldü, naaşı bilinmeyen bir yere defnedildi.

Ben şunu bilir şunu söylerim:

Neyi savunmuş olursa olsun, neyi söylemiş olursa olsun, hangi inanca sahip olursa olsun...

Böylesi bir hayat yaşamış olan Said Nursî, dört dörtlük bir mazlumdur.

Mazlumları mukayese etmeyi sevmem ama onun yaşadığı zulmün yarısını bile yaşamamış Nâzım Hikmet için yaptıklarımızın ve söylediklerimizin hiç olmazsa yarısını Said Nursî için söylesek fena mı olur?

Ahmet Hakan, Hürriyet

Bediüzzaman ahlâkı

Osmanlı döneminde dikkat çektiği sorunların üzerine gidilemedi, Cumhuriyet döneminde önerileri ciddiye alınmadı. Oysa Bediüzzaman'ın meşveret ve adalet çağrılarını karşılık bulsaydı, birlik-kardeşlik reçetelerine riayet edilseydi, 'hak-özgürlük' vurguları dikkate alınsaydı, bugün uğraştığımız Kürt sorunu dahil bir çok mesele derinleşmeden hal yoluna girebilirdi.

Çekilen eza ve cefalara rağmen Risale-i Nurlar milyonlarca gencin imanının kurtulmasına, dürüst ve ahlaklı bireyler olarak yetişmesine sebep oldu. Bugün de yaşadığımız sorunların bir çoğunun çözümünü ararken Risalelerin sosyal meselelere yönelik bakış açısını bir kez daha gözden geçirmemizin fayda getireceğine inanıyorum. Said Nursî'nin kişiliği, hayatı ve mücadelesini anlamak ise bir o kadar önem taşıyor. Üstad hazretlerini ve Türkiye'nin manevi kalkınmasına hizmeti geçen mütefekkir ve alimleri bir kez daha rahmetle yadediyorum.

Yalçın Akdoğan, Star

Âhiretten haber veren duygular

Mü'minler mâbeyninde muhabbet, ehl-i îmân için güzel bir hasenedir. O hasene içinde, âhiretin maddî sevâbını andıracak mânevî bir lezzet, bir zevk, bir inşirâh-ı kalb derc edilmiştir. Herkes kalbine müracaat etse bu zevki hisseder.

Meselâ, mü'minler mâbeyninde husûmet ve adâvet bir seyyiedir. O seyyie içinde, kalb ve rûhu sıkıntılarla boğacak bir azâb-ı vicdânîyi, âlicenap ruhlara hissettirir. Ben kendim, belki yüz defadan fazla tecrübe etmişim ki, bir mü'min kardeşe adâvetim vaktinde, o adâvetten öyle bir azap çekiyordum; şüphe bırakmıyordum ki, bu seyyieme muaccel bir cezâdır, çektiriliyor.

Lem'alar

Risale-i Nur'un fidanlığı

MESNEVÎ-İ. NURIYE

BİRİNCİ SAİD'DEN YENİ SAİD'E uzanan yol, çetin bir yoldu. Bu yolun her adımı için yaman bir savaş verdi Bediüzzaman. Savaş alanı, cihad-ı ekber meydanıydı. Nefisle öyle bir mücadeleye girmişti ki, en gizli hallerini araştırıyor, en mâsum görüntüler arkasına saklanmış hileleri bulup çıkarıyor, en küçük itirazlarını bile büyük bir tehdit olarak kabul ederek üzerine âdeta ordular gönderiyordu.

Bu savaşların sonuçlarını, Bediüzzaman, notlar halinde kaydediyordu. Daha sonra, muhtelif zamanlarda, bu notları derleyerek Lem'alar, Reşhalar, Lâsiyyemâlar, Katre, Habab, Habbe, Zühre, Şemme, Şule, Nokta gibi isimler altında neşretti. Bir bakıma bu notlarla Risale-i Nur'un haritasını çiziyordu Bedi-

Risale-i Nur'dan...

üzzaman. Yıllar sonra, Yeni Said Barla'da Risale-i Nur Külliyyatını telif etmeye başladığı zaman, bu keşiflerini daha tafsilâtlı bir şekilde ele alacak daha değişik bir üslûpla, geniş halk kitlelerine hitap edecek bir şekilde yeniden telif edecekti.

Nitekim, Bediüzzaman Said Nursî, bu eserini "Risale-i Nur'un çekirdeği ve fidanlığı" olarak tarif eder. Fakat nefisle girişilen mücadelelerin sonucu olan bu eserden kendi nefesine bir pay çıkarmaktan şiddetle kaçınır ve onu doğrudan doğruya Kur'ân'a mal eder:

"Yazdıklarımı akıl ve fikir mahsulü şeyler sanma. Asla! Bunlar, Kur'ân-ı Kerimden istimdad neticesinde yaralı bir ruha ve cerahatli bir kalbe akmış olan feyizlerdir."

•••

Mesnevî-i Nuriye'den:

Delâlet etmek tazammun etmeyi iktizâ etmez. Meselâ, kabarcıktaki güneşin cilvesi güneşin vücuduna delâlet eder, fakat güneşi tazammun edemez, yani içine alamaz.

Ve keza, birşeyi birşeyle tavsif edenin o şeyle muttasıf olması lâzım gelmez. Meselâ, şeffaf bir zerre, şemsi tavsif eder, fakat şems olamaz. Balası Sâni-i Hakîmi vasıflandırır, amma Sâni olamaz.

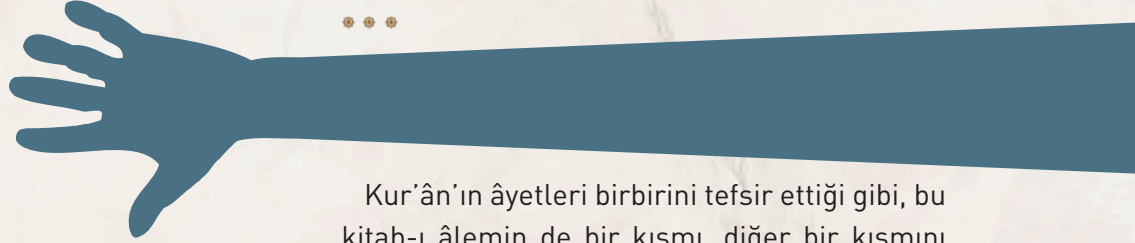

...

Mü'min olan kimse, iman ve tevhid iktizâsıyla, kâinata bir mehd-i uhuvvet nazarıyla baktığı gibi; bütün mahlûkatı, bilhassa insanları, bilhassa İslâmları birbiriyle bağlayan ip de, ancak uhuvvettir. Çünkü, imân bütün mü'minleri bir babanın cenah-ı şefkati altında yaşayan kardeşler gibi kardeş addediyor.

Küfür ise, öyle bir burudettir ki, kardeşleri bile kardeşlikten çıkarır. Ve bütün eşyada bir nevi ecnebîlik tohumunu ekliyor. Ve herşeyi herşeye düşman yapıyor.

...

Kur'ân'ın âyetleri birbirini tefsir ettiği gibi, bu kitab-ı âlemin de bir kısmı, diğer bir kısmını izah ediyor. Meselâ, maddiyat âlemi Cenab-ı Hakkın envar-ı nimetini cezb etmek için hakikî bir ihtiyaçla şemse muhtaç olduğu gibi, âlem-i mâneviyat dahi rahmet-i İlâhiyenin ziyalarını almak için şems-i nübüvvet'e muhtaçtır. Binaenaleyh, Resul-i Ekremin (a.s.m.) nübüvveti, şemsin kat'iyet ve vuzuhu derecesinde kat'î ve vâzihtir.

...

Risale-i

Mü'minler ibadetlerinde, dualarında birbirine dayanarak cemaatle kıldıkları namaz ve sair ibadetlerinde büyük bir sır vardır ki, herbir fert, kendi ibadetinden kazandığı miktardan pek fazla bir sevap cemaatten kazanıyor. Ve herbir fert ötekilere duacı olur, şefaatchi olur, tezkiyeci olur-bilhassa Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâma... Ve keza, herbir fert, arkadaşlarının saadetinden zevk alır ve Hallâk-ı Kâinata ubudiyet etmeye ve saadet-i ebediyeye namzet olur.

Arının dimağını, mikrobun gözünü tanzim eden Zat, senin ef'âl ve a'mâlini mühmel, başıboş, hesapsız, kitapsız bırakmayarak İmâm-ı Mübîninde yazar. Ona göre muhaseben olacaktır.

Cenab-ı Hakkın sana in'âm ettiği vücutla vücuda lâzım olan şeyler, temlik suretiyle değildir. Yani, senin mülkün ve malın olup istediğin gibi tasarruf etmek için verilmemiştir. Ancak, o gibi nimetlerde, Allah'ın rızasına muvafık tasarruf edilebilir.

Evet, bir misafir, ev sahibinin iznine ve rızasına muvafık olmayacak derecede, yemeklerde ve sair şeylerde israf edemez.

Bir hava zerresinde saklı büyük sır

HÜVE NÜKTESİ

GÖKLERDE VE YERDE dolaşmadık bir yer bırakmamıştı Kâinat Yolcusu.

Emirdağ günlerinden birinde, bir de hava zerresine giriverdi.

Her nefeste trilyonlarcasını ciğerlerimize çektiğimiz hava zerrelerinden birinin kapısını çaldı.

Hiçbir şeyi yoktu hava zerresinin. Elsizdi, dilsizdi, gözsüzdü, güçsüzdü. Görünmeyecek kadar küçük, hissedilmeyecek kadar çelimsizdi.

Fakat gördüğü işler pek büyüktü.

Bedene girdi mi can olur, havada sözleri taşır, bitki

gövdelerinde rengârenk desenler dokur, gökte uçakları taşır, bulutlarla uzak belde-
lere rahmet müjdesi ulaştırır, kasırgalarla şehirleri yerle bir ederdi.

Kâinat Yolcusu hayretle sordu hava zerresine:

“Kim sana bütün bunları yaptıran?”

Hava zerresinin tek hecelik bir cevabı vardı:

“Hû!”

Kâinat Yolcusu, daha önce göklerden ve yerlerden ne dinlediyse, hepsini birden bu
kısacık cevapta buldu.

O veciz cevapla her zerre bir âyet oldu. Dünya atmosferini, sayısız âyetlerle Rabbinin
anlatırken dinledi Kâinat Yolcusu.

Böylece, Hüve Nüktesi, Emirdağ yıllarının insanlığa bir armağanı oldu.

Uğursuz bir teşebbüsün uğurlu hatırası

EMİRDAĞ ÇİÇEĞİ

AÇACAK OLAN ÇİÇEK, her zaman açar. Kimi güneşin ışığıyla uyanır, kimi fırtınalarla can bulur, kimi karları deler de gülümser bakanların yüzüne.

Emirdağ Çiçeği de, açmak için bir fırtınalı havayı fırsat bilmişti.

Kur'ân aleyhinde en yoğun çabaların sistematik bir şekilde yürütüldüğü günlerdi o günler. Bu arada bir Ramazan günü, "en dehşetli ve muannid bir zındığın, Kur'ân aleyhinde bir suikast peşinde olduğu" haberi geldi.

Risale-i Nur'un önemli bahislerinden birinin telifi için bir vesile oldu bu haber.

Gürül gürül akan bir ırmağın kaynağından gelir gibi döküldü

kelimeler Bediüzzaman'ın ağızından. Anlattıkça coştı, coştukça anlattı Kur'ân'ın meziyetlerini.

Niçin binlerce defa okunur da Kur'ân'a doyum olmaz? Nasıl olur da en yüksek seviyedeki âlimler, sıradan insanlarla diz dize çöker de Kur'ân'dan dersini onlarla beraber alır? Nasıl olur da en küçük bir sese tahammül edemeyen ölüm döşeğindeki hastalar Kur'ân'ın sadâsında huzur bulur?

Daha nice nasıl'lar ve niçin'ler Risale-i Nur'un Kur'âna rengiyle boyanmış üslûbunda en tatlı cevaplarını buldu.

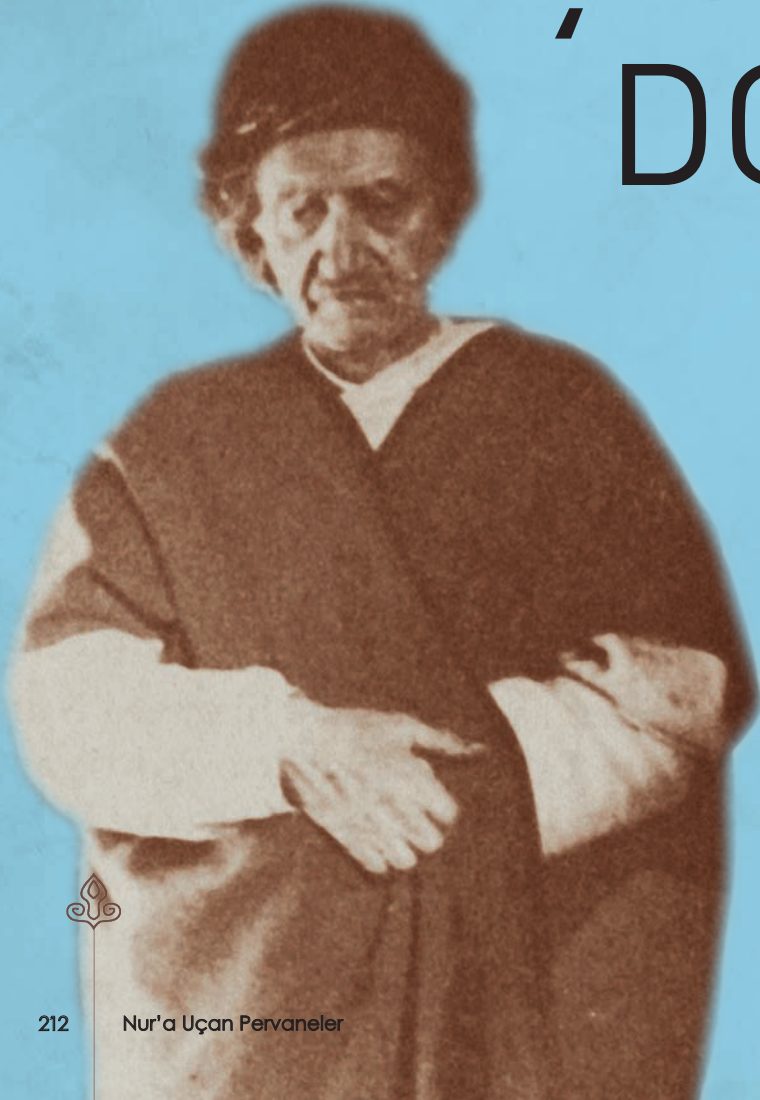
O muannid zındığın suikastı hedefine ulaşamadı. Tam tersine, "Emirdağ Çiçeği" adı altında, benzersiz bir eşerin vücuda gelişine vesile oldu.

Bugün dünyanın dört bir yanında, milyonlarca gönülde buram buram rayihalar veriyor o kutlu çiçek.

On Beşinci Şuâ nasıl yazıldı?

ZALİMİN ZULMÜ BİR ŞAHESER DOĞURDU

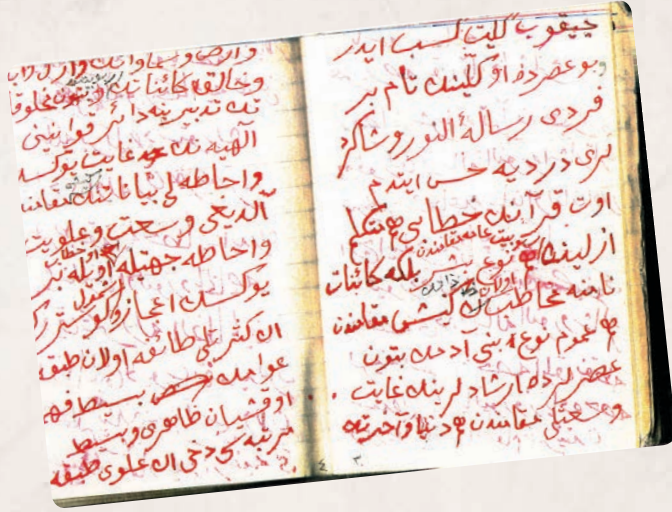

RİSALE-İ NUR'A HİZMET edenler arasında, onun can düşmanları da vardı. Şu farkla ki, onlar neye hizmet ettiklerinin farkında değillerdi. Tam tersine, onlar, bütün güçleriyle Risale-i Nur Müellifini susturmaya çalışıyorlar, yahut öyle yaptıklarını sanıyorlardı.

Önce, Bediüzzaman'ı yaşlı ve hasta haliyle Afyon'un o görülmedik kışıyla baş başa bırakmak istediler. Bu yetmeyince bir de zehirlediler. Lâkin "Beni öldüremeyecekler" diyordu Bediüzzaman, kendisine saç sakalı buz tutmuş haliyle gözyaşları içinde sarılan talebesine.

Risale-i Nur'dan...

Arkasından, onu, hiç tahammül edemeyeceği bir kalabalık içine atmayı denediler ve her nevi suçlardan sabıklı kimselerle dolu bir koğuşa naklettiler. Kader ise, şehrin kanalizasyonunu patlatacak şiddetteki bir soğuktan onu bu şekilde korumak istemişti. Hem de o kalabalık içinde Risale-i Nur'un dersine muhtaç kimse-ler vardı. Bediüzzaman "Bismillâh" deyip baş-ladı. Böylece "Hüccetü'z-Zehrâ" adlı On Beşin-ci Şuâ doğdu.

On Beşinci Şuâ'nın dersi, kâinatı baştan başa Allah'ın rahmet eserleriyle tebessüm eder bir halde gösteriyordu. O dersi dinleyenler, her-şeyde Onun birliğine, kudretine, rahmetine gi-den bir yol buldular. Cânilerle dolu bir koğuş, meleklerin imrenerek seyrettikleri bir ders salonuna döndü. Ve Afyon Hapishanesi, On Beşinci Şuâ'nın telif edildiği yer olarak tarihe geçti.

Kimbilir, Bediüzzaman'ı susturmaya çalışan-lar olmasaydı, belki de bugün bir Hüccetü'z-Zehrâ olmayacaktı...

Nur Âleminin Bir Anahtarı

BİR KUDSÎ SOHBETTEN BİZE KALANLAR

ADIMINI ATTIĞI HER YERDE bir iz bıraktı
Kâinat Yolcusu.

İstanbul'da kaldığı günlerin de hiç silinmeyecek bir
hatırası vardı:

“Nur Âleminin Bir Anahtarı.”

Birkaç mektuptan meydana gelen bu hacmi küçük,
tesiri büyük eser, Hüve Nüktesinin bir arkadaşıydı.

Hüve Nüktesi, okuyucuyu dünya atmosferinde do-
laştırmış ve onu her zerresiyle Yer ve Gökler Rabbini
anlatan bir muhteşem âlem olarak göstermişti.

Risale-i Nur'dan...

Nur Âleminin Bir Anahtarı, bu seyahati daha da ileriye götürdü.

Havanın yanı sıra suyun, ışığın, toprağın da her zerresi bir âlem oldu bu anahtarla. Her zerreden, gökleri ve yeri çınlatan sadâlar işitildi.

Bütün zerreler, hep birlikte, Miraç gecesi Âlemlerin Rabbi ile Âhırzaman Peygamberi arasında yaşanan bir kudsî sohbeti şerh ettiler.

Felsefenin söyleyecek birşeyi kalmadı. Karanlıklar dağıldı, perdeler yırtıldı, herşey olduğu gibi göründü.

İnsanlar, Kâinat Yolcusunun sunduğu anahtarla, yeniden doğmuş gibi baktılar içinde yaşadıkları âleme.

Gördükleri, eski ve yıpranmış dünya değil, yeni ve ışıltılı bir Nur Âlemi idi.

